

இந்திய புராணம்

இந்திய புராணம்
வட்டார வரலாறு

- முதல் மதிப்பு: ஏப்ரல் 1991
- *Yanmabhoomi: A Novel in Tamil*
- Author: *Sengajaalaiyan*
(K. Kumarasa, B. A., Hon. (Cey.)
M. A., SLAS.)
- First Edition: April 1991
- (C) *Kamala Kumarasa, B. A. (Cey)*
83, Brown Road
Jaffna.
- Printers: *A. S. J. Printing Works,*
Mallakam
- Published By: *Kanalvan Puthippasum*
Jaffna.
- Price: **45/-**

கனவன் புதிப்பாம்
83, இறைச்சி வீதி,
நிராவரியடி, அழகுப்பாளையம்.
கிழக்கு

ஜனமூமி

Dr. Viswanath

காலனக ஆற்பாளை

J. Jay

கனவன் புதிப்பாம்
பாதுப்பாளையம்.

முன்னிடம்

இலங்கையில் தமிழ் தொல்லைக்கியல் நிலையம் புதுவையில் இருந்து வாய்த்திட்டப்பள்ளிக்கூடம் ஆண்டுகள் ஆக்கிரமி. இந்த நிலைக்கூடம் வரவாற்றில் கால் நிர்த்தனைகளை நிர்த்துவது வரவாற்றில் எனது நூல்வகை நடைமாற்ற என்று யோசனையில் சொல்லப்பட்டது. வெள்ளியீடுப் பண்ண யோசனையில் கூவிச் செய்துவரவாக கட்டி; தொடர்த்தில் மாஞ்சிலிட்டுவால், கால்ஜில் பற்றிய கை உதிர்ப்பீடு தீவிரப் படித்தலைக்கூடிய ஜில்லாக்கியத் தேவால் எனக்கூரு கூடிறும். தூங்கி இதுவரை காற்றிய மூப்பத்தீ அன்றை கால்களில் இருந்துகொண்டு நிருத்துப் பெற்றிருக்கின்றது. தொல்லைக்கியல் 1825 இல் வெள்ளியீடு காலிங்கி தீவிரமாக்கப்பட்டிருக்கின் அகாலீப்பு வைப் பூங் போட்டுக்கொண்டு, 1932 இல் வெள்ளியீடு என்று மாஞ்சிலின் போகல் யான் கூனற்றிப்புக்கு ஒன்று நூல்வகை பெற்றியுதிர்க்கின்றது. தொல்லைக்கியல் பெற்றுப்பத்தோடுநூல்வகை என்றும்யோசனையாற்றுப்பட்டது. தொல்லைக்கியலின் பெற்றுப்பத்தோடு நூல்வகையைப் படித்து கண்டிப்பு ஆர்வாக்கியுமான தீவிரத்தை கண்டிப்பால் ஏன்பதை குறித்த வல்லியுறுத்துக் கொன்று விழிக்கிறோம்.

நூல்வகைக்கியல் பிர்த் தொல்லைக்கியல் 1908 கிழவுக்கோப்பு பேரவைக்கே கடமையிலேயிடும். தீவிரமாக்கியிருக்கின் விடுமிக்கு குடும்பங்கள் மற்றும் காட்டியைவராகவாறு இலுக்கி வேண்டும் என்று கருதுபவன். சிற்று முன்வின் வாழ்வில் தூங்கி

ஒக்டோக்ராமியங்களில் காலுநிலை அல்லது நூல்வகைக்கியல் பேரவை தீவிரமாக்கியம் என்று கருதுவதற்கிடையில் கிழவுப்படியும், கிழவுக்கை ஆக ஏன் கட்டுப்பை வகுக்கிப்பது வாதம் ஓர் கிழவுக்கையே தேவையாக இருக்கவேண்டுமென்றும் என்று கூறுகிறேன்.

நூல்வகை என்ற தீவிர நூல்வகை, கிழவுக்கை மீது நெடும்புற மூன்றில், புதியப்பட்ட கிழவுக்கை கட்டுப்பு ஆண்டுக்கு ஆடுவில், கால்ஜில் கைகள் கடிக்கின்றன. கோவையாட்சியைப் பிரதான பெதுவேலை என்றும் பொலிஸ்டு வைத்து கொடுப்பதுகள் உண்டு. கால் கால்ஜில் வைத்து கொடுப்பதாக கொடுப்பதும், யாய் என்ற லைக்குப்புப்பகல் பேரவைக்கையிலேபட்டபோது, கப்ரோடிதாத்திலேபட்டது வழக்காக சொல்ல விரும்புகிறது என்று அநேகம் அநேக மூப்பட்டு, கல்வெள்கார என்ற குப்பேற்றுத்திட்டத்தில் குழுமங்களிடப்பட்டதாகும். என்றிய கல்வெள்கார அமைக்காது ஜிழவுக்கையிலிருந்து, மக்களின்கைத் திட்டம்போன்றது அடிப்பட்ட துவக்கங்களை கொடுப்பதாகுமாறு, கிழவுக்கை கட்டுப்புப்பகல் பேரவைக்கை என்றும் கொடுப்பது விவரத்து கொடுக்கப்படுகிறது என்றும் வேறுத்து விவரத்து கொடுப்பது விவரத்து கொடுக்கப்படுகிறது. “உங்கள் கண்ண யாருக்கு கொண்டும் கொண்டு நூல்வகை வாடுகிறது சொல்லும் கோவை, மூலி, வாரிகு என்ற நூல்வகை கடமைவர்கள் மாஞ்சில் பேரவையே? இவை இருந்தால் தான் வாடுமா? மாஞ்சில் பேரவைத்து ஒரு தீவிர் அவைக்கு

ஒது சீனாவி, ஒம்ம ரின்ஜிகள், வர்மராஜ மனையிலோ நால் வேண்டும். இயற்றிற்காகக்குடன் திடுகள் படிக்கிறார்கள். காரிய நாசித்திரிகள் இல்லையில்லை நாஸ்கள் அடுப்பத் ராத்தோலிலியோ? பின்னிகளைப் பெற்றியியோயா?“ என்ற தினாறி வீர ஆறு தின்றும் நாசித்திரது. இயற்றும் தீர்த்தியில்லாட்டை, வீட்டு செல்லுமேற காந்த வேடு வந்த தினாவன் உதுது வருகிறார்கள்.

இந்த நாலைகள் குறிக்க வெப்பதி இனங்கள் குழுவால் விளைத்து வரப்பட்டத் வாந்தியின் இனங்கள் யை நாஸ்கள் இன்று வெவ்வே பொய்க்கு இந்து வருதின்றோம். மூலை வாயில் காசியாலில் சாக்கி போன்று செத்து வருதின்றது. தூணாயகம் நோடு பாருவதே அதியுத்திரி ஆட்சி புரியும் நாஞ்சியில் குடும்பங்கள் மாந்த காப்புடைம் ஆட்சிக்குறுப்பும் மாந்து வர்த்திவருத்தியாகிறது சாங்கிக வெட்டு பாருவதை ஏதித்தித்தியல்களாகக் கொண்டு. ஆட்சிகள், நாலைகளை அந்து மாந்தாக்கி ஆட்சிக் குழுப்புக்குறுத்து வருதிக்குதை. கூட நீங்க கோட்டாராந்தேஷ் எனுக்குவத்திற்கு நாலைகள் பயில்வன்றியைப் பூர்த்தியாக்கி கோட்டையிலிருப்பதை விட விரைவாக விடுவது என்ற நாலை. வேறுவ வீரங்களாகவுடைக்காவையந்தாக்கு சுத்திபிழக்கும் நாலை மாந்து விழுக்கி நின்றாகவேலை வயதினரியாக மீண்டுமொரு என்பவர் ஏற்கிய “பாத்தாம்” (பாத்தாம்) என்ற நாலை ஆட்சியுறுத்து திரும்ப வொன்றின் எண்ணாக்கி பிரத்திரிசைகளைப் பேசும் நாலைகளும். புய்வனக்கீல் வைது குன்றிழை என்ற நாலை அனாலைக்குதை. 1971/72 களில் திருவாக்கோட்டைப்பகுதி பெற்ற காந்தியின் மாந்தியை குல பார்த்தோட்ட ஜாரங்க ஆபிரவாங்கள் திருவாக்கோட்டைப்பகுதிகளைப் படிக்க வேண்டியது. திருவாக்கோட்டை வைவனாவதைத் தினாக்களத்தின் திருவாக்கோட்டை பண்பு வைவனாக விளங்கிய தீர். சௌ. தி. அண்முகம் விழுதிய “கால்யாயா போலி” என்ற வீரபடையார் பாக்குகளுக்குத் தேவை விடுதலை விடுத்து. இவற்றினின்றுது பெற்ற வீரப்படையின் வித்த நாலைப் படைகளுக்குத் தாடு

நாலை நாலை வின்று காலைப்படுத்திற்கு. வீல்தீர்த்து மாண்பு வேயகள் பாத்துவர்கள். அறிவுவீரிகள், தீயகை வெற்றி வெள்ளைப் புறப்பட்டவர்கள்.

வற்று ஜகங்கத்திற்கு: உயன்படவில்லை. இப் பிடித்திப் பால் தீக்காலையின் கும் தி. அரங் குப்பி படார ஏன்றுப் பட்டது.

வெள்ளக் கிர்யாக சேவையில் உயர் ஜகங்கால் கடைமயாற்றிய வசிகாரிகள் பலர் இல்லாக உள்ளைன் ஏன்கள் பாத்திரங்களை வருத்திக்கொண்டிருப்பதை விடுத்துவதாகவர். காத்துப் பியர்ஸ் பிரான்ட்டுவாப் பூர்த்திய “தி. வீரலாட் இன் த வாக்கின்” என்ற நாலை. வேறுவ வீரங்களாகவுடைக்காவையந்தாக்கு சுத்திபிழக்கும் நாலை மாந்து விழுக்கி நின்றாகவேலை வயதினரியாக மீண்டுமொரு என்பவர் ஏற்கிய “பாத்தாம்” (பாத்தாம்) என்ற நாலை ஆட்சியுறுத்து திரும்ப வொன்றின் எண்ணாக்கி பிரத்திரிசைகளைப் பேசும் நாலைகளும். புய்வனக்கீல் வைது குன்றிழை என்ற நாலை அனாலைக்குதை. 1971/72 களில் திருவாக்கோட்டைப்பகுதி பெற்ற காந்தியின் மாந்தியை குல பார்த்தோட்ட ஜாரங்க ஆபிரவாங்கள் திருவாக்கோட்டைப்பகுதிகளைப் படிக்க வேண்டியது. திருவாக்கோட்டை வைவனாவதைத் தினாக்களத்தின் திருவாக்கோட்டை பண்பு வைவனாக விளங்கிய தீர். சௌ. தி. அண்முகம் விழுதிய “கால்யாயா போலி” என்ற வீரபடையார் பாக்குகளுக்குத் தேவை விடுதலை விடுத்து. இவற்றினின்றுது பெற்ற வீரப்படையின் வித்த நாலைப் படைகளுக்குத் தாடு

அவற்றினுடைய நாளைபன், இங்கு அம்பிஸ்டிடிபு
நாலெட்டத்தின் மேலதீக வாசாஸ்க அதிபராக
விளங்குகிற ரீ. க. சுமார்க்கிள்கி தீவிராகவை
நாலெட்டான்தீவை ஏழுதுவது யற்புறுத்தியதும் ஒரு
காலை விளைபேசு.

ஆனால் என்ற இந்த நாளைபன் நாளை என்ற
யானையில்லை என்றும் கூறியிருந்து உடன்துமே கொரியாறு.
உண்ணயெயில் பூரிலை என்றும் வாசாஸ்காலைகளைப்
கிடையாது என்பது விளையில்லை என்று
கூறு பலவும் ஒரு நூலின் உண்ணடைக்காத்தகை
காலையில்லை என்றும் கூறியிருக்கிறான்தான். அவற்பீபு நாள்
நோற்று அரசு பயங்கரமாகக் கருத்திலில் என
அம்மொளி காலையை ஒன்று ஒன்று நாள் முறைகள்
கட்டி வேண்டியதோற்றார்களும், இந்த நாளை க
நோக்கமும் இதுலே.

இந்த நாயை ஓவங்களைப் பிரசுவ தீவாரி
நாள் தீவாரியின் வருஷம் 1992 நாளில் வெள்ளி
யந்தது இந்த நாயைப் பொன்னாட்ட தீவாரியின்
ஈச்சியங்கும் அடிக்கடி ஒளியாத்து மற்றும்
ஈச்சியங்கும் சிகிச்சை நாள்கின்.

ஒன்றாக ஆபிரிமார்
க. அனாராம்

கோவில் அரசாங்க அமைப்பு, (காவலி)
காலை, இலியாலாக்கி,
நூலங்கள், 10-11-99

—8—

ஜன்மபூமி

புன்னீகாற்று

ஈராக்ரபாணாத்துத்
நாயால்புத்து

ஒள்ளு

ஆயிர்த்து எண்ணாற்று எழுபத்தோண்ப
நாம் ஆயிரி, ஒராராஸ் அவிகாஸ்.

பேசு வட்டவிளைநூல் போடவிட்டு, சிலாநில்
பட்டாட்டாட அளவு, சால்யாம் சூரியி என்று,
கிடையை தேங்கினி வத்து கந்தப்பா, நீண் கண்சனை
பே சம்பந்தமாக, சிவங்கலைகள் அப்படியே
நீண்டு விட்டார். விட்டு முன்றாத்தின் சிவங்கலை
பேசு அட்சுநால் நிலத்திலிருந்து, காலியுடை,
நாட்டிராத்தை, சாலை, கண்சனைச் சாப்பத்தோ
ஏற்கு நிலியசப்படுத்தும் நூல்.

— ? —

“காரி...” என்றபடி இலவசத்து அவர் கூறி நீண்ட காந்திப்பு விழுத்தார்.

“ஏற்றுத்து அப்பா...”

காரி என்ற கெட்டி வைத்துமிகு நீண்டார்

நீண்டபூ, வருடாவதும் சுருக்கும்படியாகக் காலையாமத்திலிருக்க விரிசில்லை என்று கூறி நீண்ட நீண்ட சொல்லு. கீர்த்தாமத்தில்லைத் தனித்து வாழவார், காத்தியுள்ள குடித்தாராக அவர் கீர்த்தாமத்தில் இருக்கிறார்களாமல் நீண்டது வந்தார். அவர்களை இந்துஸ்ரீ அந்தாரம் அனுமதிப்பி இந்துஸ்ரீ அவர்களுடையார். ஒத்துவாட்டுக்கு முன் அவர்கள் முன்னால் அவர்கள் அவர்களிலோவிட காந்திப்பு வைக்கின்றார்கள் அவர்களுடைய அவர்களைக் கிழுத்தார்.

“கீத்தா, இந்துத்திரு வையின்டு, நீண்ட மின் அவர்களுடையார். சௌ பெரி தீரும் - அது முன்வதீர்த்தாமத்தில்லைத் தீர்த்திலோபு வாய்க்கால் அவர்களை வைத்து முடியும் வாய்க்கால் இதற்கிணித்து வைக்கின்றார்கள் கீத்தா

அதுக்கீத்தா, அவர்களுடைய இந்து வைக்கின்றார்கள், குவிலார்க் கண்டாக் கிழுத்தும் கிழுத்துப் பிர்ஜாபு அடியோடு திருவொழியும் பிர்ஜாபிட்டோ, அந்திக்கிழுத்துப் பிர்ஜா கீத்தா, அந்துறவியில் கீத்தாவாரா.

இவ்வால்கி காரி மத்திருக்க கால்நாடு காந்திப்புடியிற் பிர்ஜா வைத்து புறா பட்டுரை சொன்று, கிழுவிரும் கீத்தாவாரா நீண்டபூவாகி

இவ்வால்கி காரி வே செல்ல முடிய வில்லை, கார்த்தாபு—

அவர் மகிழ்வி கீப்பாவியாக இந்தாள், அவர்களுக்கு அருப்பு வையது, அவர் முனை விருத்தி பிப்பக்கத்து வையது, காலையாமத்தில் இந்துபதி தோற்றுத் தாருதங்கள் அவர்களுக்குக் கிழவும் கூறி பிர்ஜார் செல்வம், அவர்களின் அந்திய காலத்தில் கீட்டத்திருத்தன.

கீத்தாக்குறுகி நின்மின்கார் கீத்தாபூ

“காரி, இயிலுள்ள என்னை நூல்களை கார்த்தா நின்கில் பூர்வமில்லை. அவர் கீத்தாக்குறுகி வாய்க்கால் வைக்கின்றார் என்ற காலப்பார என்று அந்தார்.

“அதுதான்டோ, கீத்தாக்குறுகி வைக்கிலாம் நீண்டுக்குறுக்குறுகி வைக்கும்” கால்நாடு கீத்தாபூ

“காரி...” என்றுரை கீத்தாபூ அவர் கால கூறிக் கிழுத்தார்.

அந்து மத்துவதும் கீத்தாக்குறுகி அவர் கீத்தாபூ கீத்தாக்குறுக்குறுகி கார்த்தா நின்கில் கிளி மகிழ்வியில்லை, அதுதான்டோ அவர்கள் கீத்தாக்குறுகி கீத்தாக்குறுகி வைக்கின்றார்கள், அதுதான்டோ அவர்களின் கீத்தாக்குறுக்குறுகி பேசினார்.

“கார்த்தாபூ கீத்தாக்குறுக்குறுகி வைக்கின்றார்கள், கூப்பின்டோ என்னிடத் தாந்துவிரை, உலக் கூப்பு கூப்புக்கு வாழும் காத்தியாக்குறுகி, அப்பா...”

“கார்த்தாபூ அவர், கால்நாடு தாந்துவில் காத்தியாக்குறுக்குறுகி வைக்கின்றார்.”

அந்துபூ அவர் வீட்டில்லையென்பதை தூணி பல்க்காரர், அவிளாவில் அவர்கள் வார்த்தை கார்த்தாபூ அவர்கள் கால்நாடுகள்,

கல்வெளமத்துரை தன் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார் என்று கூறுவதற்கிணவ அவர் போன்றவரை கொள்ளின் செய்திலை மாற்றப்பட்டிருந்திருக்கின்றன. இப்படி வந்திருந்திருந்து பேர்மனாகவோ என்றும் என்னவிட்டிருந்தார்.

“ஈந்தர்...” என்றும் முன்னிடப்பட்டிருக்கிற வினா அச்சிலிருந்து விருட்டாக அழுதாரி கந்தப்பு.

இரண்டு

குறியவினி வழங்கல்லூப் பின்னர் ஏந்திடப் பொடுத்தும் பிடி சுதாயானால் நாட்கை என்னவைத் தாங்கிட்டார். நாடி நெஞ்சிறங்க ஸிப் வாய்ப்பை பூர்வீயது. தெற்றினில் திருத்தீரும் கால முன் பெருமாட்டும் அப்பிரிய பிரைவை மாற்றப்படும் அருகங்கள் காலிகளே தாந்தினாலோக் கிடைத்தார்.

நாட்கள் கழிந்தன. மதுவாறுத்து குரு பெறு அழுத்தங்களையும் பெற்றிருக்கிறார்.

“அன்னா...” — நான் அழுத்தங்கள் அவர் என்று பெயர். அன்றிரென் அவர் அங்கில கால போராய். அவர் காலங்கும் மேன் கொட்டி வய அழித்து காலங்குமிழுத்து கிடைக்கின்றன, அது விடுகிறன்.

அவன் எதிர்பார்த்தது காலி.

“குடியிடப் பொய்வையுர் நான் பண்ணவின் கணம் போன்ற அக்காட், வாசரால், காந்தியக்கருவி தோல் மூலமாற்றியும் கவுனியாமல் போன்ற கொள்ளிட குருகார்” என்ற செய்திக்கு முன்வரிசைத் தாக்கங்களை அறிந்தார்.

“முவலைத்தலை காவ்டன்...”

“கிருவெளையென்பதை கண்டன்... மட்டவில்.”

நாட்கடியைப் பற்றிய செய்திகள் வந்தன கால் கிடைகியம் கூறியாலும் பிரைத்து; படி தானர் என்றும் அவர்கள் அல்லறம் செய்யவில்லை. அவர் காலிகளின் மூன் கல்வெள்திறங்கிலீர் எத்தாரான முகம் காட்டி நந்தவெள்ளுப்புக்குறவு.

“ஒர் மூனின்... கெதியாகவாற்றிடு...” அவருப் படி ஓராய அவங்குப் பூர் உணர்வு, கணாகின்ற நந்தவெள்முன் அப்புத்தாட்டுச் செலுமாமல் நடந்து போட்டத்தாலோப அடைத்தார். காலிகள் கூராத கூட்டால் கொடுப்பதிற்கும் ஓராயன் மட்டும் கணம் கிடைத்து அடிப்பால் கதிர்காலமாக்கிறது. கொல்ல நந்து வழங்கி பெல்லத்தும் இல்லை. ஒரே காலுடையாகவேக்காரி களால் தான் அங்கு குருத்துப்பாடாத வழிபே கதிர்காலமாக்கி அவன் அடியும்.

குடியிடப் பொய்வையினை அவனின் புள்ளுவாயாக்கி விட்டு நிர்விடிக்கீ காலங்கும் வரி காட்டிக்கூடி நடந்தார்.

அவர் கல்வெளாக்கால் வந்தன் நான் போது காலத்தில் கொண்டிருப்பதை. புது கலை வையால்வி விட்டு மீண்டும் குடும்பத்தின் மாற்றிக்கூட்டாக்காலில் இருப்பினிறுது.

“உடிப்பாக்கந்துறவு அ.. என்கி கொண்டிருக் கிறீல்.”

புதுசூர என்றுவிடோ கொள்கின் செங்கி அவனின் காலங்களில் அழுதிந்தார்.

"ஈழி..!" என்ற கந்தப்பு அலமினி நூலோ வணக்கிடத் தடிப்பதற்காக நான் காட்டிலேவே யார் காட்டுவ ஸப்ரி என்றாக தடிசூன் தசாமுய அர் காட்டி வீட்டுவதா?

மாண்பக் கங்காவீரியினுடைய பார்த்திருப்பது எதிராண்மையை நடத்தி ஏதும்படி ஒத்திடுவது விரிவு

ஏர உடையான் அவர் காரிகார் காலியை அடிடத்திற்கு பொது அவருக்காக கூட்டுப் போது தீவிள்ளித்துறைத்து... பழை, பாசுத, தேஷ, இந்திய என்பதை குவித்தப்பட்டுநிற்க இருங்கிற பார்த்திக் காரிகார் கூட பொருள்களை அப்படித்ததை கிளிநிறுத்தார்கள்.

ஒரு பாத்திரம் ஆடுவில் காரிகாரமத்துடைய நிலையம்போன் அவர்த்தியுக்கார்... அவர் பேர்களை வைப்பட்டன் அரும்பு நிலைமுடிந்தார்கள் அவர்களிடம் அடிக்கால்களிடுத்தது.

"ஈழி..!" என்று அவறியாடு கந்தப்பாய்க்கு வந்து அவர் முன் விடுந்தார்.

"ஈழி.. சாந் மரசிராவல்வினி..! இ.. ஜூபிரீ கட்டுவா..!" என்று அவர் அறிவினார்.

அடக்கத்தில் ஒல்லாவிகால்விடுமித் துறவு மீண் விழிகள் பொதுவாகத் திறந்தன.

"அஸ்ரகார்.. அபிராகார்..!" மகிள்கிளும் தகிடுபோட்டியாகும் வெண்டும் அங்கு ஆழுக்கிடுமித் தக்கவர் ஆல்லெழுப்பினார்கள்.

"ஈழி..!"

நுறவி நம் அருசில் நீண்ட ஒரு கீழைப் பார்த்தார். நுறவிலிருப் பார்த்தவாயா? புரிந்து விவரித்தான்.

"தங்கள் தான் கந்தப்புவர்மியா? இவற்காற வாந்திலில் வழங்குமாறு ஜூபிரீக்கட்டான்".

சிட்டி ஜூவர் தீட்டிய காருத்தையும் சுருக்கியாக்கத்துடைய, காந்தி, மாந்தி கொன்று குவேசம் கார்கள் போன் கால்கூடவில் கார்பிடிருங்க ஆணாகளைக் கார்ப்பி எறித்தார். கார்ப்பிவர ஆண்கள், பெண்கள் நிறப்பதையே மறந்ததனை, சுற்றில் ஏறித்து விட்டு காருத்தையும் அடிப் பருத்திரக்கத்தையும் அவற்கு போன்றார்.

"ஈழி..!"

நுறவிலிருப்பு வைகள் அவற்கு வெளிவரவேண்டியதான், வீசுவர் வெறுவாக ஏதுகளை அழுக வேண்டிய நிலையை அமைத்தார்.

கட்டுவிலி அவாகலிவிலி, ஜூபிரீக்கில்லை.

சீன் ஒருங்கள் காட்டி விவரத்து பகிடிக்கப்பட்டு அவர் உடன்திற்கொள்ள வைத்தார். காட்டுத்து கூறுத்திடுத்த வெள் உருவி வழிபந்தாரா. உக்கவு அவர் முகம், காட்டுவெள்ளார் போம் உருசியுடிக்குத்

"அசோகரா.. கதீகாமச்சாமிக்கு அபிராக்ட..!"

"நுயின், மன் கூங்கூ தான் என்கினி? என்க்காகல் காத்திருது..! ஈழி.. ஈழி..".

அவாகலிவி அவற்கும் பக்கியாக சுத்தப்பாயாம் கார்வினார்.

அவர் உள்ளார்சிக்கிடுத்துப் பட்டிய அவற்கும் காட்டுவிட்டார்கள்.

"எங்கோ சுத்தவிற்குப் போ..!"

அவர் கீண்டும் பட்டக்குத் தொட்டுக்கொள்ளி,

பில்லிக் யெல்ல சிராமக் காட்டின் கடு விளக்கினாக விளைவிட்டு. ஆகவே பாதுகாப்பு நீண்டது; முறிசூலார், பொதுக்குப் போன்றது மானிக் கண்ணக் கணமிர்மாக வருப்போது பக்காக்கந்த மீண்டும் காய்வில் தின்றிருந்த தூஷி தன் பொர் சொல்லி அழைப்பதற்க் கண்ணான்.

தனிக்காரான காட்டில், சொடியலியிட்டுள்ள வழிக்கு வர்க்காக்குவிட்டுத்தாழுது; சுப்பிரமணியர் அதை அதனும் புதுச்சூலான் பெயராகச் சொல்ல அழைத்தது. அழைக்க குறுக்குப்பிழாக ஆக புயம் தின்றது. பாலும் புதுச்சூலாவிற்குக் கூட ஏதுத்த நோற்றுவித்தன.

பால்தோகத்தின் நீர் அழைப்பு, அங்கு பயத் தூட்டி விழித்தான்.

பீவுக்கும் அத்துறை அழைத்தார். அப்பீவு நொலிடம் வருப்படி அழைத்தார்.

மேல்கிணவுக் கிராமத்திலேயும் ஆட்டுவாய் பார்க்கான். அது தறிவத்தன.

“காடு...காடு...”

அவன் மலையேறி அவனார் தெத்துக்கீச் செல்லுன், கரும்பாலை மத்தியச்சீலி பூற்றுவது. காத்தாக அய்தித்திருப்பதற்க் காண்டான்.

அம்மிதமாக நூல்கு ஏதுபடி காவாரி விரோதிக் கொலக் கிராமத் தலைவருமிட்டு, பிரதிக்கமலும் கந்துபடி காவாரி விரோதமிட்டு வந்தன் பல்லு.

ஏத் தப்பிரிதைத்துப் பாதுகாப்பு இரு போதும் கூடாதுகளில்தே. பெய்க்கிளையின் சிராமத்து மக்களின் தேவுப்பள்ளி, எடு காலை வந்தப்பெருமையை விட்டு போக்குவரது.

பொறுமைகள் அவனு முழுமனது கீ நஷ்டமான். சுப்பிரமணியர் நானும் ஒழுகோலை காலநகரை வதோ நிருவாகக் கண்ணு அன்றை. மக்களைப் பழக்கவிட்டது. சில்லைகளிலேயில் வந்தபடி கார்வி பக்காவிருந்து கீழ்நெடுக் கிராமத்திற்கும் வருகியார்.

பால்தோகத்திலே துடியின்கும் கிராமங், காடுகளில் வருகின்கதோ பேர்கள் அன்றை தலை வீடு போகுவிட்டன. என கிராமத்திலே நான் வார்.

நூல்க்குவிட்டுக்குள், ஒரு நூல் நென்றிவு புதுச்சூலா நூல் அவனு அவன்டான். காக்கீர மலைக் காது, அவன் காலையில் தேந்தி “காடு மலைக்கு வா” என்று அழைத்தார். அந்தப்பிரேரணை கூடாது தலைவர்கு அழைத்துக் கொண்டு ஆவாச மலைக்கு விரோதம் சென்றுவன்.

கிராமத் தலைவரால் நூலில்கொடு தீபாட்டு போட்ட குடும்பமில் அயர் பொர்க்கு பருத்தியிருந்தார்.

“காடு அழைத்திருக்கே?”

கந்தப்பு கவாரி அழைத்து அழைத்தார். அவன் நொலிற்கு கோஸ் ஓர் மாங்கிரூபரி, காக்கீரையிலும் கொய்ச்சி ஓளி விசுவாதைப் புதுச்சூலா கண்டான்.

துறவியை விட்டின், மேல்கிணவுக் கிராமத் தலைவரின் புகத்தில் கந்து நினைத்தன.

“புத்தா, ஒடுபத்தம் எனவேது தொடர்ந்து வருகிறது. நான் இறுக்கப் போகல்லூர், அத்து பத்தந்தால் பெறுபவேத்து என்னை நிம்மதியா ஆட்கூ ஏற்றுவாரா?”

“காது...” என வீட்டாவை புதுக்குவாய் “கிள்கள் எங்களை விட்டுப்படிப்பது பேற்றிருக்கா?”

“விட்டிலே” என்றால் போலக்கு துவங்கியின் தலை அவர்க்குத் தான் அவர் புதுக்குவாயை மீண்டும் பார்க்க தார் நான் விட்டுத்திருந்து பாலில் என்ன என்பது போல அபிவர்க்கவே இருக்கத்

“வெள்ளுந்தன் செய்கிறேன், காது.”
அறங்கின் முகத்தில் மூய்க்கி.

“நான் நீ பூர்வீரரே அவர்களைப்பிற்குப் போ அவர்கள் என்னாக்கிறார் இரண்டு நீங்களை அபிஷ்டு கொண்டு வர்க்குர். அவர்களை பூர்வீர அவர்களுக்கு ஒரு சிராமத்தில் இருக்காதே”

“அவர்களை எப்படி அவர்களைக் காணுபோச்சாது?”

“அவர்களை கிடை கண்டு கொள்வாய்.”

புதுக்குவாய் மாஞ்சிராயி எங்கும் குறுயும் தீவிரக்கு இந்தார் அவர்களுக்கு சொல்ல நேரம் பூர்வீரர் நாட்காலை, காட்டுப்பை வழியே இருப்பு அய்க்கன் நாட்து காட்டிப்போதுகூக்க கடிக்காமல் வந்த அமைத்தார்.

அவன் சீராவில் காலுகின் உச்சியிலிருந்து குளிர்த்த இல்லிசீருப்பதாக நினைவிலே இருக்கத் தா

கட வந்தவரிகளிடம் “நூலிப்பூம்போ” கல்லூர் எனா? என்று பேச்றுத்தான். அவர்கள் விவரம் ஓ புதுக்குவாயைப் பார்க்கார்.

கதிர்காலக்குத்தன் கோவிலை அவர்கள் பொருள்கொட்டியாது கூட அவைக்கிப் பாது முன்னுடைய ஸ்தாப நூல் குழந்தைக்கொல்லுடன் என்னைப் பீட்டு படி என்கப்படி திறந்தான் கல்லூர். யேறு என்றால் கோவில் முன்றுக்கு காலுக்கால் விவரம்.

“அவர்கள் தான்” என புதுக்குவாயிருந்து நான் முருங் கூறித்தது.

“நாம்புப் பாதுகாவத் தீர்மான வந்திருக்கார் அம்மே!”

காலுக்கும்புத்தாலை வீழிகள் மகிழ்ச்சியைப் பீரித்தன. அவர்கள் பின் காந்தார்.

அவர்கள் பயிரீகங்கள்கு வந்தபோது மத்தி பானம் கழித்து விட்டது சுந்தரப்பு அவர்கள் கிழமீடு தெருக்களிடம் பொருள்கொட்டார். அவர் விழி கள் திறந்திருக்கன.

— எனதேயோ என்றார்க்கு.
உதயம்பூத்து சுந்தரப்பு அவர்களும் வீழிமுக்கார்.

“நீங்கள் வந்ததன் பின்னால் எங்களைப்பற்றி அத்தாலும் போன்று, நான் பிறகாலத்தில் நவுறி நடந்திருக்கும். அத்திட்தால் அன்னத்துப் பெற விரும்புகிறோம். அத்த வகை காங்காமல் நான் நீங்கள் கொரர விட்டே நான் விட்டார்களாம்...”

அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணரிப் பெறுவதை நாற்றுப்பார் அவர்கள் எங்கிலை கண்ணகிடியில்லை பார்க்கார்.

"ஏன்னால் எனக்குத் தெரியும்..." அவன் வழி ஆசிரியிலிருந்து கோல் உயர்த்த கட்டு ஓர் பிளிப் பூஷப் பாசிலிசிருந்து பிரிட்டு எறுந்து விளைவிடத் தப பட்டுக்கொண்டும் எதுவுமிருந்துவரை காட்டனர்.

"காடு..." என்று அலையிழாத புள்ளிகளை விருத்திக் கிழுத்தான்.

அன்றை எவ்வளவிலுமிருந்தும் புதுவைகளையும் புதுவைகளையும் விருத்திக்கான்

மழுஞான் மென்கிணைவுக் கிராமத்தில் கிராமத்திலிருந்து சுதாப்பு எவ்வளவிலை எடுக்காத கந்தங்கள் கட்டுக்கப் பீடியதற்கு ஆங்காங்கு சேல் அவன் கிடைஞ்ச நினைவிலே அத்துறைக்கும் இந்தக்கி கலை சாமத் க்குமில்லை நினைக்கும் அத்துறையை ஆடியோ அலையைக் கட்டுக்கொண்டு இருந்து அன்கிப்போது அவன் வைகளை சிறப்பாகக் கார்சாகல் மற்றிருப்பினால் அவன் வைகளை பிராக்கத் துருவிட்டதைக் காட்டியிருப்பதைக் காட்ட அன்கிப்போது அதிகாரிக்கிறேன்.

"அவன் போன்ப மகன்..."

ஈடுபாசிப்பத்துமிடம் என்னும் அதிகாரிக்கான உறுப்பினார்வனர்,

நான் கூடு

பார் புதுவைக்குத் தெரியும்போது அதிகாரிக்கான அதிகாரிக்கான உறுப்பினார்வனர் என்னும் அவன் குருவாய்ப் பாடு சீர் பிராக்கத்தின் அவன்

ஒராள் வாழுகிறார்கள் என்னவை படித்தீர் கோல் எச் செல்லுவது கெள்ளியைக் கொடுக்க போட செதிந்த இளை பேயார் அவர்களிலிருந்து சுதாப்புக்கு இல்லையால் கந்தியைக்குத் துருவிட்டு காட்கன் கொடுக்கும்போது என்கொடுக்க கார்வ கூடு.

காட்டின் கூடு குணவைகிடைத்து கிழ கிராம விழுது கார்வங்களைக் கிளிநிற கூடி அவனுக்கு சூப்பாக்கித்து பயத்திலூடு கொடுக்காது நூற்றும் கார்வங்களை வெளியிட கூட்டிட வட்டமைப்பு செய்து கொடுவது அவனுக்கு விரைவாகப் போட்டுக்கூடு.

பாம்புகள் பரிசுகாரதாரவையாக காட்டிலும் கொலை வாலங்கள் கண்ணால் ஆரம்பத்தில் அச்சுவை நிறுவன் கீர்ண பால்விளை அக்கிரபம் கூக்கி போட்டு வாட்டுவதுக்கு குருக்கியத்து வாட்டுவதை அதிகமாகப் பார்த்தான்.

அவன் அவன்கிராமத்தில் வந்தபோது அக்கிராமத்தில் பத்துக் குருக்கிளை இருந்ததை விடவேண்டுமென்று வார்த்தாக்கள் என்று வாதற்கு அக்கிராம முனைக்கு அவன் அவன் பிளையும் கவர்ந்தது அவன்கள் அவன் வீர அதிக மக்கியும் அவன்பும் கொலைத்தினர்.

நாட்டிடி கவராகி கமாதியான கிராமானே, படித்திருவாய்ப் பிராமத்தெல்லையும் எதான்முதலும் கூக்கன் அவன்குருப் பால்வாஸுபத்தேன் தலைத்து பிராமரு குருவைக்கு அவனுக்கு கிராமத்தெல்லையிலே துப்பங்க்கு ஏற்று விடக் கூட்டு அவன் குருவு அவனுக்குத்திற்கூடு.

வதயல்முந்துவும் அவைகளுக்கு அக்குடியோசிடிக் குடியேறி அப்பொழுதையே அன்று என்றும் இத் திருத்த அதிசையாகப் பிப்ரவராயும் சொல்லிற்குத் தங்களில் வாது. தனக்கிடம் தாராமாமாக தீர் தேவ்வியது.

தீராமந்து மக்கள் அவர்களை வியூபித்துத் திருப்பட்டும் பார்த்தனர்.

அங்கு வேட்டுத்தான் பிப்ரவராவுக்குத்து நூல்போட்டதும் இல்லார மாதிரி மதுமூலம் மாநாரம் போட்டதான். வேட்டுத்தான் பிப்ரவராவுக்கு விவரம் ஒவ்வொரு வருமானம் விவரம் இருக்கிறதுப் போய்க்கூடின் வருமானமின் பயவுணர்வு விவரம் கூடினார்.

உதவியுத்துறிச்சும் மூன்றிழுத்தும் தாப போட்டும் கஷ்டப் பீராமாகவினால்,

திராமயைக்கி அவர்களுக்கு தாங்கியாகவும் கேள்வதாய்விருப்பதாலும் தாராமாமாக வழங்கினார்.

வதயல்முந்துவாகி தாடியத்தில் கேள்வி வேலாக திராமாக்கின்றா என மூல்கிரிக்கிறது அவை மாநார மாநாராலில் போன்ற தகட்டாக பிரதித்து அல்லது போர்த்தும் போர்த்துமாத்துக்காக்குத் திருக்க மாநார கீட்டு பெற்றார். அவை விவிரது அந்தக் காலை இருந்தாலில்லை. ஏன்றிருப்பதால் கீட்டும் காலை கூட அடிக்கிடையாடி அவர்களில் மானாலுமோடு காரும் கேள்விடான். அவை வருதின் துறித் துறுத்துக்களை வருத்திக்கட்டார்த்தம்.

அப்பவர்களுடும் வைத் திருத்து கேள்வதாக தாராமாமாக விளைக்குத் தங்களை விவரித்து விட்டன.

தீராமந்து மதிர்ச்சலை கீர்த்தது அராவுக்கு அவர்கள் தாங்கியப் பக்கமிட்டன.

“ஒரு வேலியூப் பீராமாவு கவன இடத்து வைப்பிடுவதா?”

தீயுதியூப் கேள்வி வைப்பிடுவது வைக்க அவர்களில் அரசிக்கிட எழுந்து வைக்கிறது. அது தூக்கு வாணி கேள்வி தெரியும்?

தீராமாவுத்திருப்பீர் போய்கிடுவோம் என்றும் விவரிக்கின்றன அவள் வாணியூயான் என்றும் அத்து என்றும் விவரம் சிகித்தும். அம்முப்பாற்றி எடுக்கவேண்டும் அவ்வுடையினப் பேரி கேட்டார்கள் அவற்றாக அந்த மாரி இருக்கிறார்கள்.

தீராமாவுத்திருப்பீர் அவர்களில் தூய்வையை போட்டுமாகக் கூறுவதை தெரிவித்துவிட்டன. ஒரு நாள்—

புதுக்குவூலாலின் திடிக்க வாசவிட வீல்யுடை இந்த திராமத்தவர் துப்போர் மானுமோ வாணக்கத்தில்லை. அவள் மாணிக்குப் போரவு பீலத்தை அல்லிசைத்துப் போரவு பார்த்த மாநாக்குவிலே சுட்டு வாழுத்தான் பார்புகிட்டு மானுமோகும்.

காராத்தின் பீர்வினோ அது விரும்புத்தலை புதுக்குவர வழி சிதியாகப் பார்த்துவான்.

வதயல்முந்துவிலை முதலீல் அவை ஏற்ப பார்த்துக் கொழியில் கீர்த்துவமைப்பட்டு பூத்திலையைப் புதுக்குத்து சிறந்துகிறாரு மாநாக்குவிலேயான் வையை எடுத்திருக்கான இல்லாமல் காலமும் நூல்குக்கு தெரிவித் தங்களுமில் எப்படி திடியிலை ஏற்றால் பீராமாத்தோ? அவள் மாரா எடுத்திடியே.

கூட கண்ட இரிப்பது. அவன் ஒருவருக்கும் கடலம்படாமல் கேள்க்கலாமி என்றத்து விட்டது.

அக்கிரமயந்தான் பெரிரை இல்லை' டான். பொய்யோ அங்கு கூட விட்டது. புதுச்சேரியிலே நிலை? அவன் நல்லன். உராவது யானிழுப்பதாக நொய்கிடும்.

ஈதாவதுமுத்து அவ்விடத்திலிருந்து வந்தான்; அழுதுவொன்றிடாகத் தீராம்சுவானின் பிழகிலே நடந்துவிட்டு வரும்படியாக வைக்காரான் மாற்றுத் தான். 'ஈனக்குத் தேவையும் வர' என்றால் தவிதில்

ஈதாவதுமுத்துவின் காட்டாக்கிரா திருவாம்போ முதல் பிரச்சனை மீண்டும்பாத அவ்விடத்து மின்கோப்பெற்றிருப்பது என்ன அவன் விசைத் திருத்த கூறும் அம்சாயத்திருப்புப் புதிதாக இருஷ்டாக் குறிச்சாயத் தான் வையும் மற்றுமின்மை காட்டுவது ஆகிறது என்றால் விட்டதான்.

'ஏது சிறை உண்ணமல்ல விடுத்து போனார். 'என்றாலும்பிரிகார்தா சாதுவிலே அருள்ளன்றார்'.

ஈதாவதுமுத்துவின் அக்கிரமயந்தவாக்கர் இக்குமியமான ஒத்திமேர்த்தீங்கைப் பாதுகாப்பு போன்ற காட்கந் தெரா சிவியை அவ்வியாடு பிரசுவத்தின் பொலையாக அவன் வையுமிகுத்தும் நூல்மொட்டு செல்ல வாடு செல்லுவதற்கு விடப்பட்டது. அது தான் கூட இருஷ்டாயின்மையான அவனின் ஆட்டுப்போட்டியின் மூலாக வைக்காமுகள் போன்று விட்டன.

பூர்வமுத்தவாக்களின் குடும்பா மெய்ப்பிரசுவ விவரிசில் வையும்முத்துவின் ஆட்டுவையும் மேய்க் கூறின்முறை குடும்பாவிலே விட்டன.

ஈதாவதுமுத்து அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லான் கைதாலையூற்று மேல்கிட்டுவதை விவரியாக்கின்மருத்து, இக்கிழாயாக இயாரி எதிர்த்தும் ஒவ்வொரு குத்தோரையில் ஒருக்கிடே வேரிந்து அவனின் பெருமீல் கூடும் பொட்டுக்கூடும் தாங்கள் வெட்டிய சூல்காலி குடும்பத்தை தூண்டி விடம் அவனிற்கு ஒதுக்காய்வடைவு. அதன் பின்னால் அவன் விடுதேடி வந்து.

ஆகவேற்ற வெட்டுவது வேலையில் நாடு தீவாறு தெருக்கூடும் தீவு வீசுவதற்கான வரும் எந்த கீழ்க்கூட என்னாலும்கூல் இருந்தால்.

ஈதாவதுமுத்து பிரசுவானாலும்பல்லித் தடியிடாய்யாக மற்றாக இதாட்டுவிடுவது.

ஒருவுள்

பீப்பிள்கிளும் போகுத்தில் தீவு வீவாலும் நில் இருந்து போகுவது நாய்மாதும் மின்கோக்கும் அதிகாரம் இருந்தனர். பின்கோப்பீடு இந்த மூலியார்கள் அதுபீர்க்காது. வையுமுத்துவின் வைதாக்கத்து, மீன்கால இன்கோப்பீடு அதிக்கத் தயில் விடுவது. சிவிய உடிமைக் காப்பாய்வு முதலாக வட்டத்தில் போய்வடிவாகத் தீவுக்குமுத்து காப்பாற்றுவதார்.

ஏதுநாள் மேல்கிடவேண்டும் சிராயத்தின் அவன் பிரசுவத்தின்கிராஸ் அவனைத் தீவு. அக்கிரமயந்துவையும் வைத்தனர் அதை தாங்களுடைய குடும்பத்து வாய்க் குடும்பத்து வாய் அக்கிரமயந்துவிலிருந்து.

பேரில் சுப்பத்துவமான இரண்டின் பேர்கள் நிவாரத்து நிறையக்கான நினைத்து பிரபு மக்களை வெள்ளுவதற்கும் அவன் குவர் வெள்ளுவார். அவன் தினங்கஷபு என்றிருந்தாலும் போவதி அறிவு பூர்வகரூப யீர்வத்து வர்த்தார்.

கிராமத்திலைவான் போன்றிருப்பு பிரசுவாராலே நெற்றுக்கிராம இரண்டு நீ அவன் குழந்தை கன் இறந்ததும் இறந்து விட்டைவரம் பீழ்முறை எப்படியானது பொலிச்செலு மருத்துவில் மனம் காந்ததுத் தன் குறுத்தன்மைக் காப்பாற்றிந்த நாம் படி வேண்டியது.

புதுச்சிறை அவன் கோரிக்கையைத் திட்டமாக மறுத்தார். நான்கள் கிராமத்தின் சிசங்காராநா ஏழுப்பதும் கீன்னிலூரு கிராமத்திலிருந்து அனுப்பப் பட்டுப்பாடும் என்றார். அந்தவர்கள் எனவென்றென் கொஞ்சப் பார்த்தார்கள். புதுச்சிறை இணங்க விரும்பி.

கண்டிமிக் கீருசாராடும் குரு முடிவிற்கு வந்தனர். அதன்படி அவனிபாமத் தலைவரான அவன் மகிளக்கைப் பேசுவதையிற்கு அங்குச்சுநாந்தான் அதன்பிற்கு பல தடையைன் காரணமுத்துவமான நாடு அயல்நடவடிக்க சீராமயம்பான் வர்த்தனார்.

ஏற்றங்குமத்துவமிழ்நாடும் பொன் அன்றைகிளின்துப் பார்த்தார் பேசுவிக்கொயக் கிராமத்தின் அவனைத் தாக்கி வர்த்தார்.

காலம் எடுத்தது—

அன்றை பெரியவாராகுள். ஆங்கு அவன் விட்டதுப் பிராமத்தார்கள் கடிகுத்தன. அவனிகள் மாவஞ்சும் அன்றைத்துப் புத்து விற்கிட்டார்.

பெய்வியலை பூராந்திர பூரவைக்கடற்குத் துவக்கி என்றாலே பூரவையில் ஆயுங்கள் ஒரு குத்துவான் வர்த்தன். அதனால் அக்ஸிராய் திருப்பூர்கள் வெளிக் கிராமங்களிலும் கனிமங்களும் பெய்வு அவனை பீராமங்களிலேயில் தங்கிவிட்டனர்.

கிலாணாத்திரிது தயாராக அக்ஸிராமத் திரிது ஓரு பொய் கிளாந்து விட்டார். வயது வந்த ஆயுங்களை வைத்திருக்கும் பலரின் மனம் அன்றையை வெள்ள ஏராக விரும்பியது. புதுச்சிறையிற்கு நிறைவே இதரியாயல் பிழக்கி அயுள் முதலிக் கொண்டார்.

“அன்றை என் முடிவென்று. என் காட்சியைகள் திலூபாமிர்ண அழியுவதனால் அவனே தாய்ச்சுக்காலி”.

கிளாந்திரிது அப்போது பிரிவைது வயது. அதை வந்திருப்பு பிரிவைது:

அப்பிரவு புதுச்சிறையைவிள் கண்ணில் மக்கோ கஸ்ர உரது வந்தார். அவர் அங்குகளிலிருந்து அருள் விரிவித்தது.

மெய்க்கிளியைக் கண்ணான் அந்த தனியிலிருந்து தன் பூட்டுஞ்சுடுப் பார்சோக்கற்ற மகிளத்து முடிவிற்கு வழிவர்த்தி வாய்மீனையை அடிக்கம் பெய்வு இரு நிரிச் சுப்புத்துடுத் தீகார் பள்ளிகளது பிராட்டு வணங்கியும்.

ஏனு

புதுச்சிறை வாய்க் காலைத்தாமுகம் தீகார் பிராட்டு வணங்கியைக்கடற்கார். அவன்களுடு பொன்கிக் கூலங்கள் பீராமங்களில் கடிர்க்கப்பட்டனர். தா

கிள் கப் புறப்பட்டார்கள். “ஏதிருக்க விரும்புவோ” என அப்பிடங்களில் அல்லது சிற்பினால் கூறினாலும் எந்தன் அப்பிடங்களில் கூடிக் கிருத்தீய காலை ஜெபு வாகி அல்லது குறிமொன்று மால் கார்ப்புக் கேட்டு கூட்டு என்கிறதான் கிள் கப் புறப்பட்டு வர்க்க காட்டு மக்கள் கூறுகின்றன.

புறப்படுவார் என்கிறது என்கிற வாய்க்கூடு கூட்டு வாய்ம் ஏது அனுபவத்தோடு வெளியே அப்பிடங்களை சேப்பது விரிவாக விரும்புவது கடல் காலையைக் கேட்டு விடுவது.

“ஏது கப்புறப்பட்டு என்கிற கூட்டு வாய்ம் ஏனால் என்கு மக்களும் புறப்பட்டு வர்க்கார்.

புறப்படுவார் என்கின்ற அவ்வாய்ம் கூட்டு முடிவாக கட்டுத்தீவிர, புறப்படுவார் ஆக்கிர வெள்வதாகவும் உரிமூர்.

அது ஒரு குசிக்காமல் பயனாகி, மாண்பிக்க வெள்வத்தோடு வழிபோய் மேல்கீலைக் கிருமதாக வர் த. ந. தி ரோஸ்கார், கூட்டுப்புறப்படுவாயில் தெஹும் தீவிரமாயும் பிசுர்த்து படுத்து, தீவாயில் விஷாக்கி கேட்டு சீமும் கொடுவில்லை என்க அப்பும் கார்த்த அப்பிடங்கள் கட்டுவார்.

மீது வள்ளுவதை, கூருகின்ற கிருமதிகள் எல்லாவற்றினுடையும் காலையை வாய்வதன் கட்டுத்தீவர் கூட்டுக்காரர்க்கான் அமர்வை மிக வெள்வதாக பால்வாம் செய்வதாகத் தெவாய்வதை கடுத்துப்படுத்துவது.

ஏது தான் வள்வதை அருகானது? மாண்பிக்க வெள்வதையில் தீருக்கின்ற கொண்டாக்குத் தீவிர பால்வாம் அவன் கண்டார். அவரிகளைக் காலை-

கூட்டு வெள்வதை கட்டுவார்கள் கூட்டு அன்றில் கூட்டு வெள்வதை அவன் கண்டார். மாண்பிக்க வெள்வதை மால் மக்கள் வெள்வதை மிதந்து கொள்ளும் போதும் புறப்படுவாயில் கண்டார்.

நீதிக்கு, தீருவியல்களை.

ஏதுதான் கட்டுவாரமத்தை அல்லது போது இனி படிந்து விரைவுமிகுஞ்சுவது.

அடுக்குவைள் அகிளாபீச அயர்வாக் காலையைக் கூட்டுவதைப் பிரைய்வார்.

தீருவிழா அரும்பாலிக்கிட்டு. காலையை, காலையை, வாய்வுகளிலும் மக்கள் கூட்டுக்காரர் தீட்டுக்கிருத்தோர். பாலுப்பாலாத்து மக்கள் பாலை அங்கு வெதய்விருத்து வருவ போதிந்தது. அப்போது புறப்படுத்துவது கூருகிற வாய் படாத்தது.

போதிருவிடார் கூடுமேன். வாய்வாரை நீண்ட ஏடும். அவன் நான் பிரைய்வாது வாய்விருத்து கீட்டுத்தை போதிந்த வெட்டான்.

அவனு வெள்விரும் அவன் கூரு மக்கிலியில் தீருக்கும் போது அவனுப்போய் கட்டு வெறுவது அவனு கூட்டுக்காரர் தீருக்கிற கொண்டாக்கு. வாய்வாம் கூட்டுவதை அவனு அவனை பார்த்துதான் நிதிகளும் மார்க்க வார்க்க.

“கீட்டான் வாய்வாம்போது அதைக்கொண்டும் அவனு அவனுப்போய் பால்வாம்.

பாலுப்பாலாத்து கூரு, வாய்வாய் காலைத் தீட்டுவே வீண்டே அவன் போதிருவது? வாய்வாய் வீண்டும்போயாக தீருக்கிறதற்கும்

அவன் நம்ம வசீப்புடை ஆகிறான்.

“அப்படி அவனைக் கேட்டிருக்கிறீராயா? அவன் தான் செல்லுமா?”

அவனுக்கு நினைவு வர்த்துவிட்டது. ஒவ்வொவ்வாண் அவன் உறவினான். ஆகூலங்களின் அவன் அவனுக்கு மஞ்சுநாய் ஆவான்.

“கோடிலையா... கோடிலையா...”

காதுப்புக்கு வாய்கள் கால்கள் ஏங்களை நாலை நாத தெரிந்துவர்கிறீர்கள் என்றால் அமிடம் விடாதிருக்கான்.

“நின்கே அக்கா, கீழ்ப் பங்க கீழ்க்கிழியள்”

“மூலிகீப்பான் வாறு கீடுக்கிள்... அவர் சாமியுராராக அப்பிளிட்டெ பிறகு என்கு அக விரையம் நடவ தன்மைக்குது. நாலை ஹவிதூ கள்...”

“நின்குறுக்கு அரு மங்கி பூந்தெட்டுக்கொலை”

அழகின் அமர்த்திருக்க அவ்வாய்வார்த்தை அதைப் புத்து கட்டுக்காட்டினான். அவன் விளிய பேர்மாக்க அவ்வாய்த்தை விளாக்கினான்.

செல்லியா சியப்புடன் அவனை நாலையார்த்த தார்.

“கவியானாம் கட்டுப்பார்வையா?”

“ஏ... அங்க இருக்கிற பாரி. போருமன்... அவன் நான்”

தொன்க கண்ட கோடறியு கீ அழகின் வீடு அடிப் பீட்கூ அமர்ந்திருக்க அதைக் கட்டுப்புமலை கலைக் கொடியை அந்வருப்புக்கா வாய்தார்.

“போயும் போயும் அக்கா, வேறுவருக்கொடேய அவனுக்கு பிறகு அட்டியாத்தாரி; சிரி...” என்று அக்கிளைநாட் குக்கு கூதித்தா.

ஏய்வதூத கீதை எனிப்பாரிக்கத்துக்கான். யாழிப் பாய்வதூத மக்களை அவனுக்கா தெயியதூத சாதி ராக பேரிப் பீட்ச வாழநாம். தெயியாகம் யாழியும் வீடாமல் வாழ விரைவமலைப் படிமல் கழிப்பங்கரி காரி.

“ஒது போய்க்கா... ஒது கீதை எனிலு இருப்பதாது?”

“காடுபீல் காலை செல்லியா”

“என் காடு காலை அவ்வாய் நீ யாழிப் பாய்வதூதுக்கீ பெரிய அவனைத்துத் தேடி விட்டால்...”

ஏதுயக்குநால் கீதைகள் பள்ளுவாக்கள் அது தீவு வந்திருக்காவதை கொழிய என்று என்ன? பாலம், வீரி, வாசான், காலை, மூரி என்பவர்கள்? அவர்கால வாழ்வால்கீ என்கிடுக பீட்ச கீதை வாக்கு பதா? அப்படியிருக்கிறேன்.

வாய்க்கு காலை, காலைத்தை மாநாக்க காலை குக்க நீண்டியான் குடும்ப சாமியு இளவுதான் வாய்வாக்க. வாய்ப்பாக்கத்தில் இளவுக்கொட்டுக்கொட்ட வாய்வாக்க. ஒரு எட்டியா அத்தியீல், இருப்புவகையின் கூருஷ்வாதாக, வாய்க்கிணறு மென்கிளவாக்க கூருஷ்வாக் கீதை போற்றுவது காலை வாய்வாக்க கொடுவதாக, பாரிப் பாய்வதூதில் ஒரு பெரியவீது மாண்பியானா கொடுவது இருவொலை காப்படா? அவன் மாண்பியாகவும் கீல் இருக்கிறுமாலும் காத்துவாம் பாக்கித்து கீதையும்

நெடு அரிசாதக்ருத வீரியா கார நடப்பாத்திரச்
அவங்கும் சிறுவர்களில் விட வான். இறுதியே சுதாங்கு
அப்பால் ஏராவத்தினங்குத்துக்குச் சொல் வெயிலியோஷ்
சிருமத்தின் காஸ்தமியுடலா?

தாங்கியோ அவனோ கிட்டத்திடி எழுது
கொண்டு.

உம்

பி நினைவுத்திலை வா இத்தான் நினைவுத்து
அவனை விடுபது விடுவது அவனை விடுவது அவனை
ஏது நாக்கத மிகப்பிரபிப காலு என்றாலும், அவனை
யாத்தோலும் மன்னை காலு விறங்கார விடுபது
தின்பதிருக்கிறது. பிற நடவடிக்கை அவங்கும் சிரா
மதுவங்களுடன் விடுபதைத்திருப்பு. கொன்று,
காந்தக ஏராவத்தோன் விடுத்தப அரசுத்து வரவை
சிறுங்களும்.

அவனைத்தின் நாக்குவங்கை அவன், அவனை
ஏராவர் விடுத்து வருக காதுங்கக் கொடு
விடுத்துக்கிறான். மாலை-டப்பும் என்ற கோயத்திலும்
அவன் வெற்றித்தான் கொடு முதலிழுத்த கேள்க
தினையை, வாட்டா எநும் உலிக்குத்திற்கு
ஒரு காட்டாக ஜாது வழிபாடு விடுவதையும்
உண்ணிறு அவன் இவன்படித்தின் அவன் அவனும் அவன்
மல் அவனாகத்திற்கி ஏராவத்தோன்.

குத்தா வாத்தின் அவன் இவன்கேவுக்க ஏரா
மக்கில் காலங்க எரிக்க வாய்த்தான். அவன்வின்
ஏத்து அவன் ஏராமந்தின் உறுப்பங்களும். அவன்

ஞானார்த்தி வீரியா தெலக்கார இத்தத்து
அவன் காந்தக வினைக்கிளா குடிட வீரியா எ
நடவடிக்கை.

காலை பி வினையாயிட சிறுவியானாலை, அவனை
ஏது நாக்கமுதலில் வெளி ஓராப்பாக்கா
பகுதியுடையால் மன்ன் திசையில் அவன்கீர்த்தி
நாக்குப்பார்த்து, அவன் ஏது தின் அவன் பி ம
வெள்கட்ட விடுவது அவன்களால்து.

நினைவுத்தர் கீழவரைகள் பாக்கான்கு பாக்காலு
காலை விடுவதுகள். பாக்கியெல்லான் போக
கீழவரை விடுவதுகள் சூக்காக்கி விடுவதுகள் (பாக்கவா
கள்). மாலை-டப்புக்கள் நின்கு வெளத்தார்த்தி, ஏதேனு
முதலிழுத்து விடுத்து நிர் உறுப்பாக்குத் து, ஏதேனு
காலங்க, மாலை வட்டு நான் நிர் உறுப்புயினது(1)
ஏதேனு விடுவதுகளையிடவும்.

இது தான் அவன்கள் நாக்குவிக்க விடுவதையிடு
வினையாக்கான நாக்கா எட்டு விடுவதற்கான வெளு
க்காடு வந்து எட்டுக்கார்கள். பாக்கிகள் பாக்குவது
முதலிழுத்துக்கிறார்கள். அப் பாக்கியில் நான்கு அப்
நாக்கின்கை கபி ஏராவத்துக்கள் பாக்குக்கிறார்கள்.

உபவாகி தாங்க வகையை அ எ ந ம கட்டிட
நாக்குவான்.

அப்பிளியில் பாக்கியாத்தாதச் சுற்று அப்பாக
ஏது வாட்டுக்கிறத்து. குரு விறைகள் புதுக்கீர்த்து
விளையியை மாத்தை உறுப்போன்று. அறநான்
ஏது பிற்புத் தொகத்தின் நிர்மிக்குத்தன்றி.

புதுக்கீர்த்த (பீதிருத்த) விளையில் தன் தப்பும்
ஏது. புதுக்கீர்த்த ஏது பீப் பாகவான் புதுக்கீ

கிடைத்து வாழுவதைச் சொல்லது, என்றால்களும் து
அவரும் ஏடுவது தீங்கு நூற்றுமிழும் என்ற
பொதுக்கோட்டு ஒரு நாட்டுவை உறுமி என்றிருக்கு. அதன்
உருவை திகையின்பேர் சொல்லது மாதாக நூற்று
நூற்கள் முன்வேறியவைக்குக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எந்தெய்தற்கும் அங்குவதி தீரி ஓயேபத்
கோடு மாங்கிருக்கிறது அதையிலையும் தீரி பார்யந்
நூற்கள் காட்ட சிறுவர்கள் சிற்பியீடு நூன்றுக்குப்
பார்யநிரும்புகின்றன.

“ஏன் நூற்கள் கிடை நீரி...”

அளிவார் கால்கள் நாட்டுவை வீராய்வாக
வீராலை விட்டார். கிளாரி என்ற பேராலை இருக்க
நூற்கு நீரி விட்டார். வீராய்வாக மாங்கிருக்கிற
நூற்குக்கு வீராலை என்று. அவரும் அளிவாரி வீரி
ஏன் பார்த்துவார்.

புதுருக்குன், பாலீச மாத்திரி காரி செஷ்டு
நூற்கள் நீரி குடும்பம்.

அப்படி குலவரிப்பார். சிசுவாயி வீராலை
வீராய்வில் இருக்குஞ்சு பார்யந்து கால்க்கினா. கா
ந்துவும் நீரிலிருந்து வீராய்வாக்குன். அதி
சுவாரூப அழுமான ஜெட்டு. நீரி குடும்பமாலை
ஏன் ஒருமிட்டுப்படி சிரிக்கு விரும்பா விடந்த
வளவுமில் அவினாத்துவத் தூக்கியாயும் சிரிக்கு வெளியிடு
கிடை வந்தார். அகிலிருவன்கள் உடன்வை வை ஜீட்டு
கிடை நீரி தூக்காலைக் கூறித்திருந்து.

திக்கிற்கு ஒல்லார் ஓடுவரிசுவாய்வார்கள் இரும்பி
ஏட்டாக்கள். கிளாரி ஆன்கீரும் நீரி கொண்டு

“ஏன் அள்ளாம் சீரோவாயும் மாத்துவிலிருக்கிறேன். அவன்
நீர்க்கு முடியிருக்கும். அன்னதூக் கரியிடம் அவன்
பட்டிருக்கிறான்.”

அவன் வாய்விடுத்துவாக்கி பாத்தில் கூட
ஏன் எதிர்க்கு விட்டிருந்தான்.

நூற்கள் நூற்களை அள்ளாத்துக்கு வீராய்வாக
நூற்கள். கிளாரி இருவாய்வில் பேரிருப்பத் தூக்கத்தீர்
நூற்கள் நூறி வாய்வுமிகுங்குக் கார்த்தான்.

அந்த சிவாய்வத்தில் பேராக அள்ளாம் தீர்க்கப்படி
ஏன் குடும்பியாள்ள என். அவன் அவனிலிருந்து
வேலையாலை தீர்த்து காட்டியிருக்க அவனுக்கு
தேவீகான்.

தேவீகான் வீராலை காரி பொத்துவாக
முசுமிக்காலையா என்று சுற்று அவனாலீட்டுக்
வேலையிட்டுவையார்கள். உதவுவது மூர்ப்புப்பட்டாலும்
தீவி நூற்குஞ்சுகள் பேசுதும், போக்குவரது
நாடுவை நூற்குஞ்சு. தேவீ அவனுக்கு பட்டும்
வடிவுடை காலாய்வத்துமல் நூந்தே தீர்க்க
பீராய்விட்டு இருந்தார்.

நீர்க் கால்க்கு நூற்குப்பட்டுக் கேவீக்
ஏங்கி பொக்குப்பட்டு வையிடுவத் தீர்க்கியவையாலும்
ஏங்கு அவன் எளிமூதுக்கிறான். நீர்க்கான் அப்
ஏடுக் கொட்டப்பட்டால் அவன் அறியவில்லை.
கேவீ அவன் காய்வ விட்டது, அவனிடம் கொட்டப்
பாரு. மிகத்தினாய்ச் சூக்குஞ்சுவங்கள் விடுவது
அவனுக்கான.

அவன் ஆலாய்வி தேவீகான் என்ற பொத்துவாக
ஏனால் வாய்வுப்பார்.

ஏன் பேரிலைவில் அவர்கள் எடுத்து
நூல்த்துச் சமீக்ஷியார்.

உயிர் நடுப்பதிலை.

நடுப் பொய்யானால் அதற்கு பழித்துவா
கூடியதே நூல் மாநாடுகள் என்று அறிவிருந்தன
போனால், அதாக்கள் வெது அதற்கிடைத்து பழித்து
நூல்

அப்பழக்கத்திற் கலையாலை கட்டினால்.

நூல்

பொய்யாக்கியைக் கருவு மல்ளி தங்கள்
உறுப்பத்தில் அவர்களைச் சுற்றின் காலத்திற்கு
ஏற்குத் தெருமூலை, அங்குள்ள பொய்யாக்கியை
மாற்குத் தாங்கி மாற்றுக் கொண்டு கொள்கியார்கள்,
இலாந்துக் குறுநூல், தேவி, வாசி, குருகள்,
திருவாய்யான், காங்கரி என்றால் அவர்களை
ஏன் மாற்றுப் பொய்யாக்கி, அதற்கு குறை
நூலாக்கி நூல்வாய்களை, எதிர், வெட்டி, வாய்ப்
நூல்கள் காய்கிள் வொன்றாய்கள், சூரைத்
நூல், நூல்க்கேதாக்கான்களைப்பிரித்து காரத்
நூல் குல சிராக்கி இருக்கத்

அங்கிராம வகையில் கேள்வுகள் பின்த
குறியிடன.

பொய்யாக்கள் நூல்கிறதுக் கொன்றுக்குரு
நூலானால் கீழ்க்காண, நூலத்தில் கிடைத்து
கிடைக் குப்பி முருங்கை மாற்றுகள் அரு என்
ஏற்குத் தாங்கியான்கள் இருந்து சிராக்க
நூல்களுக்கிணங்கின்கீ, அதற்குகிற மினாமத்தோயக்
நூல்கள் நூலானால் போடுகின்றன.

ஏங்கூர், குட்டி, கொரி, குக்கூர் ஆகிய
நூல்கள் தேவையால் வேண்டுகள் கீழ்க்காண.
அவர்கள் நூலுக்கு, கீர்மூலங்களுடைய மின்
ஏற்குமாக இருந்து வர்க்கங்களைப் பிறக்குப்போன
விவரம் வாட்டிக் கொள்வதாக.

நூல்கள் நூல்களுடைய, பலுடர், சிபி
ஏன்களும் குப்பிகளும் பிறக்குப்போடுமாக
உட்கூர், கிழாங்காலை அவர்களுமால் நூல்களை
கிடைக்கியோர் முன்னேற்றிஸ் கொட்ட வேண்டு
வெங்க இருந்து அப்படியே இருந்தது காலிக்
ஏப்பு முருங்கை பொய்யாக்கி வெப்பங்களும் நூல்
வீராக்காக்குதல் சூறுவது அவர்கள் குறித்து
கொள்ளுகின்றன. அவர் வேண்டியதாகத் திரும்புகின்றிக்
நூல் கூறுகின்ற கொள்கூர்.

கேள்வுகளையில் பாருகின்றார், அதற்கு
ஏனோ இருக்கவாய்க் காலங்கு தூங்குத் தயங்கத்
யூத்து பற்றி அத் தொல்போல், கேளும் எத்த
யிடு படி அது கொள்கின்றாரத் தலையை காற்று
கொள்கூர், பொய்யாக்கியை எப்படி காற்று என
பாத்தும் கத்துப்பால் கொள்கின்றார். எப்படும்
பாத்துப்பு சிராக்கங்கள் அதனால் போடுகின்றன.

தூப்பாக்கியை வெப்பங்களுடைய அங்கள் அப்பு
நூல் இருப்பாய்க்கிறதூக்கி கொட்டு வந்தார்.
அப்பு நூல் அப்பு வெப்பங்கி ஒரு நூல் என
வந்தார். சிராக்கங்கள் என்றும் அதன் காலங்கள்
நூல்காலனிக்கிண்கின்கீ, அதற்குகிற மினாமத்தோயக்
நூல்கள் நூலானால் போடுகின்றன.

துப்பாக்கிக் குழாய்க்குள் மருந்தை வைத்து தினித்து, வெடி வைக்கும் காண்பித்தார். அம்பு பாயாத தூராம் சென்று பெரும் சுத்தத்துடன் வேட்டது. இலக்கை வீழ்ச்சிய அதிசயத்தை அக் ரொம மக்கள் திகிலுடன் பார்த்தனர்.

வில் அம்புக்குப் பதிலாக அதனை உபயோகிக் கலாம் என அவிஸ் அப்பு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார். கடைசியில் புஞ்சிருலா அதனை இரு புது சிறுத்தைத் தோல்கள் கொடுத்து வாங்க முன்வந்தார்.

வான்ததில் இறகு அடிக்காமல் பெயியதொரு பறவை பெரும் இரைச்சலுடன் பறந்து சென்ற தை அக்கிராமமக்கள் ஒருநாள் தி கி ஹடன் பார்த்து நின்றனர். அது என்ன என்ற இரகசியம் அடுத்த மாதம் அவிஸ் அப்பு வந்ததன் பின்னர் தெளிவானது. மனிதர்கள் ஏறிப் பறக்கிற விளான் மாம்.

வெகு காலம் அவிஸ் அப்பு முதலாளி பிடிட வாங்கிய தூப்பாக்கி, எவ்வாறும் உபயோகிக்கப் படாது கூடந்தது. திசகாமிதான் துவீநித்து அதனை முதன் முதல் உபயோகிக்க முன்வந்தான்.

அவிஸ் அப்பு முதலாளி காட்டித் தந்த விந்தையை திசகாமி சரிவரப் பிடித்துக் கொண்டான் அதன் பின்னர் அவள் வேட்டடைக்குச் செல்லும் வேளைகளில் வில் அம்புடன் துப்பாக்கியையும் எடுத்துச் செல்லத் தலைப்பட்டான்.

அவ்வேளை மடுஅப்பு பிறக்கிறந்தான்.

திசகாமிக்கு ஓவ்வொருநாளும் வேட்டடை அதிகம் கிடைத்தது. ஆனால் கிராமத்தில் புதிய

தொரு பிரச்சினை உருவானது. கிராமத்தவர்கள் பலர் புஞ்சிருலாவின் முன் ஒருநாள் கூடினர்.

‘காட்டில் மிருகங்கள் கலைத்தோடி விட்டன துப்பாக்கிச் சுத்தம் தான் அதற்குக் காரணம். இப்படியே தொடர்ந்து திசகாமி வெடிவைத்தால் காட்டில் மிருகங்களே இல்லாமல் போய்விடும். மின்னர் நாங்கள் இவ்விடத்தை விட்டு ஒட்டத் தான் வேண்டிய வரும். சுத்தயின்றி ஆடவேண்டிய வேட்டடையை இப்படி ஆர்ப்பாட்டத்துடன் செய்வது கிராமத்திற்குத் துயரைக் கொண்டுவரும் காட்டுத்தேவதைகள் இதனை விரும் மாட்டா’ என்று முறையிட்டனர்.

புஞ்சிருலாவிற்கும் அது சரியாகவே பட்டது இவிமேல் துப்பாக்கியுடன் வேட்டடைக்குச் செல்லக்கூடாது. என்று புஞ்சிருலா, திசகாமிக்குத் தடை விதித்தார்.

திசகாமிக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. எனினும் தந்தையின், அதுவும் கிராமத்தலைவர் வின் கட்டளையை மீற்றுமுடியாமல் இருந்தான்.

சிலவேளைகளில் தன் ஏமாற்றத்தைத் தன் மனைவியிடம் செல்லிக் கவலைப்படுவான்.

மடுஅப்புவிற்குப் பிறகு பேபிநோனுவும் பிறந்தான். திசகாமி மகிழ்ந்து போனான். இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன.

மூலையில் சார்த்தி வைத்திருந்த துப்பாக்கியை மீண்டும் எடுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் திசகாமிக்கு வந்தது. ஒரு பருவத்தில் அக்கிராமத்தவர்களின் வயல்வெளியும் சேண்களும் யானைகளால் மோசமாக அழிக்கப்பட்டன. அத்துடன்

நான் போதும் தங்கி யாரை ஒன்று வேட்டாட்டப் போன சிராயின்வெய்க் கிராயத்துவர்கள் மூலம் அத்திடுக் கொண்டு விட்டன.

கிராயாகிருவர்கள் பொற்றி தவிட்தார்கள். எந்த சேர்க்கலை அவீயள் கிராயத்துக்கள் உலகம் என்ற பொற்றி நிலையிலும் அது யாரையும் அக்கிராயத்தில் ஏற்றுடையில் தான் கிடைத்து கோழிக்கூட அவீயிட்ததார்கள் பயிற்சியில். எதன்படி மூலமாக்கம் கூரியிட்டார்கள் பயிற்சியில். இந்திலே கீர்த்தநீரிசை அறிக்கையை விட்டும் பெற்றிருப்பாலேன் மூலமே மீழ்த்தது. இருமத்தை மூலம் எப்படி சாலை கூப்பாற்றித்தான் தா கோண்டும்.

இந்திக்கிளிதான் கிராயிக்கும் மூப்பாக்கி வை வந்தும் அதுமதியைத் தாங்கள் கூடாரி மூலம், இசூப்பாயில் இக்காலிக்கிளிதான் கூப்பாற்றியோ என்ற வாக்கொன்டான். மூன்று தான் அவீயிட்த கூட்டுரிமை தாங்காயியிலிருந்து விடுவது மூலம் பயிற்சியை. மூலம் பிரதானம் கோண்டதான். மூலம் கோண்டு விடுவது மூலம் கோண்டு விடுவது.

அக்கிருப்புக்கிளிதுப் பேற்று கிராயில் மூப்பாக்கி முடன் நிரியாறார்கள்.

நீண்டம்

பிருப்புவிற்குப் பிள்ளையின்று வாட்டு அடிக்காலம் கிளிதான் கோண்டு நான் அத்துயர்கள் கூட்டுத் தான் அதிக காலம் பெற்றிருக்கின்றது. பிருப்புவிற்குப் பிள்ளையின்று வாட்டுத் தான். இந்தும்

ஒரிலூ திருக்கிளில் பட்டின நத்திலிருந்து அவீஸ்வரப்பு மூலமாகி வாண்டுகளில் வருவார். அதற்குள் நிலைய கிளிதான் வருநால் செய்கின்றுவிட வேண்டும்.

கிருத்துதெய்க்கு மூலம்கிளிப் பட்ட கேள்வும் என்றால் நீண்ட கிருத்தும் என்று என்னவோ படி நிக்காரி கூட்டுற்றுள் சுற்றுமின்றி கூட்டுற்று செய்கின்றன; அவை பாரங்கள் குறுக்களில் ஏதிலுமின்றிப் படித்தன மார்க்கட்டம் தான்று எதிலுப் படியும் கொடுக்கவாக மீண்டுமின்றன.

மாண்ணிக்கூட்டுரிமையை அடைந்தான். நாக்கிலிருந்து நீண்டான் கூள்விக் குடும்பங்கிட்டி கய்கைக் கூவுவிக் குடும்பத்து கூம்பாகி இருந்து. கண்ண் கிருது அறு விடை மூடினா.. இருந்து மூற்போக நீண்ட கூதூ கூவுவிடு ஏடுந்தது. குடும்பிட்டுச் சூல்வாயாத் கிருது பார்க்கான்.

பாலிக்கத்து அடி தூர்க்கில் பெரியவெள்காலு கூடி கூடும் ஓ கால்விக் கிபித்து கிஸ்மிகுந்து கூட்டுரிமை என்றுத் தூர்க்கி காலம் கூடும் கால்விக் கூடுதல் தீவிட தீவிட நீண்டன. அதன் கால்விக் கெவ்வியே தீவிட படிந்தன. அதன் பாரங்களிலிருந்து அதுவளிமீது நாக்குப்போக சீர்க்கு என்பதைத் தோக்கி கண்டு கொண்டான்.

உண்ணால் கூடுமைப்படியுமிழு. காட்டிக் கிடைக்கும் கிராயம் கூம்பக்கையை அடைக்குப்படி கூடிந்தான். கண்டுக்கொடுத்தினால் எடுக்குவிடுகிறேன். அப்பக்கையைத் தான்கி ஏப்படும் குறிப்பாகி கண்டு கொண்டான்.

காடு அவனை போல்கிப்பொருத்து வந்தது.

திருக்காமி விளையல், சுட்டுத்தூஞ், துப்பாக்கி பெய்தக்களவிக்கின். அதற்குப்பகு அவனை ஏதாகவும் விட்டது. ஒன்றுமிகுமிகு, திருக்காமி நுப்பாக்கி வைத் தீர்மானி குழாயிக் குறியில்லை, அதைச் சேர்க்காலை ஒன்றிக் குழாயின் தலையில் குடித்தால் அதேவேப்ப நுப்பாக்கி வெட்டித்தது. பேரும் கத தத்துடன் குருராக்கி வெட்டித்தது. பேய்தரக்கத்துக் கிடை காடு என்கிறிதுவும் தான் உடு மகற்றுத்து.

திருக்காமி நிதிக்கருப்பில் இருந்துவிவரங்களுடைய இடங்கள். ஆப்பாக்கிவெட்டி அவன் மார்க்கி புடிருத்தது.

இரண்டு நாட்டோத்து, பீலைர்தான் திருக்காமி முறைகாலை பெய்திவை வெய்கிக்கெயாக்கி கிராமம் அடிந்தது. அவனைய் காவிரி நூர்த்தீவில் கிழுக்கு கட்டுக்கொண்டு.

ஒன்றிக்கொலை நூராமத்தில் பிழிந்தும் சீந்து முழு சர்வாகாதாராவாகாஸாவு, அதிதூங் கீழர்களை வழுக் கூர்க்காண்கள் அதிகம்.

இருந்துவிதொரு மேல்கூட்டங்களை யெலிக் கொலை கிராமம் இருக்கத்து.

“நான்குநாளிலேன், அம்மாலை அட்டபீரி” என்று காப்பஞ் சூதாக்கி வருகிறான் முடிஅப்பு, மக்களைக் கட்டிவிட்டிருப்பது அன்றை வொகுக்கவாச்சுதலுடையது.

திருக்காமின் குருமராக்கிறிதுப் பின்னால், அவிஸ்காப்புருநாவாளின்கு ஓய்விக்கொலைக்கிராமத் தில் துப்பாக்கி விற்பாக்கி நலைபெறுவின்கை.

திருக்காமி விதிதூ அடிக்க இடத்தை கீள்கூருகிறிபு எதேத்துக் கொலைக்குவிவராக்கி.

அந்தியாயம் I

கிழுக்க வாயில் கருக்கடியா கருக்கூந் திருச் சூன்று மிக்க வெகுக்குதூநி கூந்துப் புக்க மாகப் புக்குது அடாவாகத் மடுஅப்பு கண்டான் கீழமுறை பருவமலூர் வழக்கத்திலும் பார்க்க வித்திப்பிள்ளைப் போக்குவரது, வாய்பதனை அவன் உணர்த்து வெள்ளடான். இதுபடிப்பு மகிழ்ச்சி நிறைந்தது. கா. நெ. ஆகவுடு பார்வையூ போய்த் தாால் அவன் கிராமத்தில் வழுவாயும் பின்னியும் ஆட்டி கொண்டுத் தீரை.

வழக்குக்கிலும் பார்வை அதிகாரமேயும் இலம் கூட பொய்வத.

குன்ற வாய்க்கொலையிலும் போனது, ஆற்றல் ஜிப்பெட்டாதும் நீர் தீவிளையால் மண்ண பறந்தது. சேஷங்கள் காம்தான் காங்காலியிர போயின காட்டு விளக்குகள் நாக்கின் கொட்டுவையால் நூராண் மால் அடிந்து போய்ன. பால்விவரங்கள் கீழ்க்கொண்டுதாடி பூசு பெற்றிருப் போயிர.

ஆகிராம மக்களுடைய வாய்க் கிள்ளவியின்கை, சேஷங்கள் புலன்துவின்கை ஓய்விட்டுக்கிருக்கக்கூந் மாட்டை விட்டு ஓடு மகற்றுதலை.

பே, வாயுவை, நோய், மரணம் இவ்வளவும் பருவமலூர் வெய்க்கதை விடுவது.

இவ்வளவும் அப்படி நடந்து விரிசுக்காரா நடத்துவிட்டது என்றதற்கு அறிகுறியக் கட்டிலும் பருவங்களற்றின் கீறாட்டச் சீக்காலை.

மிழக்கு வாளில் கருவிரி: கருகூட்டுகின்றது
மேலைக்கவுயக் கிராமங்கள் நிலம் கீல்வனும்
கங்காநில முதலால் மதியாற்றுவது மாழுக்குவில்
மை புதுக்குழலில் கண்டார.

யாகோ எந்தமலைக் கிராமத்தில் உடனடியும்
அவர் நில்லித்துவன், மாணவின் கண்ணக்குலம்
நூபுக்கால் தூயாவிற்கும் கூலாலென் வை கூது
விடுக்கால் ஏற்க வைகளை சொந்தக் கார்வாது
தொடர் அவர்களும் நிதிகுச்சிற்கும். சுதுதான்
நான்கொன்று அடிவாரத்தில் கூத்தாட்ட மால
களையும் ஏதுடு தயறுப் பூண்டும் கிராமங்குக்
கிரா.

மாணிக்காலங்கள் என்றிக் கூத்துக்கு தொடு
நூபுமற்கிற்கு சிறுக்காமல்கள் அக்கிராமங்கள்
இப்போன்றுக் காட்கலோ அல்லி காலோவா விழும்
முயன்தின் பேரிகள் அந்தக்கூத் தீருப்பதாக
ஒரு காலத் தங்கள் கூப்போ (போ) மால
ஏன்ற காரணம் பெயாபுப் பெற்றுவிட்டது.

அவர் அடிக்கடி யாகோஎந்தால் ஏற்குவதன்
உல்கிக்கு வருவான் அவர் அந்த வருவதற்கு
விட்டத் காரணங்கள் கொன்னின் அவர் பாட்டை
நூர் எந்தப்பாலும் மொத்தம் கார்வாது
கள். அவர் இங்குதான் அக்கூதானும். அவர்
வைகளில் காட்டுப்பீர்களோடு தீர்க்கும் கார்வா
பாடை மரத்தின் கிறி எகாந்திகார அமர்ந்திரு
கிறார் கு முடுக்கள் நொயாவின் கீல்க்காருவிகளில்
நென்றுள்ளவளியாறு அத்திறஞ்சின்ற வைத்தின்
அடிக்கீல்களோயார் அமர்ந்திருக்கிறார்.

நெடுஞ்செழி அடிக்கடி இப்போன்று வருவான்.
தனியைப் போன்று அமர்ந்திருக்கும் காட்டுப்
கிறான்பார் மூலம் அய்வது கொள்ளான் தன்
பாட்டை கார்வாதுவாய்மையை மொத்தம் எவ்வளவிக்
கொள்ளான் அதில் அவனுக்கு ஒரு பிழவி
யாத்துச் சொய்க்க வழியும்.

நெடுஞ்செழி அவன் போன்றுவுடி அவு
காட்டுவிலே வை வருது மாதுபுப் ஜெத்தெட்டு.
கூலாலென் கார்வாது அவையும் பேசுமுடிவும்
போன தீர்க்கும் பேசுமுடிவுக்கீல் பாடு வாய்த்
நீதிக் கீல்க்கும் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அவன் கார்வாது யேதிக் கிராமத்தில் வர்த்த
போன நெடுஞ்செழி கீல்மி,

நெடுஞ்செழி போன், நெடுஞ்செழி, வைத்து
கீல்கள் எட்டுவதை பார்த்து பீயர்ப்பாவே கூவி
கீட்டுத்.

அவனுக்கும் அவன் தாவாதுக்கும் கவன்
ஒடிப்போடு நெடுஞ்செழும் கீடு. தாங்கள் நூபுப்
நூபு என்னம் என்றுகொன்றின். கைப்போதானது
ஒன்றின் கொட்டுத்து புதுச் சூரைக் கவனிக்க
போடுகிறேன். பேசும்போல் நெடுஞ்செழி
கீட்டு வைத்தும் அவனுக்குத் தற்படும்.

“நெடுஞ்செழி கீல்மி...”

“நெடுஞ்செழி கீல்மி...”

மெற்றப் பக்கிராமத்தைப் பாட்டுக் கிறான்கள்
என்ற வையை எடுத்த பிறகு, வைத்து அவர்களை
இலங்கியாற்று கட்டுத் தாட்டுத் தேவைகில்லை.
பேசுவது மாதுபுப் பாட்டுத் தேவைகில்லை.
நெடுஞ்செழி, வைகள் பேசுவதில்லை.

மறுக்கப்பட வருகிறது தீவிரம். ஆகையால் முறைகளில் உடல்வாது, கண்ணில் இரு காலம் அமைகிறது என்கிள் கட்டிய பொட்டு நோலில் இரு குவாய்த் துண்டு விவரித்து கட்டுக்கின் வாய் காக்க செறுப்பட்டிருந்த விவரங்கள்

காட்டுப்பின்னாலும்போக ஏரங்களைக் கூடுதல் விவரம் கூட தெளிவித்தால் விவரங்களைப்பிரிவித்து கற்றிருப்ப பார்த்தபோது காட்டும்ரும்கள் விவரங்கள் வாட்டுக் குழுத்திரும் என்றதை நிறைவேசிய அட்டிக்கூடி ஒரு பெரித்திருப்பது. ஆவாய்களைக்குறித்து விவரங்களைக் கூடுத்திருப்ப பார்த்து நிடத்து நாட்டின் உடறாகந் தான் நுழைக்கள் ஒரு பார்த்திருப்பு. மகிழ்ச்சு வேற்கொள்விந்து கீற்று காட்டிய வட்டாரத் தாய்வீக்காரர்கள் காலங்களிடம் நிறுத்திவருமிகு விவரங்கள் என்று.

மர்வாக்கமுறையின் வகை கணங்கள் இருக்கின்றன என்று கணங்கள் மற்று அவர்களின் விவரங்களைக்காய்க் கணமந்திருக்கிறது. நாற்கால வகை விவரங்களில் இருக்கும் வெளியீட்டு ஒரு காட்டுக்கிராமம் ஆன்.

யங்கோர்க்க விவரித்து பார்த்தும்போது அவர்களின் குருதிகளைக் கணந்திருப்பது தெரிவிக்கிறது. யெங்கு வெவ (குளம்) சிறு சீர்த்திட்டாக தெரிந்து. மூன்றிலங்கள் வடக்கு யெட்டு தீவிப்புமிகு மன்றிரண்டு விழுகள் தீவிர அமைத்திருப்பதும் தெரிந்தது. மூன்றிலங்கள் காலத்துக்காலங்களில் பிடிக்கப்பட்டு, மாண் அப்பிவர்கள். காட்டுத் தடுகளால் வகையிடப்பட்ட வளவுகள்

ஆக்குதியிடப்பாவும் வைக்கவளியவும்கற்றி கூடுதலாக அக்கிராமக்கள் கொட்டுக் கொள்கிறதே போன்றுவகை விவரம் இருக்கும்படிக்கீர்த்தன. மாண்பு குமேஷ் கந்தை பூஞ்சுக் கிடந்தன. மாண்பு குமேஷ் விவரிக்கின்ற சென்னை அவிக்கள்கு இந்துக்கால அவர்கள் வெட்டுக் கொண்டுகொண்டு கொண்டிருக்கிற கொள்கிடக்கின்ற காட்டான்.

அவர்கள் வைக்கவதை அண்டுத்து பார்த்தால் கருப்பீட்டிலிருந்து பெற்றுப் பக்கமாக வெளிக்கிவைக்கிறார்களைத் தோக்கி விவரவளைக் கண்டான்.

மாண்பு கார்த்திகைவத்திற்குத் துப்பாக்கிவை எடுத்துக்கொண்டு மூலக்காரின் வைக்குத்தட்ட மீறாக்கி விவரத்தான். அவன் கீற்றுப்போகம் அப்படி குன்றுவகை தானியம் மருங்களை அளிவதற்கும் அவன் மீறிறாக்கி மாண்க்கானாக்காரர்களை அடைந்தான்.

ஏவ்வகைலோ நிருப்பிக்கிறது வைக்குத்தட்டு. மாண்பு கார்த்திகை மாண்க்காரன் புகை பெற்று. தானியார் அளிவின் குழந்தையெட்டுக் குள்ளாமத்தை பூஞ்சுக் குத்துக்கொட்டுத் தொட்டுக்கிடுவதற்குப் போன்று.

அற்றியாயம் 2

காட்டுப் பாலத்தீர் கண்டால் மாண்புப் பட்டது சென்றுவர். மாண்க்காரன்களுக்கும் மாண்க்காரையும் விட்டு விவகை அவர்கள் வட்டியுறுதல் புதுக்கிறார்கள். சென்கிவைக்கிறார்களைத் தோக்கி விவரங்களை இல்லை.

அடாக்க எடு வெளி சிவத்தில் சிறு நூல் நிடும்களைத்தான் தாய்போன் படிய முடிந்தது மற்றும் வாய்மொழி வார்த்தையை கொண்டன் அப்புரவ்வாலி பின்னே பின்னே கூறுப்புத்தான், கிழே பின்னே கூறுப்புத்தான் கூறுப்புத்தான், கூறுப்புத்தான் புரிந்தன் ஆராயு அடிமாத்திரத் வொட்டி உந்தல்.

பழுப்பு சிறக்காத்தான் பிற ஆராயுபாக் கண் புரும் நம்மும் அடிமிளாக்காத்தான் மறைந்துக் கொண்டன.

வாய்த்தில் குழுப்பிள்ளை பட்டாத்து வெளிக் கண் நூலின்காற்று வீசத் தொடக்கிவைது மறை வோய்ப்பு வீர்வீரது புதுப் பிழக்குவீரி மன்னால் விழுதுகளும் நெவிள்வெவுக்கிராமம் ஏதுவுருவும் பட்டாத்து குழும் மறைந்து எதிர்வார்த்து காடி அபித்துவிகைத்தீ வீசாவாய்வுறு ஆராயுத்தாகாக் காத்திருப்பதற சேகரித்தான் யாவும் வெகாவைக் கீளத்தைப் பிறு வீராக்கிராமத்தில் விருப்புறாயான நெவிள்வீரும் விருப்பி வீரியத் தாயும் புதுவிள்ளை கீட்டில் வீரத்துப்புறாயான்.

அக்கிராயத்தில் வீசாத்தான் பான்வீரன்கு குடும்பிகள் தும் வாய்விள்ளை. அக்கிராயத் தான் வீசாவைக் கீளவையீ புதுவிள்ளை. இறந்த போன பீர்வீர அக்கிராயத்வைத் தீர்வகிப்பதற்கு அரசாங்க அதிகார (திசைபலி) புதுவிள்ளையின் ஒதுவைப் பிபித்தார். அக்கிராயத்தின் புதுவிள்ளை உருவுக்கி புதுவிள்ளை குடும்பத்தாதச் சூரிய்

நவர் அவ்வள், கிழுவெதிக் காக்கப்புற பஞ்சலவீஸ் கோத்து, அங்குள்ள பிழுக்காக்குதல் வீகாஜைக்கும் ஓராளி வெளித்தால் அவனை எவ்வாறுக்கும் கெரித்திருந்தது. அதனால் அவன் திவாக்குவில் பஞ்சலை ஆராய்க்க ஆக்கிராயப்பட்டான். எவ்விருப்புபுகுத்துவா வீஸ் சூரியா நால் மாக்கவிலைப் புகுத்துவாத்தின் குலைவுக்கள் குறும்பட்டார்.

புதுவிள்ளைகளில் தாக்கப்புற பழுக்கம் உடை வைன் அதனால் லீரார் மாக்கவுள்ள குத்து போன்றதுவாய்வு ஏற்பட குறைக்கவுக்கூட காணார் பட்டான்.

புதுவிள்ளை வீஸ் குடும்பத்தின் ராமீர் இநக்காலின் அவர்களில் மூவர் கிளிதீவார் பாதியம் கொட்டி நோய்க்கு அப்பிராயம் சீலி வரிசாலை பண்ணிறுவின் மூவர் இதே ஆய்வாக்கன் அவன் விராமத்தில் வைத்து கொட்டி அப்பிரைய வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஒருவேளை அக்கிராயத்தில் ஜெயின் சிவகிராவின் மனைவியால் வைத்து வருகின்றன எட்டு நாள் விசாரி அன்றைத் தான் மனை. சேவது புதுவிள்ளை வீஸ் புதுவிள்ளை வாழ்ந்துவாந்தான்.

புதுவிள்ளை அந்த வீஸ்தால் நான் அளினம். மாக்கப்பு, பூக்கித்தான் ஆலை முவரும் வரிக்கின் நாள்.

முடிவுப்பு செமனிக்கிவைவைவில் அவிக்காலைக் காட்டுவதைத் தான்திடி கிழுக்குப் பக்க பாக்கதயில் - அப்பும் ஒய்க்கறையீப் பாக்காநான் - உழைஞ்ச அப்பாலையீன் கிழுக்குக்கும் நான் இய்யுவை அப்பிராமத்தில் கூலி சேகரவெட்டாக் கொஞ்சத்தி விடுத்தனர். முடிவுப்பும் அவன் மரமால் ஜெயின் விவகோவும் அந்தநாலே அடிப்பிடிக்கிறுத்தனர்.

நோக்குதல்லினால் தூங்கிறான்டு விழுத்தொட்டான் சின். இன்னிரவு பெருமையை பொறுப்பிபோகின் அது.

தீந்தாற்றிலோகம் கூம் அண்ணார் மாயன்ஸ் சென்னியில் எரித்து மீந்த கட்டுவன் தூங்கினோடுப் படிமையிட்டதற்கு விளைவுவந்தது. நாளை அவனுக் கிளார்க் குடியாற்றி ஓய்க்காடு.

அவன் விரைவில் தான் அழிந்த செல்லங்குன் நூற்றுநாள். அலவு ஒரேன் அற்புதியைப் பற்றி பட்டிக் கூடந்தது. பேரீசா மாண்ஸின் குடிக்கட்டு வட்காஞ்சி பூர்வத்தோன் குடியாறத் தீவிர கேள்வியில் கண்டபோலிருந்து கூயத்துமாகக் கிடைத்து. எரித்து எஞ்சிய மரக்கிளைகளை அவன் ஆள்ளிக் காட்டுவேன் தீட்டிக்குந்தான்.

அவன் அவன்மன பாங்குதலுக்கு கேள்வியில் கூடிக்கூட தீக்கந்தான். நான்காத்துவியலுக் குற்றாய்தி எரித்து அவன்கொல்லார்க் கீட்க்கும் காட்டுக்குளைகளைத் தூங்கி நூற்குவந்திப் போட்டிக்குந்ததான். கூடிபெற நூத் தூங்கி நூங்கி கெஞ்சியைப் பெருங்கள்கூடித் தூங்கி அவன் சீலைகளைத் தூங்கி ஆங்காரம் குட்டுக் கொள்கிறந்தான். செல்லாவாங்கார் பாலிக்குந்த அவன் முதல்தான் எரித்த காலை கூலீல் கிடைக்கி விட்டுத்திட்டார் அப்பீ இருந்தது.

நாஞ்சா அவன் முகவூப்போன். அவன் யான் மகன் புள்ளிருவாயின் பேற்றி.

அவன் இறையத்தில் நந்தாவதி கஷ்டப்படுவார்தான் என்ற வலிந்தது. அவன் நான் சேல்கிறீர்க்குத்து எட்டு ஒன்றியை ஏதீந் கட்டிது அடிக்கொள்கிறுன் குதித்தான்.

நந்தாப் பேச்டு நந்தாவதி கீழ்க்குப் பார்த் தான் பூசம் மன்றத்து.

“நந்தா...”

நந்தாப் பேச்டு வைத் தந்தில் மீந்தாஷ்டி அவன் அவன் ஏற்பட்டிப் பார்த்துவன். அவன் மூலம் நந்தாப் பார்த்ததும் மூச்ததில் பார்த்தாஷ்டி கீந்தாப் பார்த்து வைத்துக்கு சிலிப்பை மூட்டின் பொன்றாகச் சிலித்தாஷ்டி.

அவன் சிலிப்பாக்குக் காலை அவனுக்கு விடைப் பார் இருந்தது.

“என்ன...?” எச்சரி அவன் விழுதுவிடுவான்.

“நந்தாப் பார் நந்தா...காரி...காரி... அவன் அவன் மூக்காதச் சாட்டுக்கார்டும் கீந்தான் நந்தாப் பார்த்தில் பேச்திருதிக் கட்டுவையை நியந்தில் பொருக்கின்றப் போட்டுவட்டு. காங்க காங்கமுடுத்தை அருந்தித் தூக்கத்தான். காத்திலி குத்த முழுக்குவையும் பஷ்டர் போல மூந்தில் அப்பீ முழுநிலங்கள் கருமேகாட் மூடியது போவா...”

“நந்தாப் பார் இந்தைக்காலை மேற்போல் பெரிதாகச் சிலித்தாஷ்டி.

அவனுக்கு காப்பிராதாவன் தங்கவரு அந்தாதி. மரங்களால் நந்தாவதை மூடுக்கொண்டான்.

முழுக்குப் போன் நெருங்கி. ‘நந்தா’ கிறு நந்தா துவாட்டக்குரியிலோன் என்றபடி முசுத்தை குடிய அவன் கருங்களை விவாதி முயன்றுவான். அவன் வேட் கத்துடன் இன்னாறும் இறுக்கமுதல் மூடிக்கொண்டான்.

அவன் அவர்கள் நினைவுள் அவேசத்துபடி. அவன் கற்கவேண்டியில்லை, அவன் பீஷ்வாஸும் சிறுவராம் பிரக்கவில்லை. கால் காலை முடிக கொண்டு அவன்முன் நினைவுள், மறுவயிர் முயக்கால் அவன் முகத்தில் படித்திருந்த கரிமை அழுந் தித் துவக்கத்தான். அவன் வாய்ச் சுதந்தின் அடிக்கால் அவங்குடும் வாயிலைக் கொடுத்தது.

“ஆ” என்றுவிட:

ஏ நீந்தா...

அவன் கால்முனைத் திறந்தான். அவன் பிட நெறுக்கமாக நிலையும் நான்கீல் குளிமத்துப்பார் முகத் தில் சுதந்தினை மேலோடியாக கணா. ஏன், என்ன அவன், என்னசிலவு.

அவன் கால்கள் தீர்க்கும் அவன் கோவை விளை படித்திருந்தான். அவன் விழிச்சன் குறுங்குடவர் அவனை மிருஞ்சிய.

“நாத்தா...”

....பி...

அவன் அவன் வாய்க்கத்தில் தீவிரமாக முத்து முத்து முத்து அது. நாத்தாவாய் சிக்காக்காரி நிலை திணிந்து ஓராண்டு, புதினால்காலம் ஒடிசு சிவந்தது.

“இடுங்கள், அப்போக்கி வாட்டிக்கொர்.”

அவன் கால்கள் பயத்துடன் அவனை விழிச்சித் தான். அவன் ஒடிப்போய் மசுத்து-ஏன் கால் வீர மோற்றிவுக் கொண்டிருப்பன். அவங்குடும் கல்லூரிப்பட்டது. காலங்கள் நாடு ஒடியுக் கொண்டிருப்பன்.

“நாத்தா... வொய்மா?”

“தீந்து...”

“அப்ப வாயிலை, கட்டைகளைத் தாங்கி உதுக்கு வருவேயும்”

விரிந்து விட ந்த கட்டையை வீவகாமத தூங்கி வருவாக்காகப் பொருவதில் முடிவுடை காபைட் கால் முகவீலை துவக்கையைச் சுற்றிக் கொண்டு வாய்க் கீலை செய்த வேகம் அவங்குடும் பீருயிப் பூரத் தாந்தா. முடிவுப்பு சிறந்த தொழிலாளி.

அவங்குடும்குவர்கள் கூட வே வேலைக்கூவதான்.

அவன் நீந்து திலிர்த்து வேலை செய்யும் பூரத் தாந்தா அவன் தீர்க்கிறான்.

“குப்படச் சுமிகார மார்த்துக் கொண்டிருத் தாந்தா, நான் வேலை செய்ய மாட்டேனும்” என்று அவன் பொருக் கொலம் காட்டிலான்.

“நாத்தா : நாங்க தீர்க்குப்புரும் ஒன்றாக வேலை செய்யுப்போது களையிலிருதெனியல்கின். நீங்களும் ஜௌனியர்கள் தூங்கி வருகின்றன. இப்புறை செய்தியை கூடுபோல பத்து மாங்கு குடும்பங்கள் கேள்வ செய்திவேண்டும். வாருப்புறுதுமல்லும் தாலையில், கண்டு தாரத்திலும் விரும்பும்...”

“நாத்தாந்தா...”

பீருயிப்புதாரு கிளையை அவன் தூங்கிறான், கால் பிப்பட்டு.

“அவனத் தீட்டுந்தா, அவனத் விலக்கிக் கொந்த தீர்க்கிறான்...”

திர்தக்கிடையாக்குக் கீழேறான் நஸ்வி மண்ணிலும், நந்தா, அந்தாடி அவள் விளைப்புச் சம்ரதை கொண்டு நடந்தான். ஒரு யார்ஜினிக் பாத்துவன் அவன் நடப்பாடு அவள் ஆவதூர் பார்த்தான்.

அவள் கட்டிடமை திருக்கரைப் போட்டு விட்டு வந்தான். நந்தா ஒரு கரிமர் சிலையில் அந்தப்பிரத்தான்.

“என்ன நந்தா கட்டிட வசூலை எத்தனை விட்டு நா?

அவள் குரலிக் குவிக்க வளைச் சுவாசுக்கு பலிழினாத எந்தொல் ‘தீவிலை’ என்பதைப் போல்த தலைமை அவர்க்கான். காட்டுஞ் சீதங்களைத் தூங்கு ஆயிராறு அந்தப்பிரத்து போவப் பட்டது.

‘அந்தாக்க மூங்குளறையும் புதுச்சூராச்சி விட்டு வர வருவிட்டுந்’

புதுவி அரசாஞ்சியிடமா? சிறுப்பான? என்று அவன் கவனிப்பாரு வேட்டான்.

‘ஆம்...’

‘ஏனும்?’

நந்தாவுக் கவனிதார் பாத்தான்.

வேறு வானை வெய்வது? கெள்ள வரும் கேள்வியில் வினாக்க்க விவராடத் திருப்பி வர விரிவி, வான் கெறுயல்கள். கெள்ள முறைக் கட்டுவினாக்கிய திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும். அப்புக்கிருந்துக் குடும்பிசூராசி இம்முறையும் கூப்புக்கி கெட்டதும் விவர தாங்கினார். ஓர்க்கண சொல்ல விவகங்கு விவரா என்க போவது? புதுவி அரசாஞ்சியிட விராமிக்கும் காலி

‘ஆவனி! நீலாக்குவது சுப்பிரிசீலி நந்தா?’
‘நந்தா உங்களிடம் இந்தவிரதா?’

‘ஒன் தெளிவாக்க வளவுக்குதான் இருக்கிறதை விடுதலாக இதுரித் துரக்கவேண்டும் விருத்தியில் விருத்தி நந்தாவுக் கொடுத்துத் தான் கீழ்க்கண்டுக்கு நந்தாவுக் கொடுத்துத் தான் கீழ்க்கண்டும் வார்த்தீஷன் நந்தா?’

அவர்களிடைய் நினை மேஜை நிற விடாது;

‘ஒன் அப்போதுள் கேட்டால் புதுச்சூராச்சி தான் வாய்க் கட்டு நந்தாவான்’

அவளை அவள் வியப்பாட்டு வார்த்தான். அவளைப் பாத்து விட்டு. அவள் முங்கௌத்த ஸிருப்பிக் கட்டுவை வெறியிக்கார்பார்த்தான். தாரத் தீவில் கந்தகாலியில் முறையை நங்களீருந்து வருவது கொந்தது.

‘ஏன்...’

‘உங்களாக்கதான் நந்தா, உள்ளிடலா பிழித்த அவன் கங்கீலப் பெண் வாடுக்க அப்போதுளைய விளைகிறோன்...’

உதாயதி பெரிதாகச் சென்கிறான்.

‘நந்தா...’

‘நந்தா யினினா... கங்கலாக்குதான் கூபத்தினால் புதுவி ஆராசி கூவாய்க்...’

‘குருவால் வான்னுக் கண்ண? விடு நினைய, வப்போதும் அவனியாத் தானியம் வாய்த்திருப்பான் அவன் ஒருவளிடம் நந்தா உங்கி இந்துகிழு...’

நந்தாவுக் கவனித் தீவிரப்பாடு வாத்தான்.

'வினாக' நடங்காததைத்தீர்ப்பை செய்யாது கன் இந்த நடங்காலின் மத்து க்கு தமிழ்த நின்கள் தான்

'நான்...' என்றால் மனிதப்பு அடங்காத அதற்குடைய'

'அப்போக்கி என்றுபடி அவன் எழுந்திருந்த நான் இதூரியில்லை தாரத்தின் வகுபுகொண்டு வருகிறார்'

'நான் உள்ளே இனிப்பெறுவன் நன் உடலை காக்குவதை நான் ஒழுபொறும் அதையிருக்க மாட்டுவேன். நீங்களுமினுமிபென்கள் மாரி மகள் கன்னியில் பூஞ்சையை ஆக்காப்பட்டால் கட அவனை வெட்டிக் கொந்து விடுவேன்...'

அவனை அவன் சிரித்தார் பார்த்தார் அப்பார்களையிரி அந்த குடும்பியின் வராத்தந்தானால் காட்டுவதை முன்னால் இருந்தது-

அத்திவாயம் 3

'சீலையிலிருந்து கிராமத்திற்குள் வாசநாக போது இங்கொங்கு நீராடங்கிலிருந்து மத்து வதியின் குடிசைகளை சென்று விட்டு மானப்பு தன் குடிசைக்கு நீராடி வாழுவதை புணித்தாச்சி அதிலையும் பார்த்தான்.

அதற்கு வயது நாற்பார்க்கத்திற்கு மேல் நாள்கும் வாரிருந்துதார்த்தியும் போல வீசையும் அவனாலும் நாள்குறுவும் காட்டுக்கொள்ளின் கால்தாந் மெதித்தன போல அவனாலும் கால்களும் காட்கந்து இருக்கும். இரகசியமாக அவன் களிர் குடிப்பாவனை அதற்கு விரிவாக எடுப்பதற்கும்,

அவனுடைய மனைவிலே தெரு விலை இருந்து போகுவது அதன்வெற்று கடந்த இரண்டு மாண்புகளை அவன் பொய்க்கால் மாட்டு நகரத்தில் எவ்வளவு போகவாருவதால் யாற்றி.

'புணித் தூராச்சி, உங்களுக்கு என்ன அப்படி வயதாலே விட்டதா?' போகாமல் நிறுத்தியோம் பார்த்திக் காட்டிகளைக்குறுக்கிலோ... விட்டுவிருக்குது வாய்க்கு குசிலை சுவாமத்துக் கரவையுடு பூஞ்சை யேஷ்டாயார்?

'புணித் தூராச்சிக்கெடும் பலர்க்குப்படிக் கூறியதும் அவன் ஸ்ரீநிவாஸ் தொடர்விசூலன் குதந்தில் அவன் கால்விக்கெடு கல்லூலமின் கிளையாற்றில் நான்காலி நூல்களும் அழுங்கவன் மனத்துக் கிளாள்களைக் கிடாண்டான்.'

ஒருநீத் தலைமுறை

'நான்காலத்திலையான் காட்டிலை வாசநாக மனத்திற் கொண்டுக் கிழுந்தாலும், நின்குவேற்றும் வேறு நாந்தால் தீரான்து அங்குள்ளன் அடிக்கீடு. அவன் களிரகாலி போன்று, உதுக் காலை, அர்ப்புக்கீலங்கள் இருநிலைப்பட்டினான்.'

'நாந்தாலுக்கிணங்க ஏற்கும்பொன்று, நான் களிரகாலி கொண்டு கொண்டார்கள் என்று கொடீத்திருந்தார், வாராஜாக் களைச் சூந்தர முறைகளிலே

'தன் விட்டுவிரும்புவதை நின்களையில் அமர்த்தியிருந்த பூஞ்சைத்தூராச்சி, உங்கள்கீல் குடிசைப்பக்கவிழுந்து மெதுப்பு வாருவாக்கு வாய்ப்பு மனதில் கொடுப்ப மூலமாக்காதார். காநாராநாக்காரனை முடிஅடியாலை அவனுக்குடும் பீட்டுக்கூடு.

முடிவான், பீரவைத்துக் கொண்டுவர அவன்
பிப்பாற்றி முயன்ற, பாதுகாலை முன்னால், சுமார்
ஒன்று முதல் போதிலே நடந்து, அங்கிரா-
மத்தில் எடுத்திருந்தார்.

என்றாலும் நான்வாய் பிதுக்குத் தான்பூர்வ
நீதி யெல்லாம் என்ற முன் இருந்தாலும் க
வெளியூட்டிருத்தன். அவன் வாயோ என்றாலும்
நான்பெற்றுப் போகத்திலே எழுசுபடி, பிருத்திரா-
மத்தில் கடந்த நடந்தார். அவனை என்றாலும்
நிதமான உதிப்புரி தொழில்களால் அவன் சிரை
ஏன்றால் பிருத்திராமத்தில் பட்டிருந்தார்.

“ஏனுப்பு, என்றால் இந்தே வர...” என்று
அவனை அலாக்காம் அவன் அநாத்த தொழில்
ஏற்கப்படுவதுப் பேர்களிலில் நியங்கிப் பார்க்க
ார்க்க.

‘என்றால்...’

‘என்றால் எப்படிட்டாதுப் பார்முட்டேஷன்
ஏனுப்புப்...’

‘ஏனுப்பு ஜித்திராம் வரவாய்கிறேனேயே...’
புதுத்தூராமி இந்தொகையை விட்டு ஜித்திராம்
முற்றந்தீர் சிக்கபடி அவர்க்காறாக வார்த்த
நில் சொல்லார்.

‘ஞிலிபேஷன் கேள்வி யெப்பட்டு கூட்டால் ஏதாவத்
நிதியாகவீர்கள் உத்திரவு...’

‘ஏனை செய்யாவிடல் என்னாரும் எப்படின்
கிட்டத்தாய்வால்? ஜித்திராமத்தில் ஜித்திராமில் அது
எப்படி கேள்வி கேள்வால் என்ன முடியுமா?’

‘ஞிலிபேஷன் கேள்வு அதைக்கு இதே
நிலைம் என்கவனி அடிக்காலை பீபாக்கிருஷ்ணராம்’
என்று என்றார் முறையில்.

‘த் திட்டமாக எடுத்தாகச் சென்ற ஒவ்வொ
ஏட்டாலும்...’

‘ஏன்றால் ஒவ்வொட்டு முடிந்தது என்னுல் இயல்ல
முடியும் கொட்டுவேன்.’

‘ஏன்றால் ம் கேட்டு கூத்தால் மெற்று கொட்டு
மிகுந்த கொட்டுவேன்.’

‘ஏட்டால் அப்படிப்பெற்று என்றும் அப்படி
ஏட்டால்...’

புதுத்தூராமத்திலில் சொல்ல வேண்டால் முடிய
ஏட்டால்.

‘ஏட்டால் கொட்டுவேன் பெரியவர்களை முடியப்
கூடுவேன்.’

‘பெரியவர்கள் பெரியவர்களை இந்தால்
முடிந்து கூட்டுவேன்.’

புதுத்தூராமத்திலில் கொட்டுவேன் கொட்டுவேன்
‘ஏதுவை முடிதோ... முடியோ...’ என்று
ஏங்கீர் எதிர்வேண்.

முடிந்தபோது வெராஜாவாஸ்வாமி
கொட்டுவேன்கூட்டு, கூற்றுவதைக்கு நித்தராமத்தை
ஏங்கீரும் என்னால் ஏல்லி ஆராமத்தை ஜித்திராமத்
தொழில் செய்திப்பு மார்க்கா ஜித்திராம புதுத்
தூராமத்தில் பாதுகாலை ஜித்திராம மப்புக்கீ
ஏன் என்பதைப் பேர்க்காரையை ஜித்திராம கூத்து
ஏட்டுவேன்.

‘இன்னொரு தட்டை மாபெடுப் பேரிலே என்னிட நான் தொலை விழுது என்றை யானால் இச்சாம்பு எடுக்கினால் மாபெடுவை முறிந்து, புண்டு துராம்பிலை நூலாகினால் நின்குபோய் வரவிருத்தி ஒத்துவார் அவன் விரும்புவின் காரணம் விட்டோயன்து.

“ஏதுவரீதா விதங்களினால் மாபெடுவைப்படுத்தி வைத்தனர். புணிதுராக்கி கேட்ட வாதங்கள் சொல்ல விரும்பினால் சிர தீர்த்தான் மாபெடுவை கவனிக்க வில்லை.

அப்போது ஆட்டுக்களை போத்துவிருத்தி வரவிருந்த விழுது விருத்தால் தீர்த்தான் இருந்து வேலைகளை வழிவகுத்தனர். அவர்கள் கொள்ள வேயவுடன் அது கோயத்தாலும் வெறுத்துவிட குதியியமானது.

‘புமிக்கன் சூழ்நிலை அடிக்கி வாய்க்கூல் நிதி வழிவகுதன். அப்போது வாய் வெயிய முதலீச் சூரியன் கூட்டிட நூத்திரங்கள் திருத்தாக் கொள்ள விரும்புது’.

அவன் கூக்கின் பருப்பை வாய்வித்து வருத்தன் அவர்கள் காலாண்மீண்டும் அவர் திருத்துக் கொண்டப்படுத் தீர்த்தான் காப்படிக்காலான்.

‘அவத்திலை, குத்தித்து வந்து ஆர்யா? என்ன புங்கியுராக்கி வெட்டோய்.

‘அவத்திலை நான்’.

கிராஸ்ட்டிக்கெல்ஜ்கு முன்னாலும் ஒருங்கிணை வெள்ளியலைக் குற்றுப்பில் பதித்து விட்டோ. அது குளத்தில் இருப்பதைக் காட்ட மலை மரங்களிலே குல்லாக்கால் பிராம்பங்களை அந்த புதந்தா முடிவில் காவிட்டது மாவற விருத்தி ஒத்துள்ளது.

நான் கூக்கர்க் கிழவியிலை ஒரு சூரிய நாட்டு விருத்திகளையும்போது விருத்தியிலை மானாலை விருத்திகளையும் விருத்தியிலை கொடுத்து விரும்புவதும் அதிலே நிறுப்பதீர்க்கூடும்.

ஏதுவரீதிலே தூணத்திற்கு தீர்ப்பாகச் சேவை ஆண்டாரியேச் சீரியலைய அதன் அறியதற்கு விருத்தைக் காலைப்பறு ஒருமேதல் நாட்டினைக் கர்த்து விருத்துக் கொண்டு விட்டது. கூரத்தை வர்க்காலி. சூதுப்பியதற்குத் தாங்க மீட்டுறுத்த விருத்து.

தீவி அதை வழகினை வழிக்கும் வகை அது விருத்திக்காலாகவுடன் சீரியலைக்கீர்த்தி விடுவதை.

நடவடிக்கை அதீர்தாயத்தேன் 12 விருத்தங்களும் கொடுத்த அரிசிகளைப்படிநேர் தீவத்திலிருந்து விருத்தி வேண்டிய குல்லாக்கால் விருத்திகளை நூலாக கொள்ள வேண்டும். கூரத்தை வர்க்காலி குறிப்பு கொடுத்து விடுவதை.

‘புறுத்து, சு சு ர வி ர சுத்தி முதலைக்க வோய்வதன் கூரி விருத்தி குல்லாக்கால் அத்து விருத்தி வேண்டிய காட்டி வேலைவைக் கிராஸ்ட்டிக்கை நாட்டு ‘வேலைக்குத்தான்’ அரிசிக்கால் ‘தலை குல்லாக்கால் விருத்திகளுபு விருத்தி’ வேலைக்குத்தான் வேலைக்கு வேலைவைக்குத்தான் விருதுவு வெடுவதை.

‘புறுத்தி சூரக்கி எதுவிட பேசுவது வேலைக்கு விருத்திகளைப்படுவதைப்படித்தான், மூன்றாவது குறிப்பு விருத்து, குத்தி விருத்து’ என் உதவியாக வேலைகள் வேலைக்கு விருத்துவு வெடுவதை.

வீட்டுதான் துண்டிரமில் கொள்ளுக். கூடுமிக்காக
கலை வரையிடப்பட்டு, இவைவிசொடியாக, மாட்டு மூலம்
அப்புப்பட்ட கலைகள், கலைநிதிகளைப் போய்ப்பட்டது.
இருமாடு ஏன் சுவகளிரும்? தீர்க்கூக் குத்து
கூக்.

ஒவ்வொலை வந்து மாறுகூக் கூக்குத்தான்.
கூக், இட்டிட்டியா, அவ்வளவு? என்று கேட்ட
ஏது போக்கிட்டியா, அதையா?

“அப்பிடி என்கூக்?”

“பார்த்துக்கூக்கி, கூக் கூக்குவினால்?

“கூக்கி கூம்...”

ஒவ்வொலை கூக்கி வந்து கூக்குவினால்
கலையோசனை வரும்போதும் கூக் குத்து.

நத்தியாடப் 4

கிருவு பூர்வநும் கலைக் குழுமத்திற்கு
நாடு, மேல்வித்திலை நூல்களில் ஆயுத நிதித்
விவரத் தீர்த்து விட்டது. இனி நாட்க்குள்
ஆயுத கால் சொன்னவரியாக இருக்கவே நா என்க
ஙன் மகூர் போற்றித்தால் கீர்த்தி, மொவிக்கிளை
நிரமீரி வழியா. இப்போல் குரும்போலம் எதிர்
மாத்துப்படி காங்கிரஸ் தலைவரில் இறங்கிய
குரு, அங்கராம் மகூர் மகிழ்வைக் கூறனர்.

ஏது மகூரையே குளத்திற்கு வாழுகிறார்? வந்தான்
குளக்கு குடும்பத்தோடு வர்க்கி நாடு. முதலிடின்
பூமி மகூரை இளையரும் வரவிடவேண்டும். அடு
கூக்குவில் உழவுமானாக முதலே இருக்கிறதா என்

பாத வைப்பிதூம். கேட்டு கொள்ள முதலே
விரும்பினால், புதுக்கட்டும்போக, குளத்திற்கும்
கலையைப்படி அவ்வாறுவித்துப்படி கடற்கு சென்றும்
கள்ளுகின்றன. ஏன் குரும் வரவு ஏதைவு இருப்பது
குளத்திற்கு அவர்களின் குளத்திற்கு விடும்
நட்சது அவதாரத்தான் குளத்தின் விடுவிடுவிடு
போல் பாத்துரை.

இருவு பொய்க்கா மேல்வித்தில் கலையில் வாழுகிற
நா நா! புதுக்கட்டுவிட்டு, அவிக்குமார் வரவேண்டுக்
கூக்குக் கூக் குத்து விட்டு விடுவிடுப்போக வர்த்து. இப்போல்
புதுக்கட்டு கூக்குவினால் அமிழும்
கிடைக்கும் கோவீக் காந்திக்குமிருந்து கால் நா
மிருப்பியும் கால்க்கு வர்த்து வந்து கண்ணமில்
அவ்வாறு மரக்கட்டுக்காலீச் சுரி கா கா போன்று
கூக்குவாகக் கீ, எதிர் வெளிக் காய்த்தாடி ஏன்
போலும் குருக்கு என்று தெரிவித்தார். சிருக்குன்
கூட்டுவேன் கீர்த்தி நம்முக்கூட்டு, நிர்வீகரித்தான்
பாத்திரம் சுதா என்று பாடியபோனிடும் பந்திரு.

அதுவும் குளன் குருக்கு விடுவிடுவிடுவிடு அவு
ராயின்கீ வெள்ளநாய்.

காந்திலில் மரக்கட்டுக்கால் ஏன் பிரச்சந்தை
நீங்கள் போய்த மலையட்டு அவ்வாறுப்படி வர்த்து
கா கா கான் கீர்த்தி குடும்பில் கூக்குப்பாதுக்கு
பூமியைப்படி மகாராஜ் வர்க்கும்போல் தலைவர்
பூமி அவதாரன்போது குளத்தில் விடுவிடு, வரவுக்கு
கீர்த்தி வெள்ள வருகிறார்.

முடிவுள்ள நூல்தினி நாசத் கவுனிசுக்ராந்தி
வாசத்தாலோ யி. மொஞ்சிரி. அப்பிற்கும் சார்வான
விழுத்தல் ஆகிருமிங் டெலிஸ் லீட்டர்கள். சார்
கந்தான் அதைத்தினி பயன்கூடி. பாத்தின் நடவிளை
நீர் நிலை நடவிளையிலின் உறுப்புவர்தா முதலின்
மேற்கூடி. அந்தான் அதைத் தீடி எதிரு கொ
ஷி வாரு ஓர்க்கு கயார்தலு ரீதித்துதோடு
மூடி என.

நூத்தினால் என்கினிக் குவாகுக்கு ஆயவில்லை.
இன்று அந்த நூத்தின் பிரதம்பாதும் இருப்பது
தேட முன்வரு சென்ற இரண் விழுத்தலை ஆறு
நூத்தின் இங்கும் பிரதம்பாது. குலை நில்குப்பு
வெவ்வே ஏற் காலாக்கு வெவ்வே காரு அது வாய்க்
அங்கேவோ அவ்வாலித்துப் பிடிக்க வேண்டும் என்
வாய்ப்புத்துக்கூடாது.

நூத்தின் நூத்துப் பிடிக்கி இரண்ண அந்த
பொய்ப் பெண்ணை அங்கேவோலிக் குவாக்கி பின்
ஏனா? .. முடிவு... சொல்கி காலாக்குப்பு குழுமத்து
ஆய்வின் பிரதம்பு. அங்கேக்கொல்லி வீராக்கி
ஏன்று.

அங்கே வீட்டுறிஞர் - பொய்க் குவாக்குட்டு
பிரதம்பாலோ. அப்பேறு - நாட்டா பாலீஸ்ராஜ்
வாருவாது பிடித்தது. அப்பே உடன் அடிமார்த்து
கீதி ஏல் நாட்டு கொல்லி என். வீராக்கி அவன்
ஏட்டு நாட்டுத் தீவாங்க அனைத்து கொடுக்குடும்
அம்மலையேய்ப் பிரதிச்சாலை. பிடித்துள்ள அ.. எடு
விடுத் தீட்டு நந்தாலிருது காலாக்கின் குரு
ஏத்தின் கொல்லுத் தீர்க்கு பொய்க்குடும்.

அவன் வந்த கல்லூக்குமிய் நந்தா.

அவன் அங்கோட்டும் ஏதி காலை மனதால்
நந்தால் மாதலை தேவூத்துக்கூடும்.

அவன் விழின் பயக்குடன் குக்கீலுப் பார்த்
லை 'ஈடு' என்றால் நூல்மிரன் அவன் முன்
உத்தான். குலை நூத்துப் பிரதம்பு பயக்கு
வெங்குன். விட்டப்படி அப்பாலே அங்கைப்பட்டு
விட்டு சீரமொத்தாக.

அத்துக்குன் யிருக்கப்பட அவன் இடுவையில் காம்
உடித்து இழுத்துப் பிடித்துக் கொள்ள என்.

'பயத்திட்டுமா... குட்டா... அது காலை...'

'ஒடுப்பதையா பொய்க்குடும்பாலோ... என்று அவன்
கூறு விட்டுஞ்.

'நந்தா...' குவாக்கால் கார்ட்டிலிருந்த அவன்
ஏம் அவளைத் தங்குவ ஏ போக்கு இருந்தது
அவன் கேவடக்குடன் கூறின்கூண்டுக்குத்துக்கூடும்
கொல்லி என்.

'குக்குதில் அதனை என்று தெரியாதா?'

'அப்பாலே கீபி பேர்சிட்டுது...' என்று
கீதிக்கால் நந்தா.

'குவாக்கி அவளைத் தப்பார?'

'பொய்க்குடி வாய்வை தாலை பலம் காலாக்குடும்
ஏ விட்டுவையும் பலம் வாய்வை முய குட்டிக்குடிப்
கொல்லால் நோருது.'

'நோருதா நந்தா... வட... வந்து விட்டிடும்'
என்றப்பட அவன்டீர் அவன் வீண்டும் நீநூலை

நூல் அவள் விரும்ப நடந்த துறவுகள் கீழ்க்கண்டு.

அவர்களேயோ நிலைத்தின் இருந்த முதலே
ஏனென்ற நோக்கில் சுதந்திரமில் உருப்பதை 100
ஆவீர்களைக்கால் துறவுகளிலே முதலேச்சுட இருங்கூடியிருக்கிறது. பின்திருத்தால் துறவு அதிலைக்
கொடுக்க விஷயமாகக் கூடாதுதிட்டம் முடியும்.

நூல்தாய்து நூலால்கீ எத்தும் கொள்ளுத்
நடந்தால் கூட விவரம் கடந்தால்,

“மின்னா முறைகளையும் கொல்லி போகிறீ
கூடு”

“ஏன்னை அர்க்கி பஞ்சாஸ்ராசிலே சிழவலூ?”

“நான் போகிற கூடாக்காரன் என்று என்
வேடு...”

“நீசாமியின் மனம் கொட்டிக்காலி நான்
நூதா, நீ பேறுப்பேசின மாநாயப்புவில் மக்கும்
கூடாக்காரன் நான்...”

நூதாவில் கூடாக்கால குலாந்து போன்று
அவள் மும் ஜூஷ் சியந்து அவளைத் திடுப்பே
பார்த்து ஸ்ரீபிப்பக் காட்டவில் பின்னராதூ கொன்றுள்ளன.

நீதிஹாரி தனி வீட்டிலிருந்து துறவுக்காரன்.

துறவுக்காரன் பிழிப்பாற்று மாநாயபுத்து
கிற வெள்ளாயக் கமிட்டியாற எடுத்துக் கூக்கள்
டைன், கொட்டுகின்ற கீர்க்கார்ப். அக்கவிறு
கிராஸ்ப் பிழிப்பாற கொடுக்கி இருந்தது. இரும்
புக் கந்தி போக்கீர வல்லையாறாது நாற்புறு
ஏக்கந்திர்ச்சு கேள் சினிமூந்தது. காஷ்டக்கோ
ட்டாரியமும் எடுத்துக் கொள்கூடான்.

“நூலாம் புத்தர்...” என்கும் அவ்வளவு

வெள்ளில் கிழு-நெத்தும் செலுவங்கள் பார் கூடு
கொடுக்கன மட்டுமிய முதலை பீஷ்காக்கிப்பால்கள் நூல்
ஒருால் பார்வீட்டுத்தான்.

“நூதாவிறம் நூல்க்காய்க்கு வருக்குவதாது அவ்வள
வெள்ளு காலாய் பீஷ்காலுடைய நூல் முதலை அப்படிட
நூல் வார்வாடு”

அப்படித்துக் காலியங்கள் போக்கார நூதாவிறம்
மாநாயுடுக்கு உதவி கொடுவ வெள்ளும் அவ்வள்காரி
ஏது வார்வாடு. அதிக்குவாராக மெண்ணிடுக்கு
கீடுக் கீட்டுக் கிடைவு கொடு கொட்ட முதலை அவ்வள்கார்க்கு
உதவின்று அக்கவிறும் அவ்வள் போக்கார நூல்க்கு வார்வாடு
நூல்க்கு வார்வாடர்.

“கீடுக்குப் பாக்கி நூல்க்காய்” வாக்காலுடைய நூலு
போக்காலுடைய நூல்க்காய்க்கார நூலு

ஏது அவ்வளை மொத்தாலை மாநாயுடு நூலு
ஏது கட்டுப் புன்னை துவாயால் போக வாக்காலு
நூல்க்காய் கூர்க்கி போக்காலுடையார். கொடுக்க
கீடுக்குவிறம் பிழிக்காக்குவதாக வல்லையமும் கொடுவது
கொள்கூடான். துவாயாலை நூல்க்காலுடைய நூலு
போகு அவ்வள்காயி நூதாவான்.

“நீதிஹாரி, மாநாயபு தினாய்க்கிராக முதலை
நடந்த கிழுங்கிள்ளுப்பு அள்ளுவி இருப்பது நூல்
நூல்து கீது பெரிய குடு ஆரங்குருள் சுரி...

போகுவதும் அப்படிப்பே அப்பிழிமிருவம்போல் நூல்
நூல்கீலை குருக்கு குள்ளுற அடிக்கு நூலு
நூல் கொல்லிக் கொல்லுன்.

அவர்மனி தேரத்தில் சிக்கி ராம நுச்சிறை
என்ற செலு வந்து போர்தான். அவனில் பற்றி
விழுத்தப்பட்ட வந்தால், விளக்குத் தான் அழிவள் ரூபங்கு
அது அதன் கருத்தில் இல்லை. அடுத்த நாயின் பற்றில்
பற்றியிருந்தன.

தூரவன் பீஷ்டப்பிளியில் ஜட்டாகத் தூரவன்மூல
உபங்கங்கள் செலுத்தி தீவிக் கூர்மி வாயில்தான்.
அது வெற்றப்பட்ட சென்றாலும் அடுக்குவிடு கண்ணவிற்கு
அப்படி நீங்கே ஒரு ஏரத்தின் கட்டுப்பாடு ஆ.

வெளியில் எறிக்கத் தெரு விகியது.

“கையிலு தாவங்குமா?”

“வீரா... குழுமா... செந்த தாவங்கு...”

“பால் கால்... கிட்டத்தா...”

“ஏதுக்கு குழுமா... வீரா... பால்... கிட்டத்தா...
பொதுந் குப்பாது... பீஷ்டத்து புதலை அவர்மன்
மூலம் எரியேறா.

அது நாஷ்க்ரான்பில் கிழாக்கின்வது என்பதை
நாஷ்க்ரான்பில் குஞ்சன் குறையவில்லை, பீஷ்டப்பில்
காய்வார் தொடர்வாங்கு. மூவுக்குப் பீஷ்டாலும்
கிழாக்கி காத்திருக்குமான். வீராவோ அங்காராய்க்கு
நூக்கில் பீஷ்டவை பெய்துவார் ஓரு பீஷ்ட வாங்காக
ஏதிலை... பால்வார்... கிராங்கார் அவர்கள் வீராவுக்கு
போடு கால்ப்பிரும்புக்காக இல்லை பீஷ்ட பீஷ்டவை.

ஏனால்கிட மத்தியில் மேற்கூரிய அவ்வகை ஏழுத்
தலு கீர்த்தியிலிருந்து கொள்ளினால் வாயில் கால்வார்
ஏழுத அருந்தாலும் அதைப்படி மற்றுள்ளதுத் தெரியும்.
கால்வார்,

பீஷ்டவை வெகுங்க வூரங்கள் நோக்கே நீதியில்
உருவாக வந்த பீஷ்டங்கள் வையை அகவாத் தீர்த்தங்கள்
தீர்க்க இரண்டாவது மூவுக்குடன் கால்வார்கள் வீட்டில்
உடன் வெளியில் காப்பம் வீட்டது. எடுத்தப்படுவதிர்
ஈராக் கண்டிட வீட்டினால் இருந்து வேகத்தில்
நூதனமாக வீகங்கடல் இருக்கிறது. மற்றப்பு
குப்படியே தீர்த்தை படாவேன் எதிர்த்தான்.

கால்வார்களிடில் முதலீடின் தீவால்வட்டங்கள்
வெளியிலை மாட்டிக்கொண்டது. கவிதைன் வோர்
மாலை இருப்பதீர்த்து தெரிந்தது. முதலை கோவத்
கடன் குல்வரப்பா போன நாளி செம்தா உம்
ஏனாலும் கிழிவது வாயில் கூக்கி நீர் அனுஶாஸ்து-
ஏந்தி ஸ்ரீராமப் பூங்கடறி வத்தால் கோவதைகள்
உதனை போதும் கால்வார்கள் கிழுக்கமாக மாட்டு
வேலை வொகுத்தான்.

கோலு “பால்... கால்... குழுமா... தீர்த்தால் அவுள்ளது
நால் ராமிருந்து கோவமப்படுத்தியிருந்தால், சிறு குதுவு
‘கால்’ என்றாலும் குளக்கூடிடில் ஏறி போர் அவர்களை
கோக்கி கூட வந்தான். அதற்கிடம் முதலை வாலை நாளில் அனுநாதத்து போய்யும் அடுத்தாக்காத
கண்டு, கார்.

“கையிலு அருந்து வீட்டாம்... வை... வை...”

அவர்கள் கவித்துமைப் பற வீர் முதலைகளைக்
காலங்கு இடிக்க முயன்றார். நீரீர் அதன்பல்யதீ
காலக் கீழுந்தது ஆடு எந்தவர்களின் உதவியை
தேவலைப்பட்டது கால்வார்கள் வீடித்து இருந்தார்கள்
ஏன் முதலை கோவதை நாட்டியா முதலை பொற்று
வீட்டு ஆ. அதற்குப் பக்காக்கிம் இருப்பதற்கு உட-

பாட்டு வந்தது இராத்கர் துறையில் பெருமிக் கோதி சீலமாக இருப்பது.

“ஏனால்சிட்டு இருந்து முதலினாயக காசரமில் வெள்ளடாக்கம், சிறுவர்கள் அதைச்சுபில் பெருகவிடுத்தார்கள்.

“ஒய்யி ரெட்டைக்குதான்கூடாய்...” என்று சொல்ல ஏன்றிருக்கான்,

முதலை வாசிய சூரிய அடித்து பள்ளி வரும் அது நோயிலிருப்பது.

“அநுமதியோடு இருக்கு...” என மத்தியப் பள்ளியோடு மாண்புமானால் பார்த்து சிரித்தான்.

“ஒய்யிட்டைக்காரர் நான்...” என்றால் சிரித்தான்து அவன் மத்தியப்பள்ளியோடு பார்த்துச் சிரித்தான்து ஏது காற்றுவாய்வாய்வு பூர்வி அழுகாக மூன்றாம் அருடாயுடன் பார்த்தான்.

அற்றியியல் 5

இட்டால்சி மத்தியப்பள்ளியோடு வளர்வதன் மூலிகையோடு சிரியாலோ அடிலை நான் அடித்திருக்கு. ஆனால் சில சுருக்கையை ஏதிலை அப்பிளிக் டைச்க்காண்டு நட்டாவதிலிருந்து வளர்வதைக்கொண்டு வளர்வதற்கு வருவதாக அவன் அவனாவின்கூட தவறாகிறேன்.

மத்தியப்பு சொல்வது பிரபு இருந்திருா என்றால் சில வேளியில்லை உத்தாவதி என்றால் பிரபு முடிவாகவிடுவது ஓய்வு விஷத்து முடித்த பிரபு

தேவேன் சிகிரோ புருஷராட்சியில் விவேகியில் அங்கு விழுத்து வரி. சில பிரான்பு பூர்வி புருஷராட்சி விவேகியில் விவேகாசாலை விவேகாசாலை அவனுக்கு உதவுகிறது என்று விவேகாசாலை விவேகாசாலை அவனுக்கு உதவுகிறது.

“ஒய்யி அப்பள்ளியோடு உத்திரத்து விவேகாசாலை அவன் விஷாபுவெளியில் வந்தான் பிடித்துத் தாத்தாய்ம் அவனை மயங்க வாந்திரது.

முதலைப்பதில் அவற்றை கல்விக்காரன் இத்திருத்தாய்வுமியால் அவன்தியாக்குத்துக் கிடி பூர்வாயிலிருப்பது.

முதலைப்பதில் அவன் கல்வைக்கு இழுத்து வரப்போது அவனுக்கும் அது தீவிரியில்லை. அவனுக்கும் அறிவு தெரிந்த நால்லோர்க்கு வாய்ம் தீவு வகுக்கின்ற மத்தியப்பள்ளியிலிருப்பது. அவனாகுமான் அவனை மக்குவின்றுத் தந்துதயாரான ஏன்று பூர்வாயிக் கூடுதல்களிலிருக்கும்.

அவனுடன் அவன் பூர்வர் எடுக்கக் கூடிய கலாச்சுரப் பொய்யினுக்கிருஞ்சியை விவரமாக்குவதன் கூல திருக்கர் பொய்யினுக்கிருஞ்சி. சென்றாக்காவயிற்குத் தேவேனிக்கிருக்கிறார்.

விவரமாக தீவிவை விவரிக்கான்? மத்தியப்புதான் அவனைச் சுலபமாக அங்கோடு வாய்ம்திருக்கிறார்;

அப்பேரு அவனுக்கு வயது பதித்திருப்பது

அந்த அவனுக்கு காரணமிருப்பது, மத்தியத்திலிருந்து அவனுக்குப் புருஷராட்சி விவேகியிலிருப்பது வோட்டிருக்கார். வேறும் பிடித்துத்திருப்பு சொல்

நூல்கு அதிகப்படுத்தி விடக்கூடியது என்றால் சுதாவை சொல்ல வேண்டும், அவற்றின் ஜாத்துநாளில் வருகிறீரான்.

அவிக் அரிசின் பெய்தி விஷத்திலும் சிரா மட் கருவுடுப்பாட்டுத் துருவாடாய்டா அலிச் கெப்பு விளாப்புருங்களை விரிவான்துறைக் கெல் வீட்டு.

நான்கு ஸுநாடகங்களு ஒரு சாதார ஸுநாவா?

மேலில்லைக் கிராமத்தின் திருவாரை விளாப்புருங்கள் கோவிக்கூடி பிரபுவர்களை எடு விவரித்து விடுவதை விடுவது கொஞ்சமாக முடிவுடையிருக்கிறது. கோவிக்கூடி விவரித்து விடுவது கொஞ்சமாக முடிவுடையிருக்கிறது. கோவிக்கூடி விவரித்து விடுவது கொஞ்சமாக முடிவுடையிருக்கிறது.

‘நான்கள் விவரமாகக் காட்டிற்குச் செல்லுங்கள் என்கிறீர்களும் யான்து.

‘நான் அவர்களைப் பயிற்சிட பார்த்தான்,

‘நான் குறித்து ஏடுப்பு யான்கள் அதிகமாக கூறுகின்ற காட்டி’

‘அதுவும் பிரபுவர்களுக்கு காலம் என்கிறும் அதை ஆளி தாய்க் கூறிற்க ஏற்றுத் தீவிளியை என்கிறது கூறுவது’

‘நான் கீழ்க்கண்ட விவரத்தைப் பயிற்சி காட்டுவேன் கோவிக்கூடி விவரித்து விடுவது காட்டுவது’

அடர்ந்து காடு கார்வின்ட்டின் அங்காளிக்கூடிய நூல்கள் கரும்புத்தங்களைக் காட்டுவதைப் பயர்ந்து நூல்கிறுத்தான். அவர்கள் ஒரு சிறுவர் காலம் காட்டுவது கரும்பில் ஏற்கிற கூர்வை

கூட்டுப்பிலில் திருவூ பார்த்துப்போல் உழைக்கிப்பாகக் காட்டுப்பாக்கள் கூடுதலாக விடுதலை.

‘அதோ...’ கூடிட்டங்கர்ட்டெட்டுக் காட்டில்லை முடிவுடையுள்ளது.

ஒரு சில கோட்டுவெள்ளும் நீர்த்திட்டும் விடுதலை.

‘நான்கு அகுலிக் கால் விளாம்புக்காடு’ என்கிறீர் முடிவுடையுள்ளது.

எல்லாவும் அந்த பார்த்தனார். வெது கூர்வதில் கீழ்க்காலிலும் அவர்களின் காலமையான பராவையில் அங்கிடம் செய்கிறது அதுமரத்தின் வெள்ளுப்புக்காலம் அங்கிடியுத்துக் கிராமத்துக்கள் நிலா ஓரைக்காலில் காலமையெட்டுக் கிடையுமேன்.

விளாம்புக்காட்டுக்காட்டும் கால உருவுகளை அவசியமாக அமர்கள் கண்டனர். ஒரு கூட்டு மார்க்கெட்டிலே நடந்து ம் நெய்வைக்குத் தெளித்தது பெயிராக கீற்றுமாக அவன் அங்குந்தன.

பயத்தான் நாதா அவர்கள் பார்த்தான் அவன் கீற்றுதல்.

என் பயப்படுவினாலோ? அவன் அங்கிடத்தை ஒரு வெளியெடுத்து கொண்டிருக்கிறான், பார்க்கச் சொல்லுகிறேன்.

கூவுகள் கீற்று கொம் காலுக்குள் காலத் திருத்தவார், காலகிள்ளுட்டுக் காலமையைக்காட்டுவதே எட்டு காலத்து வெதுதுமை கொண்டதுக்கீழ்வர, காலமையிலிருந்து விளாம்புக்காட்டுர்க்குச் செல்லுமான்.

அங்கு காட்டில் நூற்றுக்கணக் குவர்களின்
பெரும் தடியாக வருகிறது.

ஞானிப் பிளாங்காய்கள் சராசரியாகக் குக்
காட்டி முக்களிலே காலைப்பட்டன. ஜிலாத்ராய்
வனின் ஒரு குளத்திலிருந்து வானை அத்தின் கும்பங்களை
விட விவரமாய் கூரு ஓரேன் வாந்து கீழ்த்தன.

ஒன்றூட்ட மட்டுப்பொம் மாங்களின் கால் முறை
விரை கார்ப்பால் பிரையிக் கீழே போட்டனர்.
நாக்கால் பேரையும் அவற்றாகும் சுருக்குகளை திருப்பி
இருக்கிறார்கள்.

ஏது ஸ்ராங்கால் அத்திடையை பூர்வமாக
விளாங்காய்களை மேற்கொண்டிருக்கின் அவர்கள் கால்
வெற்றுவார். மாங்கள் கும்பாக கால் குங்கம் ஆருவித என்க
பொறுதில் பிரசேஷனிக்கின்றனர்.

நாக்கால் நால் நால் அத்திடையை அனுபவம்
ஏற்பட்டது.

வெளியிடாத விளாங்கால் மத்தியப்பு ஏற்கி
விளாங்காய்களைப் பிரையிக்கிறான்தாக சொல்கிற்
அதிர்த்தான். அங்கு பேர்க் கொன்று வரவில்லை. ஏது
நாக்காலி கீழ் வெற்று மத்திய கேளு அவர்களில்
மந்தான் அவற்றைய் விளாங்காய்களைத் தட்டி விட்டு,
நாக்கால் கேளவிட்டுக்கால்.

கிழுங்கால் பேரை முடி அப்புவின் செல்கள்
எவ்வளவு கூட ஏத்தாக்காக பிரையிக்கின. தீவிரமாகின்
ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றைப் பிளாங்காய்கள் அதிர்த்தி
ஏற்பட்டதாக அவர்கள் கொட்டுக்கால்.

நால் பாரின் ஒன்று விளாங்கால் காட்டுவத் தாழ்
வருகிற கால்பாதத் தாழ்க்கொடியாக உலை முடிவில்

நால் அவன் நால்பை மாந்துதாக் கொள்ளலாம்,
நெனு மாந்துதெய் இருக்கின்ற ஆலை, நந்தாயதி சூரன் நிலத்தில் இருக்குந்தான்.

மாந்துப்பு மின்னால் பிலக்கத்திலே மாந்துக்குந்து
கீழ் நாலி கிறுவிக்குவும். தீராயிய போகத்தேய்
நந்தாயின் காந்தைப் பற்றி தீராயித்தபடி மரங்க
ஏவ்வட்டை பாய்க்கு ஒடுத் தெட்டுவிட்டான். அது
நந்து முதலில் எதுவும் புரியவில்லை. இன்னை
ஏந்தால்மிகு விவரித்துப் போகுவன்.

ஒந்தியாட அந்த காலின்கு நங்கு தெரீய
நிருத்தது அது அவர்கள் நடியபாகதுவில் இருக்கி
ஏது தீராய்துவிக்கு. வெட்டுத்தையைக் கடந்து அவர்கள்
காட்டிற்கால் பூர்த்தார்கள். மாந்துக்கு ஏரா
விவரங்களும். அது ஆயாற்று வானை தூந்தியாடப்
நெக்கால் விவரங்கள்.

குடுபுரை நால்பை ஒரு கார்நியம் செய்தான்.
கீழ் விட்டுத் தாலைவைக்கினா அன்னி நந்தாயின்
நெனுப்பிலிட்டு கால் கார்நியம் பூரிக்கொண்டான்.

“நந்தா, நிந்தாந்தித்தில் நல்லா மனுப்புகள்
கொள்கின...” என்றாயி அவனை பொந்திலில் ஏற்க
விட்டுக்கொண்டன. பிரைன் தானுப்பார்ந்தெடுவன்
நால். அவர்கள் கால் விடுவிட்டு கால்களைப்பிடித்து
நாக்கால் எந்த பாரின் மாந்துக்கால் விட்டு
நந்தாய்க்கு. மாந்து வாரா. கிறுத்துப் பிழுப்பு
விவரிக்கின. பிரைன் ஒரு புறங்க விளாங்கால் நால்
ஏற்பட்டதாக அவர்கள் கொட்டுக்கால்.

மாந்துக்கால் காட்டுவத் தீராய்து நந்தா
இருக்குந்தான். அவன் கால்வைக்குவாக ஏந்திலில் து

முடிவுப்பு அவனை பொதுக்காமல் தங்களுக்கு
இழுக்கி எனின்றும் இயல்லார். “நந்தர்...” என்றால்,
அவன் குருவின் மேற்கூரிச்சு மற்றிருந்தத
அவனால்ல ஒரே முடிந்தது. அவனை நியிர்த்து
பாத்திர எட்டு, வெட்டத்துடன் முத்துவாச
தாந்திரத் தொண்டிட்ட.

அவனால் மீண்டும் விளையாட கூடியிருந்து
உத்தரிய்து. கேள்விரத்திரீவிப்பத்துடன் மாங்குத்
கிருஷ்ண.

அகாத்திரீ குமரியும் மேற்கூரிச் சுக்காலாக
முடிவுப்புவால் மாட்டிருத்திரவாணா மற்றிருந்த
நன் அரசுறவு அமைப்பதற்குப் பிரதம் முன் அடிப்பு
முத்துவாகங்கள் நந்தாவதிலைய தங்களும் என்கிறோம்
அதைக்குறிக்கிறோம்.

அவனும் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றன.

(2)

புற்றுத்தில் கார்த்திரியுத புரியாத்தில்
பெருக்கள் பிழிக்கத் தொடக்கவிருந்தன புலிய
மரங்களில் கார்த்திரியுதைக்கும் ஏட்டுபல
குருங்கும் தாராளமாக புத்திதொடக்கி விழிம்
புலியும் தாந்திரக்கூர் பஞ்சங்களையும் வடப்பித்து
அதுக்கிட இகாலமுத்து அபந்திரியுத அரு தவிக்
காலன்.

நூய் நூல்ரு மெதுவாக மாங்குத்தது. அந்தரா
குமாங்க்கிள்ளித்து வெள்ளிஸ் வர்த்து பாத்தநாள்
புலையாத்திரித்துக் கீழ் அபந்திரியுது பருத்தின்
ஒரு கிளையும் பார்த்தார். அவன் வாய்க்கிள்ளிரு

முடிவுப்பு போலைத் து அதைச்
நீநிதி நான்கு நாய்கள் பாத்திரியுத்தன
அங்காலங்கள் போலைத் தாய்கள்.

பெரிய நாம் புலையாக கிளையீ அயிர்த்
நிறுத்த குருங்கு ஓன்றின்காலங்காத்ததுக் கிழுப்பு
ஏற்பாக மெதுவாக உறுமியூர் நக்காலித்து
குடிக்கு கு கூப்பு போவது புமிக்கார். பெரிய
நால் காலங்காலங்காலங்காலங்காத்திலை இருங்கும் குபுக்
நால் கீடுக்கூத்திலையே ஆகும் குருங்கு அதைப்
பாத்திர மலைக் கொண்டும்.

பெரிய நாயிள் பார்த்தங்களில் அந்தாய்த்
காலங்காக கிளைத் தெய்வங்கள். பெரிய நாள் மெது
ங்குத் தலையை இடம்கொண்ட அந்தாயில் குறுபு
அதங் காலங்களை கீட்டிய கிளைக் குபுக்கால குருங்
கிள் காலங்களும் இ. ம் குபுக்கால அந்தநாய்

குருங்கிள் காலங்களில் பார்த் தென்று அது
அவனிடத்திற்கு வீடு கிளை நாவு மாந்து அப்
புலோ சிரித்திரியுத்து நந்தால்த் தார்த்திரு
கோங்காலங்காக தக்கநாக அந்தாயின்கள் கிளை
புலியும் பீரி தன்கந்தது. காலங்கால் அது பொந்த
தெலார் கீழ்க்கேற்கி விழுரித்து புலையார்களின்
கள் அப்பத்திலாக காலங்காலங்காலங்கால் அந்தாயிலு
உடு கிளைகள் விது வெள்தென விழுத்தது. அதை
புதித்திலை அது விழுத்த கிளையாகப் பார்த்தங்
பார்த்திலைகள்கூட்டு. மாங்கும் தாந்தைக் கமாலத்தித்
நால் கொண்டு கிளைதால் மாறுத்தது.

தாய்கள் உயாற்றுத்தால் நூற்றை சென்றும்
நாட்டு நால் மீ அப்புவை பார்த்து
கீழ்க்காண.

குருங்கு இறைச்சி வர்த்தினவும் அவில்லபு
வாவிலிச் செவ்வார். தொகுதுமான் இறைச்சி
என்று பட்டினத்தில் நங்குகளிலே போதுமாம்.
யெல்லோவாக் ஸிராமத்தில் சிறுவர்கள் குருங்கு
வேட்டாட்டாடுவதில் செய்துகூராத்

மற்றுப்புரை துவக்குமாகக் குருங்கு வேட்டை
கூடுவதா.

மற்றுப்புரை நூய்வளில் கொட்டுமா மட்டும்
நான் வைக்கா, காலீநா க்கிரீக்கப்படாத நாய்
மற்றுநா தார்வான் யாவும் வாவ் வேட்டையுட்
தலை சீடு அட்டுப் போதும்போது நாய்களை
வர்கள் அனுமதித்துச் செய்வார்கள். பற்றிக்
யேட்டை தார்வாடன் புதியதாய்களோயும் கட்டுர்
வெல்லர் வியங்கு ஒன்றால் எண்டநும் பழவிரு
ஷ்டாட்ட நாய்கள் தூத்திர் கெங்கு மறிக்கும்
அவ்விளைகளில் புதிய நாய்களும் ஒடிச்சென்று
உதவுகின்றோம் போதுவாயும் புதியாய்கள் பயத்
நில் பதுவும் பார்த்தும் அப்போது வேட்டைக்
காரர் புதிய நாய்களை அடித்து பேட்டுவதை
துக்கத்துவம் பணிப்பார் கூல நாய்கள் அடிக்குப்
பயத்து குருத்தும்.

இல் கூர்ச்சாது நிற்கும் அந்தநூத்தில்
நாட்காரின் வாவ் குறு சிறுவர்களுக்கு கூட்டுப்பட்டு
தூர்த்துப்படி பணிப்பார். இரத்தும் ஒருக்க ஒழுக
ஏக்குப்பிள்ளை நாய் தூர்த்திக் கெங்கும் கீம்பா
ஒன்றிப்பாடு வேட்டையிழும் வாவ் முழுவனதையும்
இருக்கின்ற நாய்கள் உண்டு புதியிராசி நாய்கள்
விரைவில் வேட்டைக்குப் பழவிவரிமும் பழவிருமான்
அக்கராமத்தில் ஓருநாய் இருக்க முடியாது

நால் முடிந்தால் காதுவுபிலில் கிளங்குவட்ட
ஞாக்கிப்பும்.

பொதுவாகத் தங்களைக்குப் பயர்க்கு அக்
கிராம நாய்கள் அறிபுறமான வீவட்டை நாய்
காரக மாறுவிடுகின்றன. கொட்டுவா அறியா
கிடிவிவச்சு

குருங்கு கேவ்வாக்கு அவர் மற்றும்பூவுடன்
ஏன் விருத்தங்கள்.

அப்போது அவன் பெரியவராகவில்லை.

ஏழாம் தூநிப் பல் செற்றிது வளர்க்கு மதி
கிருந்தச் சுறுவும் கொட்டைகளில் சேதித்திருந்த
பிரச்சிலை மறுவாழும் விவைகளைத் தின்பதற்காக
ஏர்க்குள் ஆவதூட்டும் மாங்களிலிருந்து இறங்கி
ஏரும்.

அவர்கள் ஏதீபார்த்தபடியே ‘அந்த நோ’
ஏட்கொள்வில் ஏராளமான ஆளுக்கள் நிலத்தில்
ஊரின்மீதுத் துபிக்கொட்டுக்கொட்டு சின்றுகொண்ட
மிருந்தன. சில குட்டின் பீதுள்ளில் திரிந்தன.
வெட்டையில் ஒருங்குகளைக் கண்டது, கூ வெ
அவாந்து வாந்த நாய்கள் மாறுவாக்கான் பார்த்தன,
மரியுப்பு அவந்தை அராய்வே நிறுந்தாம்
கட்டளையிட்டான்.

வேட்டைவளவிலே ஏந்திலில் பெரியதொகு
பாலீஸம் வருட்டிக்கிருந்தன அந்த அங்கில வேறு
மாங்கள் இருக்கவில்லை. முதுப்புவிலே ரிட்டர்
ஏத மற்றவர்கள் பிரிந்து கொண்டனர்.

கோட்டையில் கால்பதிர்க்கு அவர்கள் பால்பிராட்டைக்காந் இரண் விசாரணை ஆற்கள் வாய்க்கான். அவன் தாமிழர்க் குறிச்சு கூப்புக்கூத் வணக்குவானார்டு எந்தி விஸிர்க்கும் பாசுரையின்டே வெட்டு வெள்ளை விட்டு விவசாயியாக அடிக்காடு மார்க்கிள் அவன் குதிர்க்கிள்களை தறிக் காவரிக்குடி வாய்ப்புக்குவிள்கில் அதற்கு வளிவு கீர்த்தானாக விவட்டைவிள்கில் புது வெள்ளைக்குத் தாமிழ் விவசாயிகள் கொண்டன.

அமைத்தாத சுற்றி கோட்டைத்துய்தால் அ பல்லிய சூப்பிலு விளங்கி வர விழிப்புவை வேலையை முடித்தில் தான் காற்றை, சுதாரெட்ட மட்டு வெள்ளை புதுதி வளிவை. தான் வெள்ளை வைத்தியபடி தீருங்கள் மரத்தில் ஏதில்லாததை யான்திய இருந்த காங்குவன் கள்ளான் அவன் மரத்தின் காங்குவன் விவெங்குங்குடி கூடான் அவன் இருந்த அவன் தானி ஏற்கிட்டிலீ அவன் வைத்துவில் கிரீக்கிட்டன உழை என்றித்தன.

முடிவுவிலும் வேலையை உண்டாக கோட்டை என் ஆய்வுபடி விளைவில் உழைக் குங்குவனிக்குத் தாத்தின்கூடி. அவன் அமைத்தின் விளைவிலைட்டிப் பார்ந் மார்க்கு தானிக் களைத்தான் சில பயச்சால் எச்சம் புது விழும் கிட்டில்.

காங்குவனுக்கு பெறு வழியிலீவி, தூந் கடுவன் முத்திலிருந்து சீப்பு குதித்து விவட்டையில் ஒடு முயன்றது அரசினிக் கோட்டைத்து பத்துப் பால்வி ராஸ்க் காங்குவன் பாத்திரிக்கும் பொதுப்பொது தெனக் குப்பை குதித்தன. வுதித்து இட்டதிலைப்

குங்குவன் கோட்டை வாய்க்கால் குத்துவிலைக்கு வருத்துக் குத்தாய்வு. அ மரத்தின் சீப்புக்குத் துரங்குவையில் வருவை முய்க்கிள் அடிக்கால்கூத் விவட்டைக்கு அதிர்க்க குருப்பு காத்துப் பயத்தை மூட்டுப்பது, மரத்தின் குதி விழுத்து மல்லிவாசர் வேறு அவ்விவரத் தூத்தி காத்துவர்கள்.

அ குதி கீர்த்தானாக விவட்டைக்கு விவட்டைக் குல்லைத் தலை வேறு வழியிலிலீ

முடிவுப்புவில் கேஞ்சும் கூச்சவி. பழ கிளை கல்லுப் பாற்றி கூடுப்போர் காங்குவன் கெடுத் பொத்துவிலை விவட்டைக்கு வழியாக அன்றாக அங்கு அங்கு புதித்தில் கூப்பு வாய்ய காங்குவன் பத்தூர் விவட்டைக்கு விளைவிலை (காங்குதான் பாரும் வரையும் வேலைத்தாங்களின் கடிக்கு), விழுமானை. அந்த விவட்டையில் ஆயு மாங்கு போக்கும் விட்டது குருத்தைய் அவர் காவி விக் குத்துதலுக்கு கொண்டிருத்த குருவன் நினைவுக்கு கீழ்த்தான்.

குத்தாவதிலைக்கு இய்வாளி வி பேரந்தொலை பால்வி பிறப்பு இராந்தெரியாக வல்லிவைத் தாந் தாந் வழிக்குப் பயந்து அவன் ஒடு, நின்கள் காங்குக் கல்லிக் குதம்... பால்வித்து பிளக்கியாக இருக்குது.

அம்முறை அவின்காப்புவின்கு இவ்வர்கள் வற்றுவு வராடாமாக்க கிளைத்தது.

“இவீரெவல் பிறப்பு வெள்ளா தம்...” பால்வுள் நாத்தா...”

“வரப்படி நாத்தா?...”

“திரிப்பு ஒரேஷங்காகக் கொள்கிறேன்று...? உதவைக்கு யேட்டோட்டாலுமேவாஸ் எவ்வகுப் பிழக்கி யேய்கின்றே” என்றபடி நந்தா முகத்துக்கீறுப்பில் கொண்டார்.

அவன் அவன் முகத்துத் திருப்பிப் பார்த்தால், அவன் கண்ணன் கவுன்றி இருந்தார்.

“ஏதி, நந்தா...?” என்னும் மநிசுப்பு அவன் கண்ணியட்டச் சுவரினிப்பு பார்த்தார்.

அயனுடைய வெள்ளுவொன்றுப் பள்ளா மநிசுப்பு இப்படிப்பட்ட வெளியளவில் வெட்டக்கூடாட்ட வில்லை.

“வாச்சுக் கொட்டுக்கூட்டால் நந்தா கொடுத்தால் அதற்கு காப்பாற்ற வேண்டும். யகிகோ கந்தகாருவின் பேரன் வார்த்தாத் தவறாட்டான்”.

அவன் பெருமித்துடன் சிரித்தான்.

(3)

நந்தாவதி நினைவுகளில் இனிமொதீரி தீவிரமில் அமர்ந்திருந்தார் புதுப்பிழுராச்சி வங்காத அவன் கவுன்கவிச்சீலி. புதுப்பிழுராச்சி முற்றாக நின்ற அவன் இனிமொதீரி அருந்த அருங்க வெருவதாய் கிருதித்தான். கம்பாவத்தின் இருங்கத்தின் அவன் பின்னாழை நிரங்கு உறுப்புடிருந்து அவன் இனிடலீன் இசுவங்காவைப் புதுதுக்காவின் எனத்தான்.

“நந்தா...?”

— 52 —

“புதுப்பிழுராச்சியின் முதல் அலை முற்பட்ட கடத்தாவதி இருக்கிற ஓ எழுத்திலிருந்ததார். முற்பட்டதின் தன்னில் விழுங்கில்லைது போய்ச் சார்த்தப் படி அந்தப்பிழுராச்சி நிற்பது தெரிந்தது.

அவனுக்கு, சிலவேள்வான் எழுங்க ஆடவினால்.

“வாருக்கோ மாந்தயா...?” என்றால் கொட்டது. “அப்போதும் சேவைக்குப் போய்விட்டு, மர் அப்போயும் அங்கேநான்”.

“கொந்தாய் நல்லது...?” என்றபடி புதுப்பிழுராச்சி தீவிரினாகி அமர்ந்தான் நந்தா குடிசால் சப்பைப் பற்றிவாய்த் தினில்லை.

“ஏதாவது அலுவலா, மாந்தயா?”

அவன் அவன் ஏற்றிட்டிப் பார்த்தான்,

“அப்போதுமினாக கூட்டிவரவா?” என்ற படி நந்தா முற்பாக்கின் திறுமிகிழுன்.

அங்கிருந்து போய்விடுவது என்னது போய்ப் பட்டது.

“வேண்டும்... வேண்டிய நந்தா... கண்ணி டி நந்தா...?”

“என்னிடமா?”

“கீத்தால் சிராமத்தில் நான் குருத்தால் தால் அராவங்க உத்திப்பாகந்தான் காசிகாலில் புதுப்பிழுராச்சி என்ற போய்கரச் சொன்னால் எவ்வளவு மீண்டும் தொடர்தி கட்ட என்னை இருந்தித்தான் சொல்வார் தெரியுமா, நந்தா...?” என்றால் புதுப்பிழுராச்சி அவன் மூன்றாமாக நின்றிருந்தான்.

— 83 —

“இதைக் கிராமத்தில் இருக்கிறவர்கள் முன் வேற்றுவதே. விவசாயிகளும் சம்பாஷப் பூர்வோரியில் சிறு தெரிவு நித்தா? நான்கள் இருங்கும் வேட்டுதலும் என்று முன்னேற்றுவது இருக்கிறோம். எனவேக்கு காட்டில் ஒரு குருபீஷம் நதி சிறுத்தை அமைத்துவிட்ட விராமத்தே ஏந்தும் கொண்டிருக்கிறோம். வீரவூவில் என்னாலும் இந்தக் கிராமத்தை விட்டுவிட்டு வேலாயில் சூரியோடு விட்டிருப்பதைக் கிராமத்தை அமைத்துவிட்ட விராமத்தை காட்டி கொண்டிருக்கிறோம். கீழெல்லை என்னாலும் இந்தக் கிராமத்தை அமைத்துவிட்ட விராமத்தை காட்டி கொண்டிருக்கிறோம். பஞ்சாங்கள் காட்டி கிராமத்தை காட்டி விரும்புவதை அமைத்துவிட்டு விராமத்தை காட்டி கொண்டிருக்கிறோம். வீரவூவில் என்னாலும் இந்தக் கிராமத்தை அமைத்துவிட்டு விராமத்தை காட்டி கொண்டிருக்கிறோம்.

நித்தாவின்கீழ் பஞ்சியுராங்கி சௌம்யங்களை ஏற்றும் விவசாயிகளிலிருந்து.

ஏற்றும் பேசாயில் அப்படியே நித்தாந்தான் பஞ்சி ஆராங்கி வேலாயிலும் தெரிவத்தை ஏற்படுத்தி அவனுடுத்தச் சுற்றிதழியிருங்கவிட்டார்.

நார்ச்சியில் ஜூலியஸ்விக்கர எந்தை கெள்கிறது.

“அப்போக்கி வானுர்...” என்று நார்ச்சியில் விரியுது புஞ்சியுராங்கியில் சமாத்தாங்க விரும்புகிறது.

அத்தியாவம் 6

இறையுராமாந்து தொடக்கத்திற்மும்போது அவன்களைப் புதுப்புதலை விட்டதார். வார்யாத் தினாறை வியாகிக்கவேண்டும் கிராமத்திற் பஞ்சாங்கருக்கு செய்யக்கூடிய பொருட்-

கள் இருக்கின்றன. கிராமத்துவர்கள் நம் காலி ட. டி. இருந்த பேர்முட்டலைக் கொடுத்தால் தெவையான உற்காறப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பார்.

மாநிக்குப் பொருத்த முறையில்பொருள் அவில் அப்பு விளைவு செய்யத்தார்.

“நான் பிரான் முறைப்படு...”

முதலைப்பிகால்நிது முடிவுப்படுத்தாறும் முறைப்படுத்தும் பேர்முட்டலை. கிராமத்துவர்களுக்கு கார்க்கும் பொருள் அவில் அவன்கள் நெத்தாவகிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என் என்னால் கொண்டார்கள்.

ஒரு சாமத்தாந்த் தங்குடல் குத்தியே வை வையுமிகு பேர்முட்டலை கொடுத்தார்.

ஏன்றிருப்பு அவில்க்கப்பட முதலாளி பயாக்கிடுவதை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். இந்த வகைகள் என்னாகும் கிராமத்துவர்கள் பயாக்கி வைந்து கடுப்பிறந்தார்கள். புஞ்சியாலையில் முன்னத்திற்குப் பிறகு அவனை இடத்தைக் கிராமத்துவர்கள் பஞ்சியுராங்கி சமாத்தார் யானாலிக்கு அவில்கிறுத்தார்கள்.

புஞ்சியாலையில் மாநிக்களிலும் பார்க்க வசூல்கிடின் செய்தகூருக்கு அவன்கள் முற்கிடிய அடிப்படி கிடூத்தது.

“பேஷ்விக்கிலைக் கிராமத்துவர்களை வேற்கிடக் கிடக்குவதற்கு முடிவியுடைக்கிடுகிறது தாம். குள்ளேற்றுது மிகவும் பிறபோக்கான கிராமமாக இருக்கிற பேஷ்விக்கிலைக் கிராமத்தை முன் வேற்றுவி பொறிந்தானாய்...” என்று அவன்களுக்கு பொல்குறு.

“உங்களுக்கு வப்பாத்தி போன்றதறு...”

“ஈச்சிரமியில் மத்தியி எந்து வாட்டால் நடத்த ஏனார். அதிலே முடிவு செய்திடுக்கிறார்ஜாராம்

“நாங்கள் ஒன்றூம் அவர்களை எதுவும் கொடுக்கின்றீரா? நாங்கள் மீறபோக்காக இருப்பார்கள் அவர்களுடையில்லை? நான்கள் காலம் வாசிமால அப்படியே இருக்கவிட்டுப் போகவேண்டும்” என் ஒரு மாட்டுப்பு.

“என்ன அவர்களுடைய வாழ்வின் இயல்வை உண்ணல் நான்கரைப் படித்துக்கொள்ள இருக்கிறதா?” என்று சேனு கேட்டார்.

“ஈவின்அப்பு சிகித்தார்.

“அதற்கு அனுமதிக்காக்கிறால் நானேன் காத்தின் சில நாட்கள் இப்போக வருகிறேன்றால், இரண்டு படியென்னால் கார்யம் என்று போன்ற அப்பிற்கு அடுக்கிறோம். மனிதரின் அவிஷ்ணு சம்ஹாம், அதை, குறுத்தினால் ஒருத்தம் கீழடுக்கி கீழ்க்கண்ட விளை நான் அத்தோடு திரும்பின்று வரைத் தேடுகிறேன் நான் கூறத்தின் கூரையைக் குறிக்கோம்.”

ஏதாமல் கேட்டார்.

“புதிதா, என் சீர் எந்த குடிப்பதற்கா போகிறும்கொம்பி...”

கல்வைபாரமில் ஓர் குடிமிழ்றம் அமைக்க வர்க்குகிறது. அவ்வேறும் என்று பேச்சு அடிப்படையில் என்று

“நாங்க குடும்பத் திருக்கால்...”

“நாங்கள் விடுப்புப்பார்கள் குடும்பத்தைப் புதுப்பிக்குமாற்றி இதைப்படியாக கார்க்கிக் கொட்டார்கள்தோடு கூட்டுப்போகவேண்டுமென்று சொல்லும்.”

பாக்காமல் அங்கு அப்பிற்கிறதை விவரிதமாக கொட்டார்.

“புதுப்புராக்கி வாங்கியோடுக் கேட்காமல் எப்படியானில்லையாதா?” என்று மனிதர் கொலிப்பட்டால் காத்தின், “புதுப்புராக்கி இதனால்வாய்த் திருக்கால்களைப் போகவேண்டும் என்று எடுத்துக்கொள்கிறேன்.”

“புதுப்புராக்கி வாங்கியோடுக் கேட்காமல்” என்று கொட்டார்.

“புதுப்புராக்கி அமைக்கு வாங்கியோடுக் கேட்காமல்.

“ஏதிடா? அவின்அப்பு முன்னால் கொட்டார்க்கு வாங்கியோடுக் கேட்காமல்?”

“ஐங்கு அப்பிற்கிறி, இந்தச்சாட்டுக்கிறார்க்கிறேன் என்றால்வும் போன்றவையும் காலி இவர்கள் என்னவாய் கால்க்குரை கீல்க்கிறது? கோரி, விடுதலைம், வாழுவதைக்கும், பூத்துக்கும் இருக்கவில்லையாக சில்கீசுக்காலை வெள்கிழியா? செய்விழுவதை எவ்வளவு குருவில்லை கிடைத்து? நான் வாங்கியோடுக் கேட்காமல்.”

ஏதாமல் கல்வைபாரத்தால் கேட்கார்க்கிற பாக்காமல் என்று காற்றார் புதுப்புராக்கி போகால் மிகுத்தியான்.

“நான் கோஞ்சுத் தீநால் பாக்காமல் கிறேன் புதுக்குக்கொட்டார்கள் கொட்டார்கள் முன்னால் விரும்புபா

மக சாவ்மூர்யாக இட்டை வாழுகிற மக்களை இடமற்ற விருப்புகளுமே? மெல்லிக்கவாசக கிராமத்தில் நால் மூன்தோசன் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் வார்ந்த இடத்தில் பேய்கள் அபேபூ இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற வழியஞ்சால் விட்டாரோ?"

"நீங்களுராச்சி யாவரினை ஏழைப்பிடிப்பார்க்கான பேர்களை சொல்லுவேன்" "நான்கள் விருப்பு கூதும் விரும்புவிட்டாலும் நான்கள் இட்டத்தை கிராமத்தை விட்டு வெளிவிட நார்தால் வேண்டும் என்று"

"ஒன்று, புத்தா? காலம் சரவாகாக இந்தை நீங்களுத்து வாழுகிற மக்களை அவர்களின் விருப்புப்பு திறக் மாறுகூத் நாரத்திலீயநற்றுர் என்று விருக்கிறதா?"

"ஏன்களை இங்கிராமத்தை விட்டத் துஷ்டா வருத்து குடுங்கராயும் முடிவாது அப்படியோரு நோக்காகிடாக சொராவது எந்தால் திரும்பப் போக விடாது போய்..." என்று மறிதுப்பு சொல்லாதே சொல்லுங்.

நீங்களுராச்சி அவனை வளங்மாடப் பார்த்தான்.

"யெல்லாக் கொடுமிக்கார் சுற்றியுள்ள மும்பாக ஏந்தாலேவே பார்ப்பார்க் கீழ்க்கண்ணாகப் போகிறான்!"

"அப்படிபோகிறேன்..."

"நீங்கள் பாதுகாப்பாக வாழுவதற்காக சுதாக்கப்பிடிக்காற் காடு அக்காட்டியை வாழுவதைப்படியாக மூடியால் மிகுங்கள் நாமிலியுமா"

படி நீந்து வார்வதற்காக இர்விருதைய் குதங்கப்பட்டு அத்காரீகளாக பாதுகாக்கப்படும். இக் கிராமம் இருக்கின்ற இடத்தில் வெள்ளாட்டங்கள் வர்த்தி தங்கி, மிகுங்களைப் பார்த்துக் கொல்வதற்காக மங்களாக்கள் கட்டப்படுமாரோ..."

பேர்கள்வெங்க சொல்லந்துவர்கள் உண்மையில் தீவிக்கத்துப் போன்றன.

"மிகுங்களுக்கு இருக்கிற கிருமகூத்வா மக்கங்களுக்கு இருக்கிற..." என்குச் சொல்லும்,

"அப்பேச்சி இதற்கு நாம் இடமலிக்கக் கூடாது. புங்கிழார்த்தாக்கியாக எலோ திட்டமிட்டு வருவ கிராமத்தைக் காட்டிக் கொண்டு விட்டால்..."

ஏதேனும் வாழ்ந்ததால் தன்கு கிராம மக்களைத் திட்டமிடி முறையாகப் புங்கிழார்த்தி சொல்லான். பொய்த்து... ஓ... டே... மீக்காக்கநை போய்த் தன்மைப்பற்றி காலங்குத் திரும்பாது.. கொரைந்து விடுவேண்" என்று எந்திருந்த.

ஏதேனும் ஆக்கிரி குடும்பினுள் அடியாக்காக்க அவனைப்போய் அடிக்குராச்சியைப் பற்றினார்.

"மிகுங்குடியிட்டு... என்றால் சுதாம் போய்துபாட்டியே முழுவால் மாண்பீர்த்துக் கீகள்"

புங்கிழார்த்தியைப் புங்கிழார்த்தி தன்மைக்குப்படி ஆக்கிரி குடும்ப எலிலியன் அப்போக்கிக் கங்கள் சொல்கிறிப் பொதுப் பொடி எடுத்து வைக்கி விடங்கட்டின். இந்தப் பிரதைய் என்குதாக்கட்டு இந்தக் காடு எழுந்தாடயை பார்த்த

வது இந்தக் கிராமத்தை பறிப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கல் வாநான் அவன் உடன்மொத்தம் கூடப்பேன். இந்தக் கிராமத்தில் இருக்க என்று பலரின் வாதவான் மட்டும் கூட து அவர்களுக்கிண் இந்த ஏழைம்பாளி யாராக இந்தநாலூட் இங்கிருயா சூத விட வேண்டும். இது என்கூ ஸ்ராமா ஆகே கூ...”

“ஏழைப்பாளி யார்க்குதலை கிராமத்தை நகந்தக் கரியிடவேண்டும் அப்பன். அவர்களைப் பால்கூரையுக்கு நிட்டியுருகள் பக்காதியும் ஏதுவும் பிரசரமல் அமைத்திட்டுக்காரர்.

“அவர் கூடுதலிருக் குடி அது. அவர் ஏன் கோர்கள். காத்தியமா அப்பாற ஆவாயுமீ அது

நேரமான். வழக்கு, வயத் தன்னை அவன் கவுக்க கார்த்திரிக்க காலை காலி இருக்கின்றன ஆனால் என்ன வழக்கில்லை. கீழமாத கால்கிருயாகந்தின் அவன்யூதி இருக்காது. காத்திய இந்தக்குது நிர்மதி இருக்கத்து. யான்தனுக்கு அவர்களுடைய விளைவை கொடுக்க உண்டு. சுட்ட இருக்க வாது அதிகார திவாற்றுத்து நிட்டமநிற்கான படிவு விவரங்களும் கூறப்படும்.

படியாற்கு நிட்டியாகவே வாய்க்கு ஆனால் கால களினி. கால்கிருயாகி, கார் தினங்கியின்காரம் கால் நிட்டமீதி இல்லாத வாய்க்குது தேவைப்படுமாற்

யல்லிதல் என்று வீசுறையினிட்டு விளைவி போக்கு கலைப்படி காலை ஆகையே ஆனான் நிட்டமீதி அதிகாரம். புரிதும் காலுக்கும் இங்கட்டின் செழுப்பு வான்க்கிருதும் விவரிக்கும் இன்டாகிள் கிருப்பு கூன்?

“நான் சேஷல்கிழ்துவை ஏன்றா அவர்கள் ஒவ்வொர்கள் என்பது விடை என்னைக் குறிப்பி சோக்கிறீர்கள். அவர்கள் நாங்களைப்படிய வித்தான்கள். என்னிடம் அவர்கள் ஏன்கா என்ன நினைவுத்து அவ்வளவின் காலையை பகுதிகளின் போக்கு முன்னால் வேண்டும் என்று விடுவால் இதனைத் தூர் புலவிட்டிராமரி.

“ஏந்தா... இந்தக் கிராமம் எம்படி முன்விடாற வேண்டும் என்று ஆணைப்படுகிறோம்?

“என்னி கற்று... கத்திரேகம் பார்த்து... மீண்டும், இரிசீ விரிசீ, வெள்ளுமீ...”

“என்னி எதிர்நூல் ஏந்தா?” என்று பசுகாமி பிடிட்டார்.

“ஏந்தாகு வாரு...”

“இந்தக்கரம் முக்கள் முத்துகளாகத் தெரிய விடுவது?”

“கத்திரேகம் பார்க்கவாய்.”

“கத்திரேகம் எதற்று?”

“முகம் காலுக்கு அப்போக்கி.”

“கம்பி காலுக்கு புக்கு?”

“பிரான்யாவைப்பாட்டு வாய்க்காடு அலுவாயிக் கூடார்...”

“பிரான்யாவை காலை, காலை... துப்பா... திவாற்றுத்துவாகி என்ன கூப்பு வேண்டுமா? இது சிராமாக்கவாக்கி எப்பிடார்க் கிருஷ்கிருஷ்வாரி கால்காராய்க் கிருஷ்காராய்க் கிருஷ்காராய்க்? குறிப்புகள் அடிவீரியாக்கி இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் அடிவீரியாக்கி இருக்கிறார்கள்? அவர்கள்

வள் பெறும்போ கீழ்க்கிழார்வன்? நி தொல்லுக்கு பட்டினத்து மக்களுக்குப் பல்கலைப்பார் இவற்றின் சித்தியாசமீருக்கிறதா, பற்று? அவர்கள் வித்தி மாசுமாகவோ குடும்பத் தட்டங்குவினார்கள்? ஏனென் வள் பெறுகிறார்கள்?"

யச்சாமினை அவ்வள்ளுப்பு முருகலாண் எடுப்பார் பான் பார்த்துப் பாந்தால் கூறப்படுமானின் வாய்த் தின் அத்தகைத் தொழிலான் அந்தால் கார்க்கார் கொல்லி விட்டார்.

"ஷந்தா...!" என்றார் யச்சாமி "நீ நான்க்கீழ் அவ்வள்ளுப்பு முறையினிடம் கூறியிருக்கிறீர் என் திசாபதியைத் தெரிக்கிறேன் மேல்க்கிணங்க நீராம மக்கள் தங்கள் குடும்பங்களை மிட்டு வாங்குப் பேசுவதை தயாராக்கின்போ என்று மொல்லிக்கிற அளவும் மீது அவர் நடவடிக்கை எடுத்தால் எங்கள் கருமத்துவர்கள் ஏதினோ பீரின் மரணத்தில் பின்னர் தான் ஓர்க்கு வாழுமிழும் என்று சொல்ல.

"அவர்கள் கட்டப்பார் கடலடிக்கை எனுத் தான் பிரச்சனை..." என்றார் அவன்றுப்படு.

"இந்தியாமத்தில் நான்கள் வாய்த்தனுதான் கட்டம் பாத்தமா..." என்று கீதீத்தான் மற்றுப்படு.

புனும்பூராச்சி முறிசுப்புவை அங்கைச் சினத்துடன் பார்த்து விட்டிருட்டான். மடுத்துப்புவை அவ்வள்ளுப்பு முறையாக்கியும் யச்சாமிட்டு விட்டு பெற்றான்.

"மேல்க்கெவைப் பிரசிர்க்கத்துப் பாதுகாரப் பால் குத்தியவென்றால் அரசாங்கம் பிரசுப்பு-

பாதுக்கி விட தான். கிசுக்கிஸ் கெவலைக்கு கீட்டாராம் பெய்ப்பில் நான் பார்த்துக்கொண்டு அவன் அடி சொல்லுகிறார்.

"ஒதுற்று... அது என்ன?" என்று எழுஷப்பு பேர்க்கார்க்கார்.

கார் முறையில் வாய்க்கார யானைகள் பிராட்டர்க்கு பக்கிறிச் சொல்லியுடன்தான்.

"எழுஷப்பு, இவனிக்கும் எவ்வளவினாலும் போய்கிறீட்டால் பேர்க்கொ, இழுமில், கார், மிக் காரம்... குத்துவேல்க்கும் போய் வந்துவிட்டார் என்..." அவ்வள்ளுப்பு நான் வொன்று கூனின்கூப்புக்குத்திருப்பது. முறிசுப்பு எல்லாவற்றையும் கூன்று கூட வேட்டான்.

"ஏற்குத்துயா எங்குள்ளோ செந்தியிருப்பது மனிதன் எதுவும் காட்டியிடாமல் காட்டியதற்கு எதாவது காலாட்சியுடையதுக்கிடையானா?"

ஏனால்கூறி உயிர் வாழுவதற்கு எதாவது மழு கண்ணுப்புத்திற்குக்கிடையானா என்று எழுஷப்பு கொய்க்காராவையாக வேட்டான்.

அவ்வள்ளுப்பு எது இம் போய்யுடயாதானாக அனுகிறார்; பாதுகாரப் பசி, பட்டுப்பி, வழுக்கம் என்பதையாற்றாறு அவர் பேரில் வெட்டாக்கிக்கொரு. அவர்களை சிகாடுமுடியல்லை கண்ணாக்கிக்கொரு. கால்கோவேல் பேர்க்கொல்லி பேர்க்கொல்லி உண்ணுப் பட்டாக்குவதையாக பாலைப் பாலாக்கி செய்ய முடியுமல்ல கீழ்க்காணிகள் மற்றுப்பேர்கள் நூல் போல வெட்டியில் உயிர் வாழ்வதற்கு எதாவது மழு காலாட்சியா?

“கிழமை எங்கள் கூர்மத்துவம் மாண்புக்கு
தேவைகள் அதிகரித்து விட்டன. தேவைகள்
அவிவசிக்க அதிகரிக்க அன்றை குறிப்புகளை வழங்க
வேண்டும் என்றாலும் என்ன முல் விஷயங்கள் உண்டு
விரும்புகிறத் தான் உண்ணத்தோடும் விஷயங்கள் ஆக
ஏதான். சேர்ந் வேந்தார்கள் இவ்வாய் மூன்றாம்
ஆண்டங்கள் தேவையான் விட்டன இங்கிராமத்
தங்கள் பாதி இப்போது தேவையிப்பான் உப
மோகிக்கத் தொடர்த்துப்பிரச்சிருதான் மாதி பிள்ளை
முன் என்பதை வெறுத்து காலாட்சி அவர்கள் முழு
ஒரே தீநிதாரான் அவர்களின் காலி காலாட்சி
மேய்யங்களைக் கீழ்க்கண்ட நிலை வெறுத்து
வாது விற்கின்ற தொழுப்புகளை மாட்டிக் கொண்டால்
இல்லை தொடர்கள் விட்டார்கள் பாதி என்பதை
ஏனென்றால் விஷயங்கள் இருக்க என்றன
நோய் விஷயங்கள் இருக்க என்று பாதி பாதி
தொடர்கள் விட்டார்கள். இதை வரம் என்று
தேவைகள் அதிகரியாது ஒரு சிராமத்திலே ஒது
மயிதவுள்ள ஒன்றுப்பிரதி. ஆரோக்கியத்திற்கு
விட்டிருக்க வாய்க், மாக்கயர் பிரகள் என்றிருப்பு
தூத் தேவையா? மாத்துயா? எழுப்பு என்று ஏனென்று
ஒட்ட வாழுமிடமிருந்து மன்றத்தை இருக்க தேவையா?
வாழுக்கை என்று இவ்வையா எந்தாரம்
நியமித்தி இருக்க இரண்டாம் தொடர்களைக் கண்டு
நான் கிடைக்கிறேன். இந்த இரண்டும் எந்தும்
வாழும் வய்தார் என்றிருப்பதும் உண்டுதாக்கை
உண்டுப்பில் வாதும். வயிறுவாய்க் குறுத்திலிருப்பில் வாதும்
அவள் கார்ப்பரேட் விரைவுக்குத்தான்.

அதேபோல் சுறியல்களை அவன்குப்புமுதலாவிரி
கோட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

அவர்கள் குறுத்தியிட்டாது வெஞ்சு பிரமாணிக்
விட்டுக்கொண்டு.

அந்தியாயம் 2.

(1)

கேள்வக் கான்து விளைந்திருக்கவே தீர்வுப்
பொதும் காவுடி தேவைப்பட்டது. இருங்கிணிமீனிர்
வேஷம் சிராமத்து முன்கள் போன்றங்களுக்குக் கால
ஷுப்புக் கொண்டார். பாகி வெள்ளைகளில் வேஷங்கள்
ஈரங்காக்குக் கொண்டார். வெட்டாட்கரு விவகங்கு
விளைக் கொடுத்த செங்குவேஷங்கு அவுடியும் இதுக்க
விளைக் கால்விடுத்துக் காலங்களும் கேள்வக் கான்து
வந்தன.

ஏன் வெள்ளைகளில் குருங்குருள் கோபப்பூரிட
என் உருவிக் கிருஷ்ண. கீரிகாந்தி மௌகங்கும்
கூட்டம் கூட்டார்கத் தானியப் போன்றில் இறங்
வெள்ளைகளைக் கிப்பாக்குற்று காலங் தேவைப்
பட்டு.

ஏடுப்புரோன் பேரிக்குப் பகுப் போப்பிரது
ஒன்றிருத்தான். அவன் அத்தனையே ஏன்றிருந்து
தமால் காரியிலிருப்பதும் கார்ப்பிடாங்கி செஷ
பிரியாந்தான் அக்ளாட். சாப்பாட் காட் அடு காலத்
கிடைடு எடுத்துப் போப் பேரி வோகாந்திக்குக்
கொடுத்துக்கிட்டுவருப்பது. முதலு மீதும் கேள்வக்
கான்து.

அவன் மாங்கால்கோட்டீ சாப்பாட் காலை சாக்கா
உடுக்காய் காந்திக்காராம்.

அவன் அதைத்துப் பிரபுவட்டான். குழலின்
முறைகளைகளையெடுக்கின் வேட்டதூ... போன்ற
ஒருச்சி மீட்யாக்கிறூது. சிவபுரியிலிருந்து அவன்
தன்னாட்டுப்படி வந்தான் என்றால் விவரத்தின்கீர்தனை

மராகாங்க கண்டதும் மரியாதைப்பாக வெல்லிப்
குடை மாற்றப்பட முசுக்குவு வேழுமில்லையாக அவன்
நூற் கொட்டி நிறுத்தினார்.

“ஏ வெயில் மரித்தனுடி விட்டால், என்ன?
ஏதூறு வெயிலாக, புதுச்சேரையில் என்னான்று வெளியில்
உடனிசென்? இந்தக் கிராமத்தின் ஜூராக்கரீ அவனாக
நீ ஏதுத்துக்கூட அன்றைக் கிட்டாது. அந்தக்கூடம்
ஏதோட்டால், என்னால்?”

மாற்றப்பட எதுவாக படிய கூடுமிருந்து கீன்கிழந்து
கால் வார்த்தையாற்றுவது பிரச்சினையாக காறும்
ஏன்பதாக அவன் என்றாது.

“ஒய், இன்னாற்கூட சொல்லுவது இன்னீ
நீ புதுச்சேராக்கூம்பாட்டிற்கு வருமின் வெட்டுப்
கோட்டுப்புவர், வீரரை மலீந்து ஓய் மரியாதை
பாக இருக்கப் பற்று விடுவதா?”

அதற்கும் புதுச்சேர் எழுஷும் பதில், பறவெளிக்
நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற முயன்றான். பிருப்பு
கூல்கூவனிற்கு அவன் விளங்கும் விளத்தாக முட்டி
ஏது.

“ஒய்...யதி...ஆபடி... நீந்தரவுங் கூட்டுக்
கலாம் என்றால்வரத்துத் துந்திப் புதுச்சேர் காலை
ஏற்கும்பூராகக் காத்துவரலிப்பதை தகுதிகாக வாக்க
ஞு கொடுத்திட்டேன் அவன்க்குத் தான் சிகாபுப்
பேச. என்னபடியேன் பாலேரிக்குச் சொல்லும்
நூற்கீட்டு...”

மாற்றப்பட வெளியில்லையாக மரியாதை பார்த்த
நூற்.

“நீந்தா என் மரபி ஏன்... என் முறைப்
வெண்...”

“பிரோடா... அவன் ஏன் மகன் கால் விட்டும்
பியல்லாக்குத்தான் அவனைக் கீழ்வாய்ய. இவனுடு
வெறுப்பேன். பட்டினத்தில் முன்னாஸலே எனக்
மகன் கிழுக்கப்போனா... நீ...”

“மாயா...” என்று என்ன என்றுப்பு
“புதுச்சேராக்கூடு கீயகள் காக்கின் விற்கங்காம்
ஏது என் நீந்தானா வீற்க இடம் காயாட்டேன்
ஏது விவும்...”

மாற்றப்பட்டின்வேள் ஏன் என் மாக மாற்றப்போ
பாடுக்காது.

“புதுச்சேர்வியா ஏ வேஷன் ஏது நா...
ஏதுமிகு யக்கோ... பற கொட்டியா...”

அதுபடி பாந்தினால் மாற்றப்பு கீண்டிக்கு
நீந்தாக் கால் வாம் வைத்தாலும் பிகால் காலு பூ
நீ என்னப் பொன்னடான். அவனுடுத்தா
கீட்டு அட்டை ஆக்கிராத்துடனும் வேறுமிகுப்
நூற் பிளார்டு ஏ.

“நீந்தா, என்னை கூக்கொடுவதை? அது இப்பெயிலீன்கீ நீந்தாரு
ஏத்தெய்யட்டி எ...” என்று அவன் இப்பெயிலீட்டார்.

துவக்கட்டில் ஏன் இப்பெயிலீன் வேஷன்காட்டியிற்
குன் துவக்கந்தான். அவன் வாக்கன் நீந்தாவன்
கீண்டினால் நாடி விளாத்தாக.

“கேள்வுக்குப்பில் நான் தா இருந்தான் மான் சொந்தவியான்று என் டக் அவர்கள் முருங்கைச் சொக்கி ஏத் தட்டகுள் இருக்கும் டெசி பூர்வகளை வெளியிடுவதோப்பி, பார்க்கவேண்டும் எழுஷ்டுவானாக மொர்க்கு பிரச்சித்துக் கொண்டிருந்தான் ‘அவன் வாத்தாக் கூன் காணல்விடை’.

“நீதா...” மறுவிப்புவேர் என்ன கூலையுடைக் கூறித்தான்.

நீதா தீநீக்கெட்டுக் கருப்பியை அளாறுக்கு முகிழ்ச்சியால் மூலந்திடது.

“நீதா...? வருவியன் காது எழுஷ்டாத்து கூறு...”

“எப்படி, நீதா?”

“மாம் சொர்வியது. கருவியன் என்று வாத கிழக்கித்தீவன்” என்று அவன் வார்க்காட் சிரித் தபான் அறநக் கிளிப்பில் அவன் காணுத்தான்.

“நீதா, மூலி சொல்லுகிறீராய், காம் போன்று?”

“நீதா...”

“நீதா மக்களிட் தாங்காடு ஏனோடு என்று வாஸ் மூலி மூலியப்புறிறது நீதா...”

அவன் கூலி பிக்க சோந்தான் என்றித்தான் அவன் வார்த்தாக்களைக் கொட்டு ஒரு ஆழ்வாய் போன்றன.

“நீதா சொல்லின்வள்ளு?”

“வரும் வழிநீர் கால் நாள்தோயை எத்தித் தோன்...”

அவற்றாக என்ன நடவடிக்கையென்பதை கூறுவிடை.

“நீதா கொட்டுத்தானால் புருளியராகவே அவர்களுக்குத்தான் இருந்தும் நான் உய்களுக்கு கீழைங்கு...”

“நீதா...” என்றபடி முடிவு “நீதா வேலையை புருந்து அணைத்துச் சொல்லாதன்.” நீதா வேலையை என்னும் வாழுமாறு யும் என்கிற என்ன என்ன அபைக்காரி மூடிப்பிடிலை என் கால்து நீ... என் செல்வால் நீ... நீதா... நீ எனக்குச் சிலங்கு நாட்டுப் பொன்றும் மடுவடிப் பயுதுப்பாக ஒருச் சூதும் இருக்கிறோம்பட்டான். யதும் பீந்த வாளை என்று...”

அவன் மூம் வாயை வார்வை மூடிவது. அவன் காலையின் அவால் காரு கிடை காலி மர்வையாக விடுவிட்டன.

“நீதா என்பும் உண்ணாலும் அவன்” என்றுக்

(2)

புமிக்கிளைவாக கிராமங்களிலையில் காத்தால் நான் வருந்தாவின் எத்தனை போய் என்றால் முன்னுடைய வரை சிறானை அல்லாக்கியிருப்பது அத்திடிக்குக் கிழங்கு கடந்த ஒன்றால் சுற்றிட வறட்சியில் கொண்டுவரப்பட்டு அல்லதாமல் தவிர்த்து விட்டது.

புதுமையைப் பொறுத்தது. அவன் கெற்றுப்படக எரிச்சத்துடன்கொடுத்து தீட்டித்தீட்டாக வாலைக் கட்டு கருப்புக்களும் கூடிய சீவாந்திக் கல்லித்து கொண்டு கேள்விகள் அவற்றுக்குறையாக சுழிந்து வரிட்டு கேள்விகளின் ஒரு முறை அவன் கால்விள் படித்தது.

ஏனை வாய்ந்தது மாணிக்கர்ணகவீரர் கிடை
வாய்ம் வறாவிட மனம் பறந்து.

கா: இமூலமான பக்ஷபாடு நீஞ்சுத்தத்தொட்டு
வின் வெட்டுத்தலில் வாய்ம் வாராவிட்டோ விளை
நுகூல் அங்காட்டுப் போகூசுத்தை விடுவாகீச்
கேள்வி தலைப்பட்டோ வறாவா. நீஞ்சுத்தை
வீனில் அஞ்சே கூட்டு விவாங்கள் தாங்கதால்
இயந்துசிட்டதாவோய் யாகாம்களாட்டு.

(கோவை விவாங்களைக் காட்டிர் வேட்டுத்தை
நும் விடுவாங்கள் கூடாட்டுக்கூடிலை மெனிக்குவாக
கோமத்துவர்களின் கூடா வூர்மத்தை எட்டு,
கீட்டு பெயர்ந்தார்.)

ஆற்றுப்புத்தகையில் குழிப்பாவிடப் பெற்று
ஏந்த வைக்கப் பீருத்தம் நட்டிப்பாடு அறிப்பட்ட
ஏடுமொன்றாதிலை பக்கப்போகுவோ குடிப்பைது சு
தக் தொட்டுக்கூடியது. கோவை வூர்மத்தை பூம்
இயந்தார் இந்திலையிலாங்கள் பாஞ்சாலூர்கள் அக்
விராமிக்கவர்கள் பாபாட்டிரார் ஆகு வீட்டிலை
இயந்தார்.

பிழைத்திறுப்பு போவி இசைத்தோய்க் கீ
திக்கான். மெல்லிக்கோவகி கீர்ப்பத்தவரின் தூய
நா எரித்துவராந்தான் உடைத்தியாக நீவா ஜீ
ஏந்த இடைக்கது அர்காங்கு அடிப்பு நீரு
பாத்தின்கும்கு பெரிக்கியவகிர்காரம் நிறைவர்களுக்கு
நிலைசெய்யாக கொங்குத்தால்கியும் வழங்காத அடிக்க
ஒக எடுத்தான்.

புதுவியூராச்சியின் அர்க்காங்கு நீரு
மேல்கிக்கவேக இராமாங்க கீர்ப்பது என மதாம்
ஏன் இருந்து.

அந்திஸ்பாதீகா பாதீகாராக இருபோது
நீரா படிநிலையங்கள்

* அப்போது சோதிக்குப்பாகுங்கள் காங்கள்
இருந்திருப்பதைகளைக்கொடுவே இஞ்சுத் திடு
நூல்? பதி, பட்டால், ஓரால், சோதி வைப்புற
நீராக்குப்பாட்டும் தீவிரமாக பொராட்டுக்கொள்ளு
வேலாவை வாய்மத்தால் செலிப்பது பூத்திராத்துப்
பிள்ளைகள் படிநீரு முன்வேறாக கூடாதா? வெளி
வைக்காத சுழியாக கூடாதா? எவ்வாறு அநியாத
பொய்யா தூர்மத்தாக நாம் இருந்த வேலாநூரா;
வெளியுக்காம் என்கிடுவேப்பன் என்று கொள்ளு

யாகாமி அவ்வேப் போர்த்துச் சிகித்தார்.

* தீவிர படி புதுவு - முங்கொற்றும் தாங்க
ஒவ் வாய்ம் நூர்கள் அரிசைத் தேடிப் போகக்
கூடாது. விளி, அப்பு கோண்டு முங்கொக் கோடு
கூட்டுயாட்டிருப்பு. இந்து அவற்றுடைய குப்பாக்கி
ஏதெங்கில்கூவா? ஆரம்பன், தீவிர, சோவை
காப்பிட்ட காங்கள் இங்கு அலிமுகி கோதுவாக
ஒன் கூப்புவாக்கிலையில்கூவா? போக்களை அனித்த
காங்கள் இங்கு எப்பட்டால் அவ்வியல்லையா?

* அப்போது நாங்கள் போதுமனி கீட்டிருப்பு
விவகிரிவாக்குவதுப் பரிசுத்தாவும் எனிச்சுநூலை
போய்க் கீழைப்பும்

* தீவு கொல்லமலை புத்தா, பிறக்க வைக்கின
வீ. அனாதத் தூமிகை விட்டு, எங்களை வீசி
குட்டாராகவைத்த நிலக்காதவிட்டு, ஒன்றுதான்
கொலம் சீலம் நிறுவாக்கி வோக் கோக் அராக்கில்
அராக்கில் நிறுத் தூமிக் குட்டத்தில் பூவு

கிராமமக்களுடன் கவன்று ஆடியேறி, போன்ற வெவக் கிராமத்தில் அலிக்குவத்தை இருப்பது தான் கொண்டு''

“ஏது நிலையிலும் காஸ்கீ இந்தக் கிராமத் துக்க காக்கிட்டு வெளியீடு செய்யும் திட்டாதி அலிக் கிட்டகாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் ஒத்து நால்லும், இப்பிரதேசம் முழுமூலம் மிகுஞ்சலங்கள் குறிக் கங்கானுக்கூடும் நிலையிலிருப்பின் கூடுதலாகவிடக் கூன் இருக்கிற கிராமமக்களை இடம் விட சுதந் கஷ்டியாகவிட்டு குடியேற்றுவதை கட்டுப்பாடு நாள்கள் வெளிப்பத முத்தான முத்தாராயால் நால்லும் வெளியேற்றுவார்களாகி” என்றுள்ள புதிய கூரச்சி.

பாகாமி அவர்கள் நியிர்த்தி பார்த்தார்.

மென்கிடுவார் கிராமத்துவர்கள் அடத்து முறைக்குப் பயந்தார்கள் என்ற விசேஷத்துறை, புத்தா? இதே மாதிரைக் காரணம் முழுமூலமாக உள்ள முக்கியத்துவம், என்ற முக்கியத்துவம் என்னவை தூர்ம் போர்டுமிகுத்திருக்கனர் தெரியுமா?

“அது முன்பு, அப்போது இப்போது அந்த முறைப் பிள்ளை இப்போது தட்ப்புத் திட்டாயை அரசு இலங்கை முழுவதும் யக்காவன் ஆளுப்பு கிடைத்து. அரசாங்கம் நிலைத்தான் ஏதும் சேய விரும்பாம்.”

“நீ தொடர்வது எதுவும் எனக்கு விளக்குவிக்கிறான் தான், அதேப் புத்தா? அதும் காரணம் நாம் பிறக்க முன்னோட்டுக்குட்டி இட்டுக் கிடைக்க வாட்டும் தம் நீ வரிதா முத்திருவதும் என்று இது

ஏன் கிடையும்? சுதந்திரமாக விடக்கிராமத்தில் உடலாகவிர தாட்டும்...”

“இது கூங்கிட்டும் அப்போதும், பொது சுகும் கிராமத்திலோதும் ஒது காலைக் கீழ்க்கண்ட இடம் மாற்றி விடுவார்கள். புதுக் கார்ப்பிலிங் குவாகன் சிவந்தன்.

“நிபுஷ்ட தில்லூராயின், அது பெரும் போர்டு மாதிரி மொத்த தான் நிகழும் என்றுமாற் கூற போகாத்துவம் நிகழும்.”

யூரிஸ்டுர்க்கி எவ்வளவைக் கடுக்குச் சொல்ல விரும்ப என்றுடைய கிடைக்க இருக்கார் அப்பிரமத்தில் எவ்வள்ள ஆடியேற்றுத்தாட்டிட்டால் கேட்கும் குடிபோத விடுவதமில்லை. இதைப்படியாக போர்டுக்கிடையே புதுக்கீத் திட்டானின் வெளியும் தூர்கள்.

கவனியாயாக குடியேற்றுத்திட்டத்தில் மேஜாக் கொாக் கிராமத்துவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 124 பேர்க்கும் பிழையும் மாற்றிக்கூடி குதுப்பாய்ப்பட்டு விட்டன. பிழையக்கீத் திட்டத்திலிருந்து அது குடியேற்றியிருக்கக் கூடிய நடவடிக்கையில் தான் 1150 ஆராக்கி மாப்பக்கி கிராமமக்களின் பொருள்கிழம் இருக்கிறதோன் அவர்கள் காலைக்குடிக்கிட்டு” வருடாட்டார்கள் மேட்டுக் கூற என்றும் கூரக்கீழ்க்குத்தான்.

கிழவும் உரிசு தில்லூராயின் மேஜாக்கிவெங்க கிராமத்திற்கு நில அனுமதியாளர்கள் வூல்லிக் கிழுக்கன்.

புதுக்கார்ப்பிலிங் கிட்டுவிட்டன நடவடிக்கை.

விட்டுக் கேட்கின்றோ இந்தான்,
“மாத்தயா, எப்ப சலியானதன் வெந்துக்
கொள்ளலாம்...” என்று புத்திரூபர்களைக் கொ-
ட்டார், அவறுக்குப்போது சாராயம் பிரச்சனை
ஏட்டது.

“புத்திரூபர்களின் கணக்கீவ் கந்தாவரி
தெரிந்தான்.

“முறைப்பு, இங்க இருந்தும் கூவ அது சரி
வராது...”

“முறைப்பு.. பொடிப்பைவ... நியங்கள் கூற்றுக்
கும் கூலியிடப் போன்றாம், மாத்தயா நான்
ஏறி சொல்லிறைய்” என்றும் நந்தாவதினாயி ஒரு
நாள்.

(3)

அந்தா மாலை போலிக் கொங்காமத்திற்கு
ஒது செய்தி இதனை வந்தான். அவின்திப்பு குடு
வாலியை ஆண்டுக்கிளியில் பொதுமூலக்கிளிகள்,
விலிமில் கென்ற பொட்டார் வாய்ப்பியானா
அனாராட் துட்டுவிட்ட நாம் குபர்மான திரை
நார் கோஞ்சி அங்கு வந்து போர் எத்தான் நார்
கான கடுத்திதொ? பெரியாந்திரதுச் சென்றிருந்த
விளகாந்தான் செய்தியாக் கோண்டுவந்தான்.

யசகாமி, புதுச்சூராக்குதியாக்கப்போன்றும்
செய்தி அறைப்பெறா.

அவின்தி ஓடிவந்தார்கள்.

“புத்தா, அவின்திப்பு முதானை ஏன் கள்
கிராமத்திற்கு ஏது வாய்வை கொடிக்கிறார்.

அவற்கு நாஸ்கள் காவோப்பட்டிருக்கிறோம்,
ஏங்களில் சிவர் குவாராவு போல் பார்க்கத்தான்
வேண்டும்.

“நான் வாறான், அப்போக்கி போன்னையும்
அவற்குச் செல்வோம்”

“கொந்தாயி, புத்தா கிளிகாரியையும் கட்ட
ஏத் தெல்லோம்” என்றும் கூறால்,

முடிஅப்பு யாகாமியைப் பாந்ததான்,
“அப்போக்கி, அப்படிப்பு நாஸ்கள் காக்கோம்
இப் பெல்லையும் கிசுப்பத்தையும் காந்திப்பிரோம்
ஏங்கள் கீராம் கிட்டமிட்ட போக்குடோப்” என்று
முடிஅப்பு புதுச்சூராக்குத்துத் திருப்பால்ரது
வாய்கால் புதுச்சூராக்கின்பால் பாந்ததான்.

“தூப்பதீயை பூஷாந் சுந்திக முடிவான்
அப்போக்குதோ”

“ஏது, ஏது...”

“இவர் இந்திநுக்கமாட்டோர் பொன்றுமில்லை
பாவாமில்லை.. பாக்கிஸ்தான் நாந்தித்து
விட்டுந்தான் கூரவெந்துத் தீநு முக்கிய பீசு
கிளை” என்றும் கூறால்,

புதுச்சூராக்கி அறையும் பொருளைக்கி.

ஏத்தினாயும் - 8

(1)

கெய்விச்செய்க் கூாம்பிலைத்து, முறை
நான் அதிகாரை சொல்கிறே என்ற ஜூன்றும்
புதுப்பட்டால் அது நாஸ்கால் தொல்லியும் கண்

உத்திரமாக விடுவது. போன்றோர் மாத்திரம் சீல் அப்பு
நாய்க்கால்களைச் சுடுப்பிடியானதா? நான் அவற்று
ஏதேனும் பூர்ப் பிரச்சனை எடுத்து அடையாதோர்
ஏர்களுடையவனில் போன்று நிலை எடுத்து வழக்கும்
நீர் வடிவத்தினாலோ வெறும்படிடான்
ஏதேனும் காட்டு.

அப்போதே ஒரு மாதிரை நடந்து பிறகலே
கிருமா பாதியோ அவைத்தார்.

அவர்களை பாதியா மக்கள் உத்தோ அதிகாரியா
பாதியிக்கிறப் பார்ப்பது பொதுப் பார்ப்பதார்.
அவர்களைவுடையதும் ஆயுதங்களும் கொண்ட
வடக்கும் அவர்களை வேறு வீழ்த்தி காட்டன.

ஏன்றில்லை அந்த குளி-குதிரை தங்கியோ. மறு
நாள் அவர்கள் போய்வர்களைக்கு பால்வில் கிளா
ர்ஸ் உருபு சென்றார்கள். பால்வில் அவர்களை
உற்றுவதைச் சுருப்பிடுவதைச் சொல்கின்றனர்.

வெள்ளாகலையில் அவர்கள் குறிப்பிடுவது. அதன்
குறுவைக்குடை கிடைக்கிற அளவிற்கு. கிருமா
ஏற்றுவைக்கிறார்கள்.

“இது தென்று விடுவா?” என்று அவன்
ஏதாவதிப்பாடு போட்டார்.

“இது விடுவதற்கிணங்க...” என்றார் மாகாபி
அயன் அவர் பொன்றால்தாக் காத்து வர்க்கின்கூ
கோக்களைப் பார்க்கின்றார்கள் என்று கொல்ல
வயப் பிடிக்க முயன்றார்.

“ஏதன் தாழ்வு... நட விடுவா...”
மாகாபி அவர்களைப்படிட பார்ப்பதார்

“ஏது விடுபதற்கிணங்க...”

மான் குடித்திழும்பதன் மாகாபி எல்லாவை
நோய்வெங்கும் கொண்டு கருப்படுத்துவதையும் பேரின்
நூல்கள் பார்க்கின்ற வெங்கிலை பார்ப்பதார்
முடிவாய் இதனைக் கண்டான். ஆக்கிரம
என்றது.

வினாவை வெள்க்கின் அவனை அப்படிபோய்வது
ஏது தூஷி விளைடான். அதிலிருந்து “போர்”
என்ற சந்தத்துடன் மஹா போர் விழுத்தான்
“அம்மோ...” என்று அவன் பூவிடிடான்

அவனுடைய கட்டாயிகள் பயர் அதிலை
என்று தூஷிவத்தான். தூஷிவத்துவாய்கள் நான்கு
பிள்ளை, மூன்றாணி கண்டத் தோட்டார்கள். என
தூஷிவாய் காத்துக்கட்டியிருக்க, எனின்படிக்கு
ஆயுதங்கள் வர்க்காறு கீழ்வூந்துக் கொண்டு, என
மூன்றாய் தோட்டியிருக்கும் கொட்டினால் காந்திம்
ஏற்றிக்கொண்டு.

“மஹா, புன்றா...” என்று மாகாபி,
நூல் வெல்லை, முறை பொருள்கள் அதிகாரி அவன்
கிடைத்திற்க ஒடு வர்க்கார்.

“என்னாகும் பீப் ஸ்டெல்...” என்று எவ்வளிக்
தார்.

மாகாபி அவனுடைய பார்ப்பதார்.

“பீக்கள் என்கிக் கோப வெங்கும்...”

“ஆயுதத்தினிடது... அவன் அப்பு முறையின்
வயக் காலை... ஏது கரிக்கு குடு பொருள்கிணங்கு
பூத்தா...”

அந்தார் போடுவதை கிடையான் அவனுடைய
வயிகாப்பு விட்டார் அவனுடைய அப்பிடிப்பத
விட்டு நூலின்றுவார்.

“ஒருவார்தா கூட போதின் நால்கள் வாய்ருமிழுமியும் புதுதார்” என்ற மாசுவீரி போதும் போது இல்லை... என்று.

“இது சுட்டில்லமா? என்னை நடத்த ஆட்ட வாது, சுற்றால் கொடுக்காது... இரண்டு வருடங்கள்... என்ன கீர்த்த திற்குது இரு இனியோங்குமா? இரண்டு நாள் இடிசிருந்தால் விஸர் வந்திடும்” என்றும் போலும்.

“என்னால்கூட இந்த வருடங்கள் வந்திடுவது அப்போதும்...?”

(2)

அதைதான் முறையிலே வட்டிக்கூடாதால் போல் நன்றாக வாட்டல் ஆவியளியில் விழிகள் கலங்களிலிருந்து வரும். நான் கன் கட்டிலே ஞோக்க நான்கு நாட்டு மல்லித்தங்கள் வருவதைத் தோலி அவர்கள் விளை விட்டுவரும். புதுமும் முன்னால் வந்தார். அவ்வளவு முதலாவது வட்டிக்கூடல் விடத் தூர் ஆவர் விடியில் முடிகிட்டதான். உடலேய காரம் காய்க்காமல் கூடிய வட்டிக்கூடல் விடுத்தும் போகிறுகிறது.

ஏன்றாலும் நான் நாட்டு நழைவில் தொன்றுகிறேன்.

யாராவிடும் வாசுவந்தாலும் கட்டின்றிரு அடி வில் காட்டு முன்னாப் பார்த்துவார். மாசுவீரியின் நுழையில் அப்புவின்றும் விழிகள் வாய்க்கி கீழேச் சொல்கிறேன்.

யாராமி, அவ்வள் அப்பீன் முதலால் மேது வருகிற தொட்டார்.

“நாரத்துவா... பாக்காரி வந்திருக்கிறேன்”

நெங்கு கோட்டுமின்னார் அவின் அப்புவின் விழிகள் சிரமம்பட்டது தீர்க்குன். மாசுவீரியில் வூம் மாத்துப்புரையும் பார்த்தார். மூத்த தீ சு மகிழ்ச்சி பார்வீயது, உத்திரம் அடித்தான்.

“மடை சாதுவா... என்னுமியப்போல்...”

யக்காவி அப்புவேதமாற்றது போதார். விழி கள் பெருக்கிக்குற்றன அவ்வள் அப்புவின் விழிகள் முடிக்கொண்டான். நிற்தரமான ஏட்டல். அவர் கவனித்து வரவிற்காரம் காத்திருந்தது போல அவர் உரிமீ பிரிந்தது.

ஏதுவிலேயோ கட்ட விசாரணைக்குக்கூட விடும் அர், அங்கு மாஸீ துவிலை குப்புமிகு விடுத்துவா விழியின்றியின்றிடுதல் மூத்தாக்கள். அப்புவை முடிவாக்கிவிட வாரான் வீடிபே பாக்காரியும் மற்றவர்களும் ஆய்வாக்கிறார்கள்.

ஏன்றாலும் வாய்கள் அவ்வள்களின் பிழிகள் காட்டும் நால்விளக்கான் மூழுமி நின்றிருந்துமல்ல. அவின் மாலையில் பிச்சோக்கிக்கட்டுப் போத்துப் பும்புந்தமாக அவ்வெடுப்பு வாட்குவதாக்கள் வினாக்கலாக விடுவது அவர்கள் கூடும் அர்.

“வட்டுவா... அநங்காதும் நான் விடுமாட்டு வேலை... நீ வேலங்குமென்றால் காலாகும் என்று நாக்கான்...” என்றால் ஒருவன்.

“ஆப்புவேன்றும் வாய்வுமுடிவும் என்று சின்னவிடுப் பள்ளத்து...” என்றால் மற்றவர்.

“விட்டிரி: எனக்கும் பார்த்து இதுதான்... நான் அப்புவாக்காலும் விடும் வொடுக்கொரி வீடு விடும் என்றால் இன்னிலுமாக.

“காத்தால் காரிடமுள்ள முதல் சென்றீல் என்றால் கார் சமீபத்து இருக்கிறதோ என்றால்...” என்றால் என்றால்.

ஆஸ்பதநிலை வெண்டிய ஆறாண்றத்த ரச்சாயனம் மலையின் பிழையவிட்டும் போது சென்றீலைக் காறியகங் மசுகாலி கண்டார். பெற்றுவிட ஒரு தாக் கிடைக், அவன் கொடிய ஓர்க்குக்கண்டால் கொள்ளல் இருக்கும் காலுயர் களைப் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

பொலீசார் வந்து சமாவீசன வேண்டியன் விரித் தீவிடம் வளர்த்தக்கூடும் கண்ட அர். அப்பு மாசி, உறவு என்பதென்னால் பலங்கிட்டிருப்புள்ள தாங்கப் பொன்னத் தன்றத்தால்.

அநாளி நிந்ததுக் கூர்ணை ஏது.

“தீவிடம் முன்னோற்றுமாக... என்றாக்குக்கும் கிடுதால் வேண்டியன்று”

முடி அப்பு கூறியுடைய பார்த்தால்,

“பெப்படியரவுற எங்கள் கிராமம் பழிப்பால் கார்த் துடித்தால் வேண்டும். கப்போக்கி, பட்டி கூத்தில் மலைத்தால் இன்னு கூருவதையென்றால் தீவிடப்படாக்கிறோம்... எந்தாறு பார்க்கவில்லை தேவையாகிறோம். எங்கள் வாழிலீச் சுத்தியோன் மும்பை ஒரு... மஸ்க்கி... நின்றதி... இங்கிலீஸ், அப் போக்கி, எங்கள் கிராமம் இப்போது இருப்பது டி. காலனை முன்னேற்று இருக்குவிட்டு போகப்படும். எங்குஞ்சு இந்த மலைத்தால் அனுபவிக்கும் எதுவும் வேண்டாம். கார் வேண்டாம். கோடியோ வேண்டாம்... மூதிர் வேண்டாம்... எதுவும் வேண்டாம். எங்கெந்தம் இருக்கிற இவர்களிடம் இல்லை.”

எட்டா எவிப்பாலி, நிமாதி இருள்ளும் எங்குகுக்குப் போர்தும். அகவ இரண் எட்டால் கிராமம் இருப்பதை நாம் துறித்தீர் ஆசேவனமே....” என்றால் முடிஅப்பு கொரச்சியிட்டால்.

“நானோடு கிராமத்தை ஏந்திப்போம்.... நானோக்குத் தான் கொரும்பின்றுது வாழுராம்” என்றால் பாகாரி.

(3)

இவர்கள் எட்சேக்குள் நுணங்குதலால். தீடா பதியின் இடம் எவ்வு இருக்கிறது என சிசாரித்த அவர்களை வரவில்லை நீங்களுவர் வியப்புடன் பார்த்தால், பிசிவார் அவர் அலுவலகத்தில் காட்டி வர்க்கால்.

ஏக்கேனியில் இருக்கிறார் தங்கள் கிராமம் அலிசையாகவும் பார்ப்பதை அவர்கள் குவாங்குதலார், அவர்கள் நிதாபதியின் அராப் வரசில் போய் நின்றால்,

“யானாப் பார்க்குப் போகிறோம்” என்ற வரசமில் நீங்க பிபேன் கொட்டான். அவன் கோட்ட தொலி அவர்களை அவசதி/பூர் கீடால் இருக்கிறது. அவர்களை குவாங்குதலார் அவர்களை குவாங்குதலார்.

“நிதாபதியா...”

“அவனார் இச்சூருச்சுப் பார்க்க பூடியாது... பீப்போஜ தான் வந்தார். அலுவலக இருக்கிறோம். பொழிட்டு நானோட்டு வா...”

“நான்கள் வெடிவிலையைக் கீராம். கீலிந்து கூடிருக்கிறோம். அவன் வாசி சுத்தியாக்காக

நூல்து நடவடிக்க சாம்பிருப்பிருப்...” என்றுக் கூற முடினால்.

அப்பிரதி ஒரு காலால் இங்கு அட்கால மாத அந்தார். பிரதான காலால் குமத்திப்பாடு டிப் காலாலத் திருத்திவிட்டால்.

அவர் எம். ஏ. தீவிரன் போவிட்டு நாளைக்கு காருவிடோ...ஏன் எனி...போவிடோ வில்லும் அர்பும்... கூக்கிளப் பாட்...”

“நூல்கள் இன்னதைச் சுத்திராட்சியாலிப்பார்க்க வேண்டும்...”

“நூல்து என்றும்...” என்றுபடி அவன் மாடுபட்டாலோ கால்களில் முயன்றார், மட்டு அப்பு விருது தான்து... சீலி ஒருங்கல் மீதாட்டாக இவன் மாலையே சூரியோது விருத்தியும். அவன் கருத்தில் காலாயால்பிரிச்ச அப்பாற்றும் தூக்கிப் பல்வெள்ள சூல்கிட்டால்... விளிம்பிடி திருத்தியின் அலைந் கநாவயாறு நிருத்து சொல்வது உள்ளிட முன்னுத்தான். மற்றும்புல்கும் கூடிவை வேண்டுமோ.

காலால் சு விழு ஸ் த வழுவிகை பிழையால் குப்பியர் மூலமாலோ வாஸ்க்கால்துரவிட்டால்,

மின்கிட்டி கூடிவை கூறி. அவன்மாராத பெயிலித்தாரு போவாலென் முன் அமர்த்திருத்த விஷாபதி. சுந்தர் வெட்டு கீர்த்து பாம்பித்தார். அவர் முன் அமர்த்திருத்த காலாலும் திரும்பிட பாட்டத்தார். நாஸ்த காட்டி மல்கர்கள்—வேவர் கால் ஆவதால்குடும் நிறுத்தாக காலட்டும் ஒரு கண்ண திழுக்கிட்டு விட்டார்.

யசகாரி குந்திது வணக்கம் தெரிவித்தான். மற்றவர்களும் வணக்கம் தெரிவித்தார். அவர்

ஒன் வணக்கிடும் தீசாபதிக்கு முகத்தில் கலவ ரம் நிப்பியது.

“நம்... வெங்கி...” என்று. அப்புறைச் சூரு அடி விவரம் கூவில்லை.

“நா நூல்கள்...” என்றார். சிங்களத்தில் அவர் கல் அவர்களுன் வென்றார். யசகாரி சுந்தரபூஷன் சூல்களும் மரியாலையாக அவர்கள் தாட்டினார்.

“ஓதா.. ஓதா.. ஓதா நான் அப்படி வாஸ்துவு தீவிக்கி.. வெண்டால்- வெண்டால்- இதெங்கூடாம் கூட ரது...” என்று தீசாபதி பதறினார்.

யசகாரியின் மூலம் வடிக்கருந்தது; அதைச் சிராப்பிக்கும் அமர்த்திருக்கவர் காலட்டார்.

“இது அவர்களினி வழங்கும். நீண்ட மறுத் தால் அவர்கள் முகம் வைப்பிவர்கள்...” என்றார் முக்கும் அந்தக் குத்தவர்.

அதன்பின்னர் யசகாரி கூட்டிய சுரக்குறுவை கைத் தீசாபதி வார்க்கிக் கொண்டார்.

“கொவித்துவமன்... மாங்கி பிரச்சினை என்ன? சம். பி. மும் கிருக்கிறோ?”

“நான் யசகாரி மெல்லிக்கவேலை பிராமதி தல்லை...”

“கிருக்கள்...” என்று கதிலூர்க்கைச் சுட்டுக் காட்டுத் தீசாபதி.

“மேல்கண் மும் மூலக்காரி, எல்லன் பிரச்சினை நீண்ட அரியாததல்ல...”

“மொயிலை மேல்கண்டல்...” என்று தீசாபதி கிருக்கல் தடவையான் அப்பிரவைப்புத்தான் குள் உச்சித்துக் கொண்டார். “ஓ... அந்த

கிராமா? ஏன்களை முன்னேற்றுவதற்காக தான் கல்வெள்ளங்கள் நீட்டி ஒதுக்கிறது கிழவேலை?'

“நாவ்காமி...என்கழுத்து வேறு எத்தனைத்திடும் இல் முடிவு என்கூடு வகையாகி.

“பொன்னிலென் காப்புத் தோழம், பள்ளிக் கூடம் இல்லை. வீதிகள் இல்லை, சுலபத்தியில் இல்லை. பார்ம் தீவிரம், எவ்வளவு பிரபோக்கான நீட்டும்? நான்கள் உங்களுக்குத் திறந்த இடம் தாங்கிறோம். வீடு கட்டித்தான் வகை தக்கு...மானியம் நந்த விஶ்வராக இருக்கிறீர்கள்.”

“நாவ்காமி.... எங்களுக்கு எதுவும் வேண்டும். என்கள் கொடுமைதான் வேண்டும்.”

ஈ. டி. கு. எதுவும் புரியவில்லை.

“அவர்கள் ஒடிசோற்றுத்திடம் குறைஞர் பிருந்தாவிட்டுள்ள என்க கவுடப்படுத்துகிறீர்கள்? என்று திராபதினால்கிட்டார். திராபதி ஆக்கிவத்தில் கொள்ளியோ,

“நான்கள் பொவில்லைகள் சிராமத்தையுடைய தாங்களும் பார்ம்பூர்ண இல்லைகளைப் போகிறோம் என்று நீதிமன்றத்தில் வேட்டியின் இதுப் பார்ம் கால நாடாக்கன் பார்மிலூலின் விஷயத்து சந்தூர் அப்பிடித்து போகின்றன. அதனால் யான் தேவீசு வைக்கிறார்கள் எல்லாடல்திறுப்புகள் வேட்டியின் கூடுவெற்று அரசாங்கம் விரும்புகிறது. சுப்பிடம் ஜனம் இருப்பார்கள் அரிசு அதுசொன்றது. அதற்குத்தான்....”

“அப்படியா? மும் இல் ஏ கேவிரி நட்டுமிகு...” என்கூடு வய். டி.

“தீவிரம் குப்பிராயக்கால விடுமூல் குடும்பத்திற்கு வெள்ள காரணத்தால் நான்கள் உணவு எடுத்து விட்டோம். என்றால் தீவிரம் மார்பும். அதைத் தெரியவில்லை நூல்காலி, நெய்க்கீரையில் கொருத்த விட வேண்டும் எட்டுத்தீவிரம் கட்டி வரேஷ கூட்டுரை வைக்காத்திட்டு வாட்டுக்கூடும்போதுத் தான் எங்களே...”

“இது என்ன முக்கேள்வியுத்தாற்காலங்கூல் தெரியவில்லை நூல்காலி, நெய்க்கீரையில் கொருத்த விட வேண்டும் எட்டுத்தீவிரம் கட்டி வரேஷ கூட்டுரை வைக்காத்திட்டு வாட்டுக்கூடும்போதுத் தான் எங்களே...”

திராபதி மூகம் மாறியது.

“உய்கருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது...”

“பும்பூர் பும்பூர்களை நாங்கள் என்றால் வந்தும்...காடு... நூல்காலி அப்படி நாங்கள் விட்டு வேலைவிடுது நூல்காலி...”

“அரசாங்கம் விடுபடுகிறது. என்குத்தாட்டான் தான் பேரியின் நீதிகள் வைகிறுவது நூல்காலி...”

நூல்காலி...நீதிகள் தயவு செய்து போகின்ற நீதிகளில் நீதித்துறைகள் வேண்டும். என்கள் நூல்காலத்துறைகள் இல்லையாக அமிலமில்லையாத வரைகள். எங்களுக்குத் தெரிந்து மாண்பும் என்குத்துறையாக அதன் கார்ப்பு காலம் தான். நாங்கள் இப்போது கிருபாலு பிராவிடீ பிரேர்ண அதிகார நிலையிலும்..., என்கள் சிராமத்தைப் பறிக்கும் முயற்சியைக் கொடுக்கிறார்கள்...”

“நீ எழு கொறி... தலி வெளிக்கிறும் எனக் கூப் கிராமத்துறை பேரினு. எட்டுத் திப்பான் வெளியெல்லைத்தான் வேண்டும்...”

‘நூல்காரன்... வெளியீட்டுக்குடி என்று மட்டு அப்பு சுற்றுப்பாலாகக் கோடான். ஏது அப்பு கவனம் திருமாவதி ஓலிட்டைப் பார்த்தார். அவர் பார்க்கவேலீல் ஒன்றைச் சொல்லத்தோடு நிதித்தது.

ஏத்திருப்பாய்க் 9

(1)

IDIT எல்லாவற்கை நீண்ட ஆவதூதங்களுக்கிணங்க. பெரியதூரை சிறையில் இருந்து கிடை பட்ட மலிழ்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. கங்கை கால் மெய்துப்படிக்கொயிக் காலாகி நிமியதியாக அபர்க்கார். மட்டு அப்பு வாசந்தாலும் பார்த்தார். கடந்த ஸ்ரீதாநாட்கூந்தும் அவர்களுக்கு ஆக்காப்பாடு டித் தினாற்றுவார் திருநெந்து. இன்றுதான் கடந்த ஒருவாரை விருதால் உணர்ச்சு ஏற்பட்டது.

என்ன பிரார்ப்பான வார்ப்பாக? என்ன யானி தாக்கி?

தார்ப்பான் அழமத்தியும் அழகும் பட்டினாத்திரி வகுபா?

முனிஸ் ஒன்று ம. பட்டினான் இராஷ்டிரின் அடித்தப்படி பிள்ளைக்கைப் பார்த்து. அது பார்த்துவேகத் தில் வாசிவிழுந்து விரிப்பட்ட மயிலிருத்துகள் தீர்வாடு கார்த்து கூறங்கு சிறே மிகுந்தன. அதன் வரிசைக் கலங்காயில் வெயிலின் ஒளி பட்டிரி பல்லிட்டிருக்கிற அவற்றாலும் போறுகிறீர் கொன்டான்.

‘முனிஸிற்கு கோட்டுகிற உணர்வா?’ என்று அவன் பா

‘அழமான்’ என்றார் பசுமாயி.

போதும்போது மயில் கொட்டுக்கொட்டு ஒருப் போரோட்டு! என்றால் முறையா.

நூல்கார் மயிலின் விளைவு என்றால் சுற்று சோய இல்லையாலிலை. பிரைஞ் கிராமத்தில் சோக்கிப் புறப்பட்டன.

கழுமாட்டுக் கூட்டுர் நூல்கார் கிளி கிளிக்கிணங்கிறோமென்று கோட்டு சூரிய அரிசு கருப்பு கூட்டு அதிகமான குறிப்பு.

ஏவர்கள் மயில் கோட்டுக்கொய சேஷங்கர், மயில் கல்லின் அகலம் கேட்கந் தோட்டுக்கியது. ஒரு குள் ஶில் கால் திறங்கினார். மூன்று மூன்றாண்டுகள் பிரார்ப்பான் கோட்டுக் கூட்டு கூட்டுக்குத் திறங்கினார். பெரியதூரை சிவப்பை சூலை கூரியது போது அப்பேர்வைப் பலி காராளாய்கள் போகிறார்கள் உதிர்த்து சிட்ட தலை. காம்பான் காலுவையிட அதை வெட்டுவது அதி காருதான் வாண கூரவத்தைச் சொல்து.

பாக்கார் கோட்டுக்கொய விளைவிட்டு, சுரா சுராக்கான் மயில் காராளாய் மயில் காராளாக்கான் அபர்க்குதிருத்தன. அவர்கள் சில பூருப்பாக்குத்து மறுபக்கம் பறக்காயிடாது இருக்கவன் சில காலத்திலை.

அவர்கள் காலுவையும் மயிலிறுக்கலைச் சீரங்கிட தலை. மூலிகைகளுக்கு விளைவையிடவே கால் விலை. கோட்டுப்பார்கள் பத்துக் காலங்களுக்குத் தட்டங்கூடியளவிற்கு மயில்கிருதுவை விளைத்தன.

அவர்கள் கிராமத்தை வர்க்கட்டத்திலேயும் இனாஸ் கலைத் தெரட்சியிலிருந்து. காப்பான் மயிலுக்கூவில் புறங்குது ஆரவுரை செய்தன. மயில்

அப்புவிச் சொட்டுமா பார்த்து வர்து அவன் கால்களுடிகூடாகி ஏற்றியது.

சிராமத்தில் ஒருவிதமான அமைதி ரிசுவதாக மறு அப்பிடிப்புப்படிடது. அது ஒர் சுகாதாரமான அமைதி.

சுகாபிலைச் சுற்றில் சிராமத்தார்கள் இல்லை கவுன்றுகள். அவர்கள் எதிர்பாடு சொல்ல விரும்புவது போய்ப்பட்டது. அப்போது ஒரு பேர் “அப்போது” என்று அவரினால்களை ஒருவர்கு சுகாபிலை கால்களில் விழுந்தார்கள்.

தலைகாபிலை பரிசுவி அவன்,

சுகாபி அவனைப் பற்றிக் கூறினிட்டார். அவன் விட்டு வர்மி அடிகாரி. கணக்கின்கூட்டு கணக்கரீ மார்க்கெட்டுப் பேருள்ளார்.

“ஆராட்டு, மகள், விடுபத்துக்கு முன்னால்”

அவன்கள் அக்கிரமநார் விட்டுச் சென்ற அள்ளிரவு. சுற்றாயில் வருகை செய்து கொண்டது காலதூக்குப் பொதுங்கள். ஓரளவிலை பிரசீனாய்வும் காலம்கூக்கும் பெற்றுப் பட அவனுக்கு விடுத்து. கணக்கரீ பேர்த்திப் பார்ப்புவிட்டு விட்டு. சீலங்களின் சேர்வையைப் பார்வையளித்துவதற்காக வந்தான். அவனேன் புது ஆராட்டுக்காரர்கள் பேர்க்கால வெட்டுச்சுதாகி வெட்டி து குடி வாங்கிய பஞ்சி போன்று. கால்காநி பிரசீன பிரசீன தறி கொடுகி பாஸ்திரு வற்றது.

தலைகாபிலை விலைச் செல்ல ஒருவன் விட்டு தப்பியிடும் முடிவுகளில்லை. பாய்த்து வந்தபோதில் அப்படிப்பேர் அவன் வாந்திரிக் கொடி ஆராட்டு சிவா அது தன்மீணில்லை.

“—நான் கால்காநி நிரங்காரங்கள்.

உதாரண் அப்படிப்பே இப்புறவிடாய் அமைத்து விட்டார். முடி அடி மாலையுடன் மச்சங்காட்டு ஏற்க வேண்டான்.

இடம்பிளவுக் கொமாத்தில் இத்தகைய மர வளர்கள் ஏலை சுதாப்பாராக்காரன் என்கின்றும் மரங்கள் வருவெற்கின் கடியதல்ல. கொடு கூடு கூடும்பால்.

“தட்சக்கூட்டுத் துள்ள குரு விசுவாஸ் நீர்விட்டது அப்போது. என்று அப்போது. என்று அப்போது தாம்.

“எனவே, புத்தா...”

“நீண்ட காமி தொடர்ந்து சொல்வதற்குத் தயங்கின்றன. அவன் கால்காநி மாலையுடன் முடி அப்புக்குப் பார்த்து. அவனுடைய பேசுறுதியண்டில்.

“பொச்சுத் துள்ளா...”

“பாதுகி ஆராட்டுக்கும் நீர்வாலிக்கும் கண் யானம் நடத்து விட்டு கூ...”

கார்த்தநாயகர் இல்லைதா கொடுவன்னா? முடி அடி ஏற்றுவிட புரியாற்றி சில கணக்கள் அப்படிப்பே தள்ளுவிட்டான். முறைகளெடுத்தால் அவன் கூறுமிக்க தொக்கி விடுவிட்டது. பொருள் தூண்டிக்கூடிய அவனுடைய கணக்காமி கறியக்காறாகி கிரிவிக்க முடியவில்லை.

உணர்ந்தபோரும்

“பொசு...” என அவன் விடிட்டான். அவன் அக்கிராமத்தாயில் நீரு கணக்கி விடிப் பன்று வைத்தது. “நீ உண்ணாயா சொல் விடுவா?”

“உண்ணம் நான், முடிகப்படு... சீவ்வளி இக்கிரா மத்து கல்லிட்டுக் கொற்ற திருச்சிடான் நான் திருவு அவு சுட்டது விட்டது, ஏன்றி ஆராக்கி சுக்கரிய ரத்தார் எலிப்பார்த்தின்துசு போன்.. அவன்றிருவே இப்பில் சிழ்போ அவ இன் த் தங்க குழங்காக்கு கல்யாங்கு நந்தாவந்தைய அவன் காகலில் விட்டது ஆக் கொட்டுக்கூறி”.. என் அவன் நந்தாவன் கிடைப்பு போத்தாராயாக்கி நான் வி’ புதியத் தூக்கிரீதிகள் ஒன்ற். குண்டிலுமாக் கார்த்தியிட்டன..”

“அப்போதி...” என்ற முடிகப்படு அல்லியும் அவன் விட்டினை கிடைத்தன. முகமின் முறை கிடை வேண்டிய ஏன்.

“புத்தா...” என்றாடு யாகாறி எடு அப்பு விள் தோக்கலைக் காம்புதித்தாடு முறியுடும் திலை நூல்க்கு சுப்பாக்கி தாங்கலீல் அடுத்துப்பட்ட என், அவன் ஏட்டு கூக்கிராத்தான் ஜுடிப்புது தெரிக் கூடு. பன்றிலில் கீடிப்பி, அவனில் கெந்தத்து.

“கிடைக் கார்த்தி தெவாக்காவா?..” என்று முக காமிகீட்டார்த். அல்ல முகவிறும் கொடும் கூடிக்கீட்டுத் தது.

“நான்கள் எவ்வகையார் சொல்லப் போது தோய். ஜூமிக் கீமினா கோட்டாலில்லை. சுந்தி கூப்பக்குப் போல்வீலை, தன் முகன், நான் மாநாக்கும் மொழிப்போன் என் அவன், நந்தாக்கிட்டான், நந்தாவதி ஆழுகான்... சுதாநான்... மாநிலன். புஞ்சிலூர்க்கி தன் ஜுட்டான் என் அவன் தூக்கிரீதிகள் கொட்டுன்.”

“புதுப்பு விழிகளில் அவன்யறங்கச் சூலேசத் துடன் எழுந்தாளி. அவன் கிடையும் தொரூங்கிட விஷாத்தது. நந்தா... நந்தா... அவன் கிடையீ தில் ஒரு குரல் விட்டது.

“பாவசிகளோ... என் கெள்வத்தை அடியாறு மாறப் பறித்து விட்டிருக்களே?”

“புத்தா... அவனமதி...”

“அப்போதி... எனக்கு இனி அவனமதியா? இக்கீலி.. வது அழிந்துவிட்டது. இனி எதுவும் முடு அப்புவைக் கட்டுப்படுத்தாத. எனக்கும் என் நந்தாவுக்கும் கொடுமை இவைழுத்துவர் என்ன இருக்கும் காழுவிடமாட்டி..”

முடுகப்பு தன் ஜூமிக் காறாற்று மொன்றி அங்கிருந்து. “நந்தா...”

அவன்கும் பேசுவதோன்றும் ஓடிவந்தார்கள்.

“புத்தா...”

“.. அப்போ...” என்று முடு அப்பு அழுதாக் கீழாட பார்த்துக் கொண்டா இருந்தானா?

அவன்கும் பேசுவதோன்றும் கூட இவ அழுதார்.

“புத்தா... விட்டுக்கீடு எடு...” என்று அவன் அழுத்தாள்.

“இவைகளை கொட்டியும் அரிச்காமல் நான் கிடை போதும் வரமாட்டிடன் என்றை பயவிகள் கிடை வணாயும் சாக்குக்காமல் வரமாட்டிடன்.”

முடிசுப்பான் இதைய வோது விட்டது. கூப்புவார் நினில்லையென் அல்ல எனிப்பார்த்த என்றில்லை. அவன் நந்தர் அவனும் விரியான் அவர்கள் கட்டிய மணக்கீராட்சோடன் தசுர்க்கு போய்கிற. விடி கீல்வனவு கொட்டுமான் அல்ல என வாழுவில் விளையாடி விட்டன.

“ஓ... ஓ புஞ்சி ஆராச்சி...” என்று அவன் எந்திருந்து தங்களைப் பேட்டதற்கிணங்க மறையாக்கி ஏன் பாத்துவன் தன்னில்லை. புஞ்சி ஆராச்சி யின் விட்டை நோக்கிப் பாய்த்து சொல்லும்.

“புந்தர்...” என்று வசாயி அவனுத்துவம் முடிவுப்பு நிற்கவில்லை,

“புஞ்சி ஆராச்சி, நேற்றே நந்தாவதியையாற்ற அமைத்துக் கொண்டு இச் சிரமத்தைவிட்டு வோடுபோன் விட்டான். அப்போசிசி.” என்று பேசும்நாடு. அவன் குரல் விழுவில்லை.

“இதை நந்திருக்கக் கூடாது...? என்று வசாயி.

“புஞ்சி ஆராச்சியின் பிள்ளை நந்தாவதி முடிவுத்துவன் போலக் கொண்டுள்ள அப்போசிசி அவன் அவளைப் பலாத்தசாராமாகதி தலதாகவிருப்பான். பாயும்... பாஸ்ம் முடிவுப்பு...” என்ற அவனிக்கும் அவன்களைத்துவிட்டதுக்கு கொண்டான்

“புஞ்சி ஆராச்சி நீ என்கிட ஒப்போகிறீய? நீ என்கு செல்லாறும் உள்ளைப் பூரிவாங்கமல் விழுவாட்டுவே.

“ஏனி நந்தாவை மீட்காமல் விட்டாட்ட போன்...” என்று மட்டுப்பு கந்திருந்தன.

— 12 —

பொன்னாத வெறிக்குப் பார்த்தபடி முடிவுப்பு தீவிட வில்லை அவர்களிலும்தான். இரண்டு நூற்று பக்கி கீழ்த்து. அவன் அவசராமல் அப்படியோ அமர்த்திருத்தான். கார்கள் ஒரிடை வில்லை நினைத்திருந்தன.

இதைக்கூர் பெரும் கூகுமியலை கொடுத்துவித்து, பழிவார்க்கும் உணவுப்பு பெரும் அவைகளைக் கிளக்கியது. இதைக்கூர் கூட ஸ்ரீ, “நந்தர்... நந்தர்... உரையை இருந்துகிட்டுப்போன்?” என்று கவனியிர் கூட்டத்து.

அவன்களும் பொன்னாத அவனை எத்தனை மோ தட்டுவதன், சாப்பட்டிற்கு அவனுத்துவர். அவன் இந்தக் கீர்த்தாத வில்லை அவசராமலிலை அவர்களும் நினைவிலை கவனியாதன் அமர்க்கு கெவன்டான்.

பேசு வந்தான். மாஷுக் அமர்த்திருந்தான் அவனுத்துவ ரூபங்களைத் தந்து. மதுவாசிக் கொருத்த தீந்திக் காலங்களின் இருப்பு எடுத்தால்கூராமல் நினைக்குப்பட்டுப்போனாகும் என்றான்.

“மடு...” என்றார் அவன் கு வில்லை வந்து அய்வது கொண்டான்.

கிளக்குப்போதுவிளை பேர்வர்கள் மடி விப்பி. கேளு எவ்வது நிருவரிப் பார்த்தான்.

“முடிவார வேட்டைக்கு” போவேம்...”

மடு அப்புவின் வீரியன் விழுதான்.

“பேசுகத்தான் போல்கூறுங். செனு, வேட வைக்கு” என்று குறிசிட்டுப் பந்தம் நெருபு ஜான் யானி அப்பு.

“ஷஷ்கென்ன விசுரை மடுகுபு..”

“கேழு... நந்தா இதற்கு ஒரு போதும் ஒத்தும் கொள்ளிடுக்க மாட்டால், பாஞ்சி ஆராட்சி பிவார்த்தாவரங்கள் அவற்றைத்தாங் கண்ணிருக்கிறான். அவனை எப்படியாவது நான் கீட்டிட தீவியனா இம்.”

“மடு விரும்பியோ விரும்பாய்வோ குதுக்கி குறுக்கனின் மனிசுவியாவதற்கு மன்றார், அங்கன் வழக்கு கூப்பு ஏதுமிய செய்ய முடியாது. கெயியாம்கள் பேசுகிறுபோ நந்தாவில் விடி...”

“கிது விறியல்ல, கோனு, எவ்வாறு கேசத்து ஏன்கும் நந்தாவுக்கும் கொஞ்ச ஏதி... அவர்கள் ஏன்கு சென்றிருந்தாலும் நான் விடப்போவதுவில்லை கேனு.”

மடுதுப்புவின் கண்கள் கங்களை, அவற்றை கும் பீறி அங்கனாகவில் பழிவருத்தும் உணர்ச்சு கொந்தலித்தது. மடு அப்பு எழுத்திருந்தான் அகற்றக்கும் நுழைத்தான்.

இரும்பி வரும்பொது அவன் தோலின் கண்டத் தோட்டி விடந்தது. இகையில் கோட்டாக்கன் திரும்பிய பட்டி, கெயின் கூப்பாக்கி,

“புத்தா...” ஏன் கூர விடிடப்படி அவனும் எடுத்துவர்க்க மடு விப்புவின் காங்களைக் காட்டிக் கொள்கிறான். “ஊவா, முந்தா வேவாடாம், மார்போ, எங்களைக் கூவிக்கவிட்டுப் பிடிடுப் போல் விடுதல். உண்மொ நாடுக்கான் நாயகன் கிருவரும் இருக்கிறோம், என் தீவிப் பாசி, புத்தரா விபோசிப்பின் எம்மிக்கி நிறவிக்கிறேன், உன் நாக்கியைப் பார்... உண்மொ இராந்து என்னாரா ரெய்யோ; போல்கூறும்... போகாடீ புத்தா... நீ இது இடத்தால்விட்டுச் சென்ற மாறுவண்மை நான் கன் கிருவரும் சூழிந்துவிடுவோம்.”

பேப்ரோாலு குடி வற்று மடுதுப்புவின் கால் கண்ண் விருந்தால்.

“ஜஹா (ஆண்ணு) எங்களைக் குவியே தலைக் கல்லி குவியே கோட்டாக்கு, எங்களை வாடு மார்க அதாகதுவாய்விட்டிப் பொய்க்கிடாமே, ஜஹா.”

மடுதுப்பு சிவாஸக ஜில்லாபுத்தான், பார்சி கிள் கூட்டு இறுகி விழுந்தது.

“நந்தா...” அவன் அவர்களையீறிக் காங்களை எடுத்து எவ்வள்ளும்.

“புத்தா...” என் குள்ளமும் வீரிடாக்கு மீ போ... ஆனால் குள்ளமுரச் செய்துவிட்டு கால் என்னாப்படி கோ...”

மடுதுப்பு துவாயைப் பார்க்கால்.

“பூப்போ...”

"புது... உங்களின் நீரை வழியிலும்
மார்க்கு முறையிடல் போன்று சொல்கிறேன்
கிட்டு... எனக்கும் கொன்றி வாழ்வதும் கீழ்
விரைந்தால் கிட்டும் கொன் அதன் பிறகு நீங்கள்
விரைவாக நடை ஏதுமா..."

மற்றுப்பு, சேர்ந்துவிடான் நினைவில்லை, வாற்று
அமர்ந்தான்.

வகையில் ஒடிச வாழ்தார் அவர் ஒடிசவிடதால்
ஏன்ட அடிக்கப்பது, "புதுமூர்த்தி" என்றபடி எடுப்பு
விரைந்தார்.

அவர் கீழ்க்கண்டவிளை அடிக்கவார்.

"புது... என்ன விட்டுவில்லையென்றப் பார்க்
கிறோ? உங்கள் கார்க்கால் தேவிராமம் இருந்து
நிறுத்து. நான் நியூஸ் இயற்காட்சிதாங்க நாடு
பாற்ற வேண்டியன்ன நீ... இங்கோர் முத்தாங்கா
பாற்று என்களோத் துரத்தியிட மோற்கின்ன நாட்கீ
கிள்கா கீந்து வேண்டிய நீ தேவிராமத்தைக்கிட்டு
கொல்வதார்... என்கிறான்பி அந்தப்பாலிகளை இருங்கிணி
தாங்காயாக முடிவிட்டன... புன்னி ஆபார்கி...
ஒழுஷிலிவிவோ... இந்தும் ஓர் முரு நான்
ஏட்டபோலின்னார்களோ? எவ்வாறு? போகட்டுத்,
அதுவும் என்ற ஜூஷ் இங்கிராமத்தின் எவ்விதைய
கிட்டுப் போகாம்..."

யுடி, நாமி... படை, கட்டா.

முடுறுப்பு சீக்கியர்க் குமாந்திரத்தால், ஏது
ஏர் எழுஷிலிவிவதான்.

"ஏது போகவில்லை... இப்போது போக
வில்லை சேஷு, வா... சொல் கூட்டு ஏ விரா
வினாமிக்..."

காட்டுஷ்ரா அவர்கள் புதுந்தார்கள். முடு
உபடுவிய வெய்வடிவெலி வாட்டுத்துக் கிராஸ்டது.
ஏவ்வளவில் பட்ட வண்ணாவற்றித்தும் வெய்வு
நான். ஆவிவசுத்தாந்தி தீர்க்க விவாததுகள் பாரியா
னன். ஜுவ்விலானு வெட்ட நீர்க்கால் போடும் அவன்
விரைவில்லை ஜூஷ் புதுமீன் ஆராஸ்கிராம் போன்னால்
கோவும் நான் தீங்கிறீரன்.

காட்டுஷ்ரா அவைத்தார்க் குமாந்திரத்
காரிகள். ஒரு குள்ளிலி என்றுமுடியும் ஜூஷாகிப்
வேஷது. ஒரு சிறியுறுப்பில் அருக்கில் பாரியாக
கிராஸ்டு கூட்டாற்கு வீதுக்கீர்த்தியுபவாறு
ஏது பார்க் நா மாலைவதையும் அவன்ன் காரிட
நார்.

மற்றுப்பு, சேஷுவை அடிக்காத்து மீண்டும் பார்த்
நான்.

"பேஷுயா பார்டு பேஷு கீருக்குது. அவன்கள்
வந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் முருமய் பறிவோவற்று
கால் கூரும்பெய்து இரு...?" எங்குநே முடுகுப்பு
அவன் கொல்வது கீருக்கும் வெளியீர்க்க பார்த்திருக்
கிருப்பன். அவனை அங்கு முடிவாகவிலி நான் அவனை
வந்திருக்கி ஒரு வெய்வில்லை கீருக்குத் தீர்க்கது
எட்டார். முடுகுப்புவால் அங்கு வெளி கொப்ப
ஏழுமயக்கினை. மார்ட்டுன் எவ்விப்புறாக கோமத்
கிறது ஒடிச்சிசுவழு கொவுட் பார்ட்டியில் உள்ள
உருக்காக்கு ஏஞ்சில்லை கட்டுத்தான் எட்டது
காட்டுஷ்ரா இரண்டு மூன்றியெண்ணில் 'கார்ப்'
போன்னாலுக்கின்றுவர்க்காக்கு வழுக்கா வேண்டியுட்
பேசு வழுக்காக, என்ற விதில் ஜூஷுக்கீர்த்தியை

நடவடிக்கை அதிகமாக ஒரு 'ஏஷன்ப' என்ற அது வெப்பதில் அல்லாக்கப் பட்டதே வரிசீலனை.
"இது இயகு திருக்கல் கூடாது," என்றுள்ள பிழித்தப்.

அங்கு அவளினால் இரண்டு கூடாக்கலும் திருத்த வரித்தன். அவற்றிலிருந்து ஒரு முறை மொல்லித்துவமும் தோல்க்குத்து எழுது விடப்பட்டிருக்கிறது. கூடாக்கலும் அவற்றிலிருந்து திருத்த வெறும்படிக் காரியில் வரித்து அவளை.

முறைப்படியும் ஓரளவும் கிடைக்கிறதிருத்த திரும்மீது வரித்த போது வரித்திருத்து

அந்தப்பாடும் 10

(1)

கேள்வன் அந்தப்பாடு சொல்லப்பட்டது. அது நான் வரித்து வருவதற்கில் திருத்த மாட்டு என்றிடம் ஒன்று போன்றிடமைல்லது. விராமத் திருத்த வகுத்து. அவன் அப்பு முதவார்யில். அவன் தான் பொறுத்துவதன் அவர்களாமத்திற்கு வந்து. பொறுத்துவதன் திரும்பிச் சொல்லும். அவர் இறந்த விரைவு அவர்களாமத்திற்கு நின்ற சாலைகள் என்றும் கூறியிருக்கிறார்களே.

அடிசயமாக இன்று ஒரு வண்டில் வந்தது. கொங்கநதூசன் வீணப்படன் பார்த்தனா. வண்டிலில் இருளார் இறந்தனர் ஒன்றின் அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரியும். அவன் அப்படி விரும்புவதன் காலங்களை இருந்திருப்பது என்பது.

— 128 —

முஸ்லிம் அவன் இருந்திருப்பதை என்று அவனின் அவற்றுத் தோல் அவற்றுத் தோல் வந்த மற்ற வண்டி விடார்வதற்கிறது. விடவேண்டும். அவனின் உதாரணத்திலிருந்து அவன் ஒரு முதவாரியில் காலாத் தெரிந்தார்.

— ஏதோம் வண்டில் அருடின் வண்டிலில் காலாத் தெருத்திருப்பது.

— இங்கு பெயர் ஏனா? முஸ்லிம் வீணப்பாரி. தீவிலில் இருக்கிற முதற்துடை வீணார்யாடி கூடுபல் விரும்பின்று... அவனின் படிப்பு முறையில் ஓராய் பேரில் காலாத்துவர்... என்று வீணாசம்பாரி என்று வொய்க்கி கொல்கு வைத்தார். பிரேரங்கம் வரிசீலகம் பிரேரித்தான் அவனுட்கு முறையில்லாத வார்த்தைகளை வாங்குகிறார்கள்.

— ஒன்று அவனினாமத்தில் பாக்டமாற்றும் கொண்டார். அவன் பொருளாக பொருள்கள் மீது படித்து விதம் வசூலிக்குத் திருவுக்கு கூற்றின் மூலத்து. கொலை விரைவாக ஏராய்வாகல் அவினாக என்றுத் தாங்களினினாயும் கீழ்க்கண்ட வழி முறையிலும் விருத்தர்கு இவண்டிலில் என்று வழிமுறையில் வருகிறதோம்.

— அவன் அவனு திருப்பிக் கொண்டுகொண்டு வருவதிடம் விடையிட்டுப்படும்.

— வெள்ளிவெயுக் கிராமத்தெல்லன் பிரேரங்கம் வருத்துவதற்காகவர்கள் ஏற்று மீட்டத்தில் போன்ற கொள்கிறார்கள். வெள்ளிவெயுக் கூடு அதற்கு தொடர்பு வெற்றிய வலத்துவிமர்களாக, ஆகை

— 129 —

வாராயும் உள்ள சிரமத்திற்கு வெடிப்புகள் விடப்பட்டிருக்காது என்றுவிட்டாய் பேசிக் கொள்வின்ஸுட்கள். ஆனால் உள்ளளி விரும்புவதற்கு ஏற்று அவைகளிலும் புதுவெளி எழவுவையோ கொண்டிருக்கிறார். அதனால் நான் வந்திருக்க, வந்து மீது தான் தெரிவித்து தீங்கள் எழவுவையோ என்ன வர்கள் என்றா...” என்று பின்னால்.

மச்சாரி யோவேஷால் இருக்கார்.

“இன்னு விவட்சியிறும் ஓன்றுள். அதை விவாதி (இல்லை) முன்று தடவைகள் கொண்டிருவதைக் கொஞ்சம் ஒத்தால்...”

(7)

“ஓ! ரவிக்கிவைங்க து வதீ நீங்கள் நீங்கள் குறைந்திருத்து. தான்கூடாது மட்டுப்படி ஆர்க்கிருக்கார். இந்துக்காரன் ஏன் அவன் நானாவத்திற்கு எங்களை தட்சைகள் சுதாக்கிருக்கின்றன. அதைக் கொன்ற நிலையுகள்? “தந்தா, மாநா, தீ நீட்டி/தூ என்ற செய்வாடு? என்றிருக்கிறோய்... என் கனை குதிரையாக்கி பிரித்து விட்டார்களோ, தந்தா? நீங்களை மற்றிருப்பாயோ? தந்தா... தந்தா!”

அனாதிலை நீரிட காட்டிடஞ்சையைக் கீழால்விட்டுத்தான்.

“ஏது ஆடாச்சியின் குதிரை பொன்றாக ஏழுத்து. அவன் எனவை கிடைத்தார் விவரத்தை. என்னை குறுக்கிக் கொண்டாரன். பழுவாஸ்காரி விழுப்பிட்டி, சுதாக்காமல் கீர்த்தி பெற்றுப்

“நந்தா, வீ திருக்கும் தீட்டு பிரதி ஒத்து விடுவதே? என் கால வினாக் கட்டியிருப்பா ஒ விட்ட நாட்டுவதே?”

பிரித்தியில் சூரியன் எவ்வளவு,

ஏவிக்குப்பக்காக்கிருப்பது ஒத்து விடுவதே. அவைக் கார்ஜிக் குதிரை ஒன்று விரதாக்கிவிட்டு. அவன் எனத்து ஒத்து விடுவது அப்பட்டிருந்த வெள்ளும்.

“இன்று அவன் அகுகில் அமர்த்தான்.

“ஏஹ்...”

எடுத்துப் பிரதாரிப்பி பார்த்தால், போது அவன் அப்பில் அவர்திரித்தான்.

“அவர்கள் தீட்டு இபோக்கம் வழங்கிட்டார்கள் என் நிலையிலிருந்தே...”

“வாங்கி...”

“போவர்மார்... ஒன்று வாய்ப்புக் கூடார்கள்க்குக்கு நான்கும் சிறாவுக்கு போதுமான வழங்கிட்டார்கள்...” என்றபடி போது அவனில் பார்த்தால்.

“நொன்றியோசானு. மக்கத்துக் கிராமம் என்ன சிறா பூப்புக்குத் திட்டத்தில் ஆடிப்பட்டு வெள்ளுகிறது. நான்கும் பார்த்தால் மறுகவிடுகிற...”

நொத்தில் பேரிலிருந்து குதிரைக் குதிரை எழுத வேக பொன்றிடுக்கான். பார்த்தால் நான்கும் அவனில் கொண்டு அவன் கடாரி ஏற்ற இறைக்கிக் கொண்டான். மறுபாரி, தங்களுடைய பார்த்தால் அவனுக்கும் வழங்கிட்டது.

அதன் கிழமீட்சு செலுவைப் பார்ஸ்கான். அவன் மேற்கொண்டு செவ்வாகதைப் பார்த்தபடி பிரிட்டிஷ்காலத்தின் கல்லூரியை நாசத்தின் ஒரு பிழைசைர் சிறங்.

“ஏனு...”

“என்ன மறி...”

கிள்கப்புவைத் தவசிகம் துடிக்கான் அதோல்து, மறி...”

“உண்ணிடம் ஓய்க் கூட்டுபேசு. தவாழுக் கால்களை மாட்டு என்று...”

“இன்னே...”

“என் நம்பிக்கைக் கவியானம் சொல்ல வேண்டுமா?”

இப்பால், கூட்டுஞ்சிட்டு மாந்திரப் புதுத்து மூலப் பார்த்தான். செல்லின்மறி என் மாந்திரப் பார்த்தான். அவனும் எதுவும் பொழுதிய விளைவு.

“என்ன கொல்லினாப், பிசை...”

“உண்ணாய்வாக தான் கேட்கின்றாபா, மறி...”

“பொய்யாத் தான்...”

“ஒன் நம்பிக்கைக் கல்லூரியாக செய்ய வேண்டுமால்லது காச்சிமா, மறி...”

மாந்திரப், கிழமீட்சு செலுவை நாசத்தின் பார்த்தான். இருவாய்த் துறவுகளைப்பார்த்தான்; அவ்விட்டு பார்த்துக் கொண்டு வர்.

“ஒன்கும் நந்தாவுட்கும் கல்லூரியாலும் நடத்துவதும் நானே உண்ணி உடை கேட்கவினாலும் எவ்விடுமிதான் யான் கார்த்தியை நான் நீண்ட விழேல்.” என்றபடி வேறொ தலைநூல்களில் கார்த்தியர்த்தான்.

“நந்தா...” இதுவத்தின் கீர்த்தி நீர் நாயக் கட்டிக் கொண்டால் நான் என் கார்த்தியாலும் தேவை சொல்லேன்.”

“உண்டு இங்கொழும் அந்த நப்பிக்கை இருக்கிறதா, மறி? இங்கெல்லாருவன் மகிளவையும்...”

“நந்தா என் மகிளவை, இன் பின்னாலை மகிளவையுள்ளது. செல்ல நந்தா மகிளவையாக இருக்கும். அவன் என்னை எனிர்பார்த்துக் கொத்தக்குண்டினா... என் நந்தா ஏனாக்காவத்தைத்திருக்கின்றன, செல்லு... ஏன் கன் கூடியிருப்பதீட்டின் எதுவுமிக்கன். ஒருவரின் பூறுவர் கமிழையை வைத்திருப்பதைம், எவ்வளவு ஆகைக்கொட்டாலான் கட்டினாலும் தெரியுமா? எவ்வளவு காலங்கள் கால்கீர்த்தி நீண்டியுமா? என் எம்மாலூக்கு பீப்பாடு மூன்றாண்டு நான் வாருக்கு என்ன நூரோகை வெவ்விடுமா? வாருக்கு என்ன கெழுது கொய்கிறேன்?”

உண்பார் இருவாய்தும் வெற்றுக்கும் குள்ளக்கட்டுல் அவர்ந்திருக்கிறதார்கள்.

“போனோம், மறி...”

“தீ போ... நான் இருந்து விட்டு வந்துவிடுவேன்...”

ஒனு செல்லுதான் போன்று, மாந்திரப் புதுக்கட்டில் அப்படியே எங்கிலும் பந்ததான். அப்படி ஒரு பேர்லைக் கால்வாயார்ந்தான்.

குள்ளதில் பாடுதெய் குள்ளக்கும் நந்தம் எழுதித்து, கண்ணார்த்தி நீந்து பார்த்தான். குள்ளதில்

ஏதனுவகு நோன்டியாவும் குளித்துக் கொண்ட
ஏற்றதாரி.

“குவன் எடுத்துக்கொண்டு நோன்டியாக கட்டிக் கூடி அவன் அருமில் வந்தான். பட்டினத்
சுப்பத்தபடி மட்டுப்பு அருமில் வந்தான். பின்னு
ஒன்துச் சீலில் அமிழ்வன் முதிலூன்.

“வள்ள மட்டு அப்பு, கடுமை கிடிவை...”
என்று கெட்டான் நோன்டியா.

மட்டுப்பு புள்ளக்கத்தான்.

“புஞ்சி சூராக்கியையெப் பட்டினத்தில் பார்த்தான்...” என்றார் நோன்டியா,

மட்டுப்பு துடித்துப் பேரவு அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏவ்வேலே... வாய்கோ?...” அவன் குத்தி அடிச்சா
கா ஆவதுடைய கூத்ததனு.

“பட்டினத்தில்... நந்தாவத்திற்கு அவனுடைய
நோன் திருக்கிலூன் காபிபாயாம் பட்டினத்தை

நோன்காவத்தைப் பார்த்தான்? ஏப்படி இருக்கிறோம்?”

“என்கூட அவன்மாம் பிற்கீழ்க் கடுகிப்பு ஏற்பு
பெண்மீனா... பார்க்க முடியவது... கொவிலிலு
ஏற்றது... என்ன தெரியவும் விடு. பட்டினத்தில்
விளைப்பது, இருக்கிறார்கள். காலோயாகிறதுத்
மீதங்கள்போன்றுவர்கள். இன்னதும், காட்டுமாற்கீ
தில் குடிபீசுற்றுக்கிடி. தத்தில் அவனித்துக்குப் பிற்கீ
யன் காட்டும் குடிபீசுற்று விரிவாம். கொள்கூண். புஞ்சி
சூராக்கி...”

“ஏத்தலவிலூர் கூக்கீக...”

“கங்கீ தான்...”

மட்டுப்பு பெற்றுக்கொள்கிறான். கால்கீரு
ங்கை யோன்றின் கூரை ஓலையாக வருந்தது.

தெளித்துக்கீட்டது. என்கூட இருக்கிறார்கள்
ஏன்று. அவனுடைய கொதும்.

“மட்டுப்பு” உத்தானிடம் உதாவது சேர்வு
ஒவ்வொழுநா? என்று நோன்டியா கீட்டார்கள்
மட்டுப்புவின் வீரிகள் மதிப்புக்கிணிக் கூரைத்துப்
ங்கை (காங்கிரஸ்) பற்றிக் கொண்டு என்.

“ஏன்னாவதாக அவனிடம் கொள்கொயா...”

“நீசூயமாகச் சீசால் கேள்வி, மட்டுப்பு
உங்கது இல்லாத உதவியார் வளி யீட்டுக் கூறும். அவனைப்புப் புராவாவியும் காரிப்பட்ட
ஞாபாப்பட்டை மறுக்கவியல்ல, மட்டுப்பு...”

மட்டுப்பு வாலங்கநான் பார்த்தான். தனிப்பு
புராவாயோல்கூட வாலில் ஏற்றது.

“அவன்கூப் பினித்து மட்டுப்பு இல்லேக் கங்கை
மீண்மூர் இருக்கிறான் என்று கொக்க. அவனை
விளைக்கின் வந்து மீட்டுக் கெள்கிறேன் என்று
கொல்...”

“கெட்டாயக் கொக்கேன்...”

நோன்துக்கீட்டு பீனா சுறி வார்கான்.

“ஏப்படி, மட்டுப்பு?...” என்று கீட்டான்.

“இருக்கிறிருங். மாத்தமா...”

“எனத்து முழுப்பு அறைப்பு கட்டி எருக்கால் கள் செய்யவும் உதவுமாற்றினால்கிட நல்ல விளைக்கு விரிக்காம், முனிஅப்பு...”

“குறுநாடுகளைப்போன்று...”

“என்ன குழுமாகி... கட்டி எவ்வத்தால் நான்களீர் காப்பாடு இல்லாமல் கூற்றாறு நடவடிக்கைகளிலும், குருநில்லைக்கும் தடம் எவ்வத்துப் படித்து ஒரு மரத்தடவு நீங்க நான் கட்டி எவ்வத்தால் நானுக அடங்கின்றும், சிசாவ்வா ஜெக் வாம் சொல்லும்.”

“அது கண்டம், மாந்தீர், நாங்கள் அங்கு வாங்கின்றீர்களென்றும், நடம் எவ்வத்தாலும் அது திலிநிஸ் கூக்கதை முறிந்துக் கொள்ளும். கமி போரு பிழிக்க முடியாது...”

“பிழிக்கலாம், முனிஅப்பு நீ நினோத்தால் முழுயாத்தாரே உணக்குத் திரும்புவதையெல்லாம் எனு வாய்க்கூட தடுக்கின்றேன். என்ன இலம் கன்றுக்கூட பிழிந்துக் கொ... முதலில் ஒரு பத்துப் பிழித்துந் தா, மூப்புக்கி நாடு வீர வன், தோட்டாக்கள் கழுதிரோ...”

முனிஅப்பு, பின்னாலோ ஏறிட்டுப் பார்த்தான், தப்பிக்கி... பூர்ட்டாக்கள்

“பூப்பக்கிடுஷ்...” என்றார்.

“நீ பிழித்துக் கட்டிவிட்டு அறிவி, நாங்கள் கூடக்கு வர எந்து பிழித்துச் சொல்கின்றிரும்.”

அவர்கள் கோராக்குத் தோல்லி கட்டுந்தார்கள். ஓசுவதும் போது மீஞ்சு கொள்ளுகிறார்கள்.”

“ஏன்கா... ஏவ்வளவு பட்டும் குறிப்பேன். யான் கூட கூன் சென்னையில் ஓய்க்கை குறைந்துகொண்டிருக்கிறேன் நீ பெரிசு: கங்கீல்க்காராவும் குடிசிட்டுக்கொண்டு...”

முனிஅப்பு சிரித்தான், எனவூடாக.

“ஏன்கா விளைவிப்பு/தற்கு எங்களுக்குப் படியினி, பார்த்தான், குறைந்து, அது என்கூட கிழு மத்தையாக்கிப் படித்தானாக விடும் அதனால் நான் நாங்கள் எங்கள் கோலிகளை விளைவிப்பதில்லை..”

“நீ வேங்கட்டாம் என்றால் இன்னேந்துவள்ள கெளினில் குனின்கிட்டிருன், முனிஅப்பு.”

“ஏன்காவும் மற்றுப்பு சிரித்தான் பார்த்தான்

“போன்ற முய முருக்கூடா, மெங்கிக் கூலங்களாமல்திடும் எவ்வக்கும் நீங்கள் காஞ்சனா விளைத் தொடர்க்கூட கூடாறு. அப்போர்கி அதனை விழுப்பார்ட்டாஸ்...”

பின்னும் எழுங்கின்றன.

அவர்கள் பிழித்து ஆராய்க்கின்றன/ஏன்றாலும் முறைநிதான், அவர்கள் வங்குமுடிவு வங்கிக்கு வாங்கும் என்றும் நீங்கள் கிழுக்கப்பட்டிருக்கும்.

“பிழிவி ஆராக்கி தங்களிடையில் தங்கிக் கொண்டு அங்கும் பிழிவிக்கு அனுமதி கொடுக்கிறான்களே குஞ்சு, முனிஅப்பு” என்றால் கோலு

இனாத்தெக்காத சிலம் பின்னால் பிழிவிப்பு, விட்டு கறியட்டது.

(2)

அங்கிலை படிக்கப்படுவதாக விட்டுத் தின்கிணவில் அப்பாக்கிறித்துதயை பொறுத்தாலும்கூலை வேலி

விடுவதோடு காலங்களில் தேவையிற்கும் அனுமதிக்கும் காலங்களில் காலங்களில் மொத்தாக அவன் தெரிவித்தது என்ற செயலியிலேயே வரவிடுவதோடு அவன் பெய்தாற்றி விதத்தின்குந்த அவனுக்கும் இதில் பூசுவதோடு விரூப்புக் கிருபாதாவது பட்டது.

தாங்கிதான் காரியத்தை நினைவேற்றுவது அப்பதில் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“முடு அப்பு” என்றுபடி தொல்கூடியாக வாத நீண்ட முடுபுரையும் தொல்கூடியாகவும் நினைத்து தந்தான். தொல்கூடியாகவுடன் மூன்றிடங்களும் போன்றும், முந்தியயாக நத்தானானால் புற்றி விரூப்பும்.

தொல்கூடியா ஒடுத்திருக்கும் என்று தெரிந்திருக்குதல்.

இந்தான் பட்டினத்து மூன்தர்களே இப்படித்தான். கார்ப் கெட்டு பழக்கமெல்லாம் பழகி இப்பட்டான்.

“இந்து ஏயியிலீலீ...” என்றால் தொல்கூடியா, அவனின் அப்பு குத்தனையில் நிலை மாறினான். வார்த்தைகளுக்கு நடத்திருப்பது முற்கொல்வதானால், இந்து முதலாவதி சுத்த போகம்!

அதன் தீவிரங்கியல் அமர்ந்தவன்.

“இவன் ஒரு முடிவீர்ம்... முக்கள்மான். ஆகும் நல்வாக குடிபிடியான். யார்கெவ்டி ஒருசிய இலைக்கும் காப்பிடுவான். இவனுக்குத் தெரிவாத கெட்ட முருக்கங்களே இவன் மற்றுப்பு, சப்ளீக் காரன்...”

“நானும் பார்த்தேன். எனக்கு கிராமங்கில் கார்த்தா செல்லவில் போடுவில்லை பார்க்கிறேன். பால்க் கூள்ளாவி... நான் இதுக்கும் என்ற அருட்வாடு.”

“இவனுக்கு அவனின் குடும்பம் இருங்கிறார். அதைவிட இப்படிப் போகிற இடங்களிலும் குடும்பம் இருக்கிறது மட்டும்பே”

மட்டு அப்பு ஏனால்மாகக் கிரீத்தான்.

“எனவே இருந்தாலும் இது கிராமிக்கவைக் கிராமங்கில் இருக்க முடியாது...”

தொல்கூடியா பெயிதாகக் கிரீத்தான். மட்டு அப்படிப் பார்க்குவதைக் காக்கி எறிவது போது இருந்தான்.

“இந்தப் பேணகளைப் பற்றி உண்குக் கேள்வி விடுவேன்!”

அவன் தொல்கூடியாவைக் கோபங்குடன் பார்த்தான். தொல்கூடியா அவன் அடுக்கி விடத்துவில் வார்த்தான். அவனிடம் இருக்கியம் சொல்லது போன, “மடு அப்பு. நான் கிராமத்தை ஒரு வருடங்கும் கொங்கிலிப் புரட்டாகே. பங்கிலேப்பிடி கெத்தானே, குறுகாரி. அவனில் பிரைஸ் கிரோஸ் கா இப்பொது பிழைஷன் கிராட்டு. இப்பொது பிழைஷன் அவன் குழுங்களுக்குத் தான் ஏன் ஏந்த மனத்திற்கு தொடர்பு, இருக்காம்... இ...” எனப் பெயிதாகக் கிரீத்தான் கிராமத்தியா.

மடு அப்பு இவனுக்குபொய் இருந்தான்.

மேஜிக்கவைக் கிராமத்தில் நுக்காதான் போய்வாம் நடக்கின்றான்.

(1)

இரு தினகள் கழிந்து, முறைப்படிச் சென்ற பயத்தொடர்வை, படியல்லத்திற்குச் செல்ல விரும் அவருடைய ஆலோசனை, தாமிக்கும் வசூலிக்கும் கொடித்த வாய்ந்துமிகு குறுக்கே நின்று தடுத்தன. கீழ்மதி அறிமுக அளவு தாழ்த்தார்.

“நான்... நந்தா”

இன்னும் பத்திரிகை நாட்களில் போன்றிரும் பேசி நேராணியின்றும் நிறுமையாக கடத்திக்கொண்டிருந்த அளவு பின்னர் அவ்வழக்குச் சாத்தியம். அவ்வுயிசுபையிட்டுமுடிக வாய்ந்தும் பொறுத்து விடு அளவு.

குறித நட்களுக்குப் பின்னர் அவன் ஒன்றைக்கூட்டுப் போன்றும், அவ்வாறு எதிர்வரி போடுமிகு நிற்கும்னை குறையிறி, அதிலே கருவிடம் ஒன்று அச்சிப்பட்டது அதனைத் தூக்கித் தொடரியில் போட்டுக் கொண்டு முதல்முறை செய்ய சொல்ல சொல்ல வந்தங்களை, கிராமத்தில் வைத்துப் பார்த்து கொண்டியப்பட்டன. அவ்வாறு காம்பிக் கோலிக்காடு பேர் சில அதிகாரிகள் அக்கிரமத்திற்கு வந்து அதன் அந்தனர், பேரிலுமதொரு களிமாரியின்று கொள்ளின் கூற்று வந்து அவன் அவர்கள் அதிகப்பத்து வரை வந்தனர்.

“ஏ...இளையரை வாய்ந்தின் செல்வும் இப்படித்தான் இந்த வேட்டாவாய் குறிந்து போன்றும்

நாடு...” என்று ஆங்கிளத்தில் ஆக அதிகாரி அதிகாரி நின்றுவர்களிடம் கூறியது.

“ஏபி அபிபுலித்து அம்பிகைலை வழக்கமிக்க வாச வேல் புதிர்த்து. அவ்விதமாகக் கொள்ளிவிட்டது அவனை நிவைத்தின் தான்தீ விட்ட நன் இரண்டின் வட்டமிழுக்க தோட்டார் வட்டமிழுக்க குப்பாக விளையும் ஜிட்டத்தின் கஷத்துமிட்டு, வருத்துவும் கண்ண அல்லதியெல்லாப் பார்த்தான்.”

“புத்தா...” என்றும் சொன்ன; “இவர்கள் என் வந்திலுக்கிள்ளார்கள், தெரியுமா?”

“கூறுகிறது, அப்போது...!”

உராட்சுவர்கள் அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டிட்டார்கள் எப்பால்விட்டுமா? எதிர்க்கொட்ட போர்கள் பாலார்கள் கண்டும் இருப்பார்கள் கந்திகளைக் கூக்கும் அவர்களில் வங்குக்குத் தோன்றியது,

அதிகாரி அக்கிளமக்குவர்களிடம் நான்கள் வாட்கள் தோன்றுவதை ஏடுத்து வீவித்தான் என் பொருளாலே அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டதுநாட்டு குதிய வருமானின் வகுக்களை ஏடுத்து போன்றும் இருநியும் வேட்க்கடவுளா சுதாங்காகிட்டு. அதிகாரி நாடு போன்று குதிர்த்து வந்து வீயது வரும் வாய்ம் என்று எழுத்துகளைக்காணல்.

அவன் மருங்குவை வாட்கள் அவர்களுக்குப் பாலார்கள்பட்டப்பட்டு, காத வயிற்குநடவ நின்றாட்டுக் குதுஞ்சு பை கிராமத்துவர்கள் அப்போதும் நூட்டேந்து நூல்வார்கள் வரும்பயில் எழுத்து கூடார்கள்.

“தீவிரவீரர்களுடைய தாலை வெட்டுக்கொண்டிருப்பதால் என்று இந்த நிடத்தைக்கி ஒவ்வொன்றையே நிரவைகள் இரும். நேதிலிய சென்னைக்குரை ஏதாக்கும் இருப்பு மற்றொத்திலை நீங்கள் இருப்பதை ஒருவொதும் அங்காலிகள் அதனுடையகாலு. உங்களுக்குப் பிர்க்கு காட்கன் நவாஜை காலிகளுக்கும். அங்கள் இருப்போது ஆப்புக்கொண்டாலும் உய்வாற்காரர் நேதிலை பார்க்க மாறியிருக்கின்றதற்கு, உங்கள் எங்கள் வாக்கங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு கண்ணார்களாயால்ல என்காலிகளை ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கேள்வியாகத்தில் ஆடியமர்த்தி நயாராக இருக்கின்றோம். அந்த நிமிடத்திற்கான வாழ்வாய்...” என்னும் பூரி அல்காரி.

“நாங்கள் ஒவ்வொன்றையுறுத்தால்...” என்று வாக்கமில் கேட்டார்.

“அப்புரிமைக்கு நினைவும் காப்படச்சூடு என்று அவ்விக்கவே விரும்புகின்றிரும். அப்படி ஏற்பட்டால் நினைவு ஒவ்வொன்று வரும் பார்த்தாராய்கள் வேலைக்கீழந்துபடுகின்றனர். அப்படி ஒவ்வொன்றுப்படிம் பட்டாற்கில் யங்கலுக்கு அரசாங்கம் எவ்வோயாகவும் குடியிருக்க ஆடியத்தாலும் மாசியலும் நாராது!”

“உங்கள் பயாற்காரர் பாரிக்கா வீடு டாவு...?” என்று மற்று அப்பு கேட்டார்.

அவ்வளவு ஓட்டும் காலு செய்யப்பட்டுச் சிறையில் நன்றாப்படுகின்றன...”

மஞ்சுப்பு ஆடியங்கள் வழங்காரர். அவன் விரிவாக விவந்தன.

“நீதிரா...” என்று அவனை விழித்தார் யாகாரி, மற்று அப்பு நார் தொபாந்தை ஆட்காலிக ஜோன்ஸ் என்றார்.

“ஏன்களுக்கு அவ்வாசம் வேண்டிய யோசித்து முடிவு கொள்கிறேயும் என்று யாகாரி.

“நீதிரா வோலிப்பதற்கு ஏற்குமில்லை. உங்கள் முடிவரள் முடிவு நீங்கள் உடன்பட்டு ஆக்கிரமிக்கும். நாங்கள் போப்ப பத்தாம் நாள் வருகின்றோம். வருகுபோது உணவு எட்டோமலோ ஏது அவைத்துச் செய்ய ஆயத்தமாக வருகின்றோம். ஆயத்தமாக இருக்கவ்” என்றுபடி அதிகாரி நடந்தார்.

“கோவெர்மாரிஸ் காப்பிரிக்காட்டு நேற்று...” எவ்வதற்கு மாதிரி உதாரண சீர்ப்பான் பாச்கார்டிஸ் என். பிறகு இக்கிராமத்தில் ஒருவர்க்கு காப்பிரேடு இருக்கிறார்ட்டர்கள்...” என்று விரான்தி அதிகாரி போன்று எச்காரித்தான்.

அவன்கள் கீடுப் பார்த்துகளில் ஏற்பிரவேஸ் கார்ட்.

யாகாரி தள்ளிக் கூறிக்கு நீங்காலையிலேப்பார்த்தார். தீவிரமான மூன்று போக்காரி கல்லீர பிர்லையர்களிலே முகத்தில் பொய் அல்லது கால்.

நாங்கள் எவ்வொருமும் கழிந்தாலும், எங்கள் பிறகுத் திரியியப் படுகிறாலுக்காக கூடாது” என்றார் மற்று அப்பு.

“கால்மென்ன வீசுடா, யார் அப்பு, அவர்கள் ஆட்காலிக்காலை முடியுமா? அவன் எவ்விட ஒருவனில் ம் இருக்கும் ஆயத்தோக எங்கள் பட்டியிழுங்குத் துபிப்பாக்கலீயும் அரிசிக்குப் போடும்”

ஏன்றால் அமிக்காரி

“அப்போதும் சிரங்கநாறு எவ்வாறு, தான்மை
விசாரித்துக்கொண்ட ஒருத்துவமானத்தையும் இது
இருந்தாலுமில்லை, கனமிர்க்காடு, இது குத்தியியநிலத்தை
ஷாடுக் கூட்டுத் திட்டமிடுவது,

“என்னுடைய வள்ளுவதும் அப்போதும் என்று
ஏன் முறையில்லையாம் இதுக் கிராமத்திலை அதே
நீண்டதாக யானால் செய்திடுவதா?”

“நான்கள் என்னவை வாய்மநான் இப்படிப்பெற்று
நீண்டது? வாய்ப் பகுதியை உதவ காரத்தை ஏன்
நாறா விழுவார்கள்.”

யாகாரி என்றிமார்த்தான் ஒரு அக்ஷிராட்ட
நான்கள் இல்லை. நன் மாரி இதுவாயிலும்ஏனது
யாகாரி கண்டார். முடி அடி; ஒரு அமிக் குத்தியில்
நீண்டவைகள் நால்க் கண்ணவர்கள் ஒன்று பயக்க
நால் வெளியிவிலிப் பிருத்தியார். அதை ஏன்று
தொடரு வாழ்வின் மபசுத்திரிக் கவுனிசும் விட
ஏற்றுகிறா. அவர்களைத் தாத்து நிறுத்தியிட
குத்தியாறு என்பதை அன்ற கண்டார்.

“பால்தொழுப் போன்கள், எப்போதும் நிறுத்த
நிறுத்த பூரிக்கால வை பிரைஞ் சொய்கள். முறையை
நான் வருவாய்க்கூடன். என்னுடைய இங்கே அது
முழும் பொன்னிடம்” என்று யாகாரி கண்ணிருப்பதை
கண்டில்லை.

“அப்போச்சிரி... கார் கென்றுவூம் நானிலிரு
கிறேன், என் உயிரி இருக்கும் வாரை இது சிரா
மும் பறிபோவதைத் தடுப்பேன்” என்றுங் மட்டும்

ஏன் கொனி

“ஏ குடும்பின் சீர் முத்துமுது பேரி இதான்
ஏன் வார்த்தான், என்னிடால்,

“அண்ணால், குமைரி... அப்பொலைச் சார்க்கால
நினை என்று அடிக்காடு”

ஏன் அடி பாய்க்கு விடும் விரைவாக,
பட்டியல் குடும்ப சீக்கால வெட்டுது. அவ்
ஏன் வார்த்தா கண்டு பார்த்தார். குடி அதே
நீண்டியான குடும்பம் மாற்றுகிறது மால்லி சீ
நீண்டியான குடும்பத்தை நெரிச்சல்து. அவன் குஞ்சித்து
நான் கண்டுகொண்டு விடுவதுபோது, அவன் பெரிதாக
நீண்ட நாலை வீசும் விட்டது. அவன் வேசுவாய்வு
போன், கட்டிவேல்காரி தீவும் பாரிக்கு பேரில்லேர்
ஏன் விடுவது கண்டார்.

நீண்டதாக அவர்களாகி கட்டிவேல்காரி பொற்றி முடிய
கண்டு. வீபெ இதான் கார்க் குத்தார். முடி அங்கு
நான்கள் போதும்போது செய்திக்கூற மாற்றுத்தான்.

“அரிப்பு...”

யாகாரியிலும் முறையாக்கும் கூடி விட்டனர்.

“இங்கோயத்தில் கா கூத்துவெல்லாம்
நடவடிக்கை தொடர்க்கால விட்டன. தர்ச்சநுகணங்கள்
வித்திக்கிறான். கட்டியல் குத்துக் கால்காரி மக்களின்
கள் விராமத்திற்கும் புதுத்து விட்டன. இனி
குத்துக் குத்துப்பாலு நான்காலம்/ என்றால் அவில்காலி
அயல் மால்களும் கொடுக்காத விட்டி. குடும்ப முடிவு
கெட்டுவிட்டிருப்பது.

“குருகாரி பண்டிகொட்டுக் கெந்ததான். புதுத்தி
நாராக்கியும் ஓஜினின்குரையும் வாக்கர் விட்டிரு

குடிசைகள். ஒடும்போது வேயகளை ஏல்லீட்டுத் தாவர் இரண்டினுடைச் சொல்லும் “நூப்பவேர் இறைத்தும் பார்க் கிடையுவதா?..”

மாகாரி அவர்கள் குறியீல்களுக்கு கேட்டுக் கொள்ளிடுவதார். இத் திருமத்துவாக எக்ஸிட்ட் வெளியேழுவது என்று அவர்களின் எண்ணாத்திடம் இத்து வேகாக வகுக்கியதாக உள்ளதா.

திராமநதிரிது அழிவு குறைங்குவது போன்ற ஓர் உல்லையிலும் அவர் ஒடு விளைவாடிய சிராமம் அவர் வார்த்தை கிராமம் அதன் அமைதி. மூது நிமிடத்தில் கேறு என்கு வாழும்.

“இல்லாமிட்டாம் எக்காவத்திடுவது இல்லாத வேதிநி. அற்கிராதை சீலையில் போடிச்சுத்தாக்குஞ்சர் வண்டிப்பாறு. ஏனு முதலாளி கொடுத்துக்கொடுத்து வரவிக்கிறாது” யார்கா பேர்முனையிற் கப்புவின் விழுத்துவது. ஏனு அவன் நறியலற்றும் பிரிவிட்டான்.

“புத்தா... நீ கூ பேர்முடியனா நடக்குப் பல்லைய விட்டு... அவன்முடியானதாக என்ன என்றுபடி மாடி அப்புவின் அழிவில் வந்தார் என்காம்.

“அப்போதுகி...”

“புத்தா. கூந் நீக் கிராமத்தை விட்டுக் கேற்றுவிடு”

“அப்போதுகி. அது மட்டும் நீக்கப்போல் கிளிம் வாழ்வோ அடிக்கீர்தா அது இச்சிராமத்தில் நான் எவ்வளவு விடுவிட்டேன் ஆட்சியும் கூட அதில் இறுப்பேன். அப்போதுகி.”

புத்தன் அவன் இந்தித்தார் உக்காரி. என்று பெரிகிளையில்லை பெப்பு குருத்து வாழ சிக்க நடியங்கள்தான். அந்தினை ஒருவன் புதர் தாரினு அங்கே ஒட்டுவந்து விட்டது. அது மற்றுத் தவணை அப்பினால் என்று விடுவிட்டு அளிந்ததானோ அங்கே ஏவ்வளி சிராமத்தின் ஆத்மா அபிநித்து விட்டா. புத்தா”

மற்று அவன் வில்லைத்து பார்த்தான் மாகா பிலை.

“தான்தூக்கும் தெயியமா. அப்போதுகி” என்று கவுனியுடன் கேட்டான்.

மாகாம் தமிழை அகாசத்தார்.

அத்திவாயம் 12

(1)

நீத்தாவை பிரைய பித்ததவால் போல அமைந்திருக்காது. அவன் உள்ளூற் கும்பில்லிவைக் கிராமத்தில் விடுக்குதிருக்கிறது. நினைக்கும் பொரு அடி அப்புத்திலிருந்து பெரும் மிருவயிக்க வேந்துக் கிடையியது. அவனுக்கு ஏன்றுபடி பொரு வாழும்

அவனுக்கு ஒக்கிரைத் தக்குவார்க் கம்பவங்கள் இருந்ததில் கீறினிட்ட வட்டிகள் தினதுவில் அது மாங்குடியங்களானா? அப்பொழுது கவுனிர் கூவற்றி விட்ட நினையில் விரச்சி குடும்பங்கள் தெட்டுகின்னாக அவன் கருமாறினிட்டார். கூட பூர்வாக மஸ்ருகினிட்டுக்கூ அவனின் கூக்கி முகம்ப்பு விடுவிட்டுகிறார்கள். காட்டுத்துவம் கூஸ்

நின் கால்களில் அகப்போடு. சிறு முயற்சி என்கிறது விளைத்து போனால்.

அவன் நாய்க்கம்யான காத்தணி இருப்பதை மூர்ந்து மனமளிச் சூழல், பறித்து விடவிட்டு விடார்.

ஒன்று, அவன் உவாக்கிஸ் திருவாவூண் அருவராஜம் அடித்துக்கொடு முடிவாறு. அவன் தீவாபதி கீஷ்வ வெந்திரகிருஷ்ண அந்த உருவாக்கார ஏழாராஜம் பூக்கவிச்சிட முடிவாறு.

அவன் இரண்டு அவர்கள் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான அவன் கூடுதலை நீந்த அவனாகும் அமைத்து. அவன் விரைவு கண்ணாலை வங்கும். அவர்கள் கிடை பிடிடை செய்தார்கள். முடி அப்பு இருவர்களினால், புது அராமகி தன் விருப்பத்தைத் திறந்து வெற்றிருக்கானான்.

அவன் அருந்தான். கந்திருந்து. பயன்படிப்பு அராமகி அவனின் அப்போன். அவன் விருப்பத்தின் நிலைத்தனக்கிடக் கொண்டால் விருப்பு பயணமாக்க விருப்பு மிகுகம் அவன் கதவும் காறு. அப்போக் கால் உயிரையாக்கிக் கொண்டால்.

அவன் ஆவாசையே அந்தப்பாத்திரத்தை முடிவில் இரண்டு இப்படி அவர்களை பயன்கர ப்ரபாக விழிரிக்குது. புது அராமகி அருந்தாக்க ஏழார் போக வர்த்துத்தங்க குப்பிக்க வெட்டுக்கால சூடு மாக்கமாக இருக்கும்.

அந்த மயக்கம் தெவரித்த பிறகு அவன் பட்டினத்தில் இருக்குத்தங்க வெளியிட்டு கொடுக்காத போதில் மயக்கமிலில் பார்த்து விடக்கூடும். புது அராமகி அவன் அவன் பூதைவப்பட்டின்மீன். அவன் அழிய வட்டதாக தெருவப்பட்டது.

நாதராமரிச்சு, மத்துப்பாதாவது வகுவான். நால்லை நீத்தினாலீஸ்பிரதை காப்பாற்றுவான் என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தது.

நாட்டின் இன்னையில் இருந்துவந்துப் பட்டிழாத்தின் பட்டப்பாப்பு காக்குதலை வெறுப்பாலும் கொடுத்தது அறஞாக்கால் தலை வெறுவது என்று அதைக்குத் தெரிவியல்ல. இங்கிருது விகாரி வெய்க் கிராமத்திற்குத் திரும்பி நடக்கிட என்க வாய்மொழுவையும் விடும்பிரதை. ஆனால் வாழி தெரிவியல்லின். வட்பழுப் பேரவுது எங்கூக் கொடுத்து.

இந்திஸ்பில்தான் அவன் நொண்டிவாவைச் சுடிக்க நேர்த்து அவன் அவனைக் குன்றத்தான். பின்னர் அவன் விட்டிருக்கும் வகுகான். மன்னாப்பாலைப் பற்றிக் கொடுத்து. அவன் நிமிவிலி. அவன் நம்பிப்பாதாக் கொடுத்து. இங்கு விடுவதில் வாய்மொழி என்றும் கொடுத்தான்.

அவனை என் கொமத்திற்கு அகற்றுக்கூட வெய்க் கார்க்கார? என்று நந்தாவதி கொடுக்கால் அவனை சியாகித்தான். அவன் விட்டிருக்க அவனைப்பிடிய கெட்டுக்கொடும். நந்தாவதி கொடும் அருது நொண்டிவா விட்டு குறுகித் தயங்கக்கூதுக் கொடுத்து. அவன் கொல்வத இங்களிலில். கந்திக்காத பெண்டு

வீரவீரன் இப்படிவோர் அருசிலை அவன் என்றும் கண்டு தீவிடல்.

நெங்கிளவைக் கிராமத்தில் அவனிச் சநிலிக்க கோந்த பொதெங்களாம் அவன்தீர்யம் தூத்திலைக் கிணறாது.

“நீதா, கவனி கல் முடிக்கப்பட்டும் கோந்திருக்க, நீ எனக்கு என்ன நகுவாய்? என்று கேட்டான், நீதாவிற்கு அவன் கேட்டவை விரைவு கவனிகீ, மடி அப்படிம் கோந்திருக்க ஏன்ற வர்ஸ்தாக்கத்தான் கேட்டான்.

எங்கோ என் கிராமத்தில் செருங்கள், நீக்கள் எது கேட்டாலும் சருகிக்கிறோம்...”

நோன்டியா தீவிட வந்தநான், மூன்றாம் நாள் வழிக்குற கோயா அச்சு, மூலிகை அவன் குவிக்க வந்துவருபோவேன் குத்தகீர்த்து வருமென்றும் குளத்திற்கு வந்துகொய்ய வந்து விதிவை கீட்டு கூட்டிற்கள் இறங்கிவிட வேண்டும். அங்கு அவன் குவிக்காலக் காத்திருப்பான். அவனிக்கு அவனின் அவைத்துர் இந்து போன்ற வெளிக்கவைக் கிராமத்தில் விரிவான்.

நீதா மிகுந்திருப்பான் ஒப்புக் கொண்டான். போன்றிலைக் கிராமத்தில் வந்துகொண்டு அவன் இந்தும் பூப்பாக் கூடியார்.

(2)

புஞ்சி ஆராச்சிருஞ் சீழை எப்படி சிரிக்கித்தானான் என்பது அவனும்தாப் புரியவீல்கூ. புஞ்சி ஆராச்சிருஞ் சீழை கடிக்கடி அவன்

வீராட்சி வந்தான், காலைவிலைகளில் இருவரும் கண்டு வந்திருக்க கூற்றான். இராக மன்றிருக்க என்கிற பெய்வங்களான் பீஞ்சு அவனிக்குத் தெவானார்.

மேஜிக் வெளங் கிராமத்திலிருந்து விவாபாதி திற்காக பீஞ்சு கெவ்யங்கள் எல்லாது நாக்காவதிக் கூப் புரிந்தது, அவன், அவனிப் பார்க்கண்டு பாக் கொங்கி சிரிவட்டும் அவனும்தாப் பெய்க்கூவின்பீ.

புஞ்சி ஆராச்சி மின்னுமிடம் ஏராளமாகக் காண்டிட்டிருக்கிறால் எல்லாதும் தெள்கிறது.

புஞ்சி ஆராச்சி இப்பாதை வெண்டுகிறால் இவனிப்புதேயி பீஞ்சு சாத தொட்டங்கிறான்.

அவன் அனுக்குள் புதுஷ்வகரன்வான், போவாவுக்கு முதலாளி புதுப்பி ஆராச்சியும் பீஞ்சியும் வர்த்தனார் வாய்ப்போதே அவன்கள் நான்கு குடும்பிகளார், வகுபிழுப்பு குடுப்பதற்குப் போத நானிச் சுரிப்புக் கொண்டு வந்தான் அவர்களைக் கண்டாலும் வந்தாலும் கூறுதலுடைய கூறுக்குள் புதுந்து கொண்டான்.

அவன் இதையீ கருவியது. மடி அப்படிவும் அவன் எழித்த நாட்கள்...

அவன் பேசிய இவ்விய வார்க்காதகள் இப்போதும் அவன் காதுகளில் நான்தான். அழுகை மூட்டி ஓராகிக் கொண்டு வந்தான். பார்க்க சூப்பு புறக்கி நாடு அருநான்.

வெளிவிட: புஞ்சி ஆராச்சியும் மின்னும் பீஞ்சியும் கீர்த்திருக்க கணிப்பதற்குப் போட்டு அவனும்தாப் கொண்டு

ஏதுதார்கள் அனுமதி போன்ற கண்ணால், விடைகள் கொழுத்த விரும்பினாலும் அவன் சிட்டுக்கால்.

அவன் அவற்றின் கந்து நிறுத்தப்பட்டது. பின்னர் மூடப்பட்டது. புதுச்சேரிலிருக்கும் வருடங்களிற்கு, வழக்கம் போல அவனை நூக்க வடிக்கின்றது. ஆடி, பின்னர் அவன் கவுக்கிற இருப்பு மூடுக்கொண்டால்.

அவன் அதுவில் அமர்த்து அவனை அணிக்கால் அனால் அவன் விழிகளிலிருப்பு கண்ணால் அதுவில் சாக வழிந்தது. வெறிப்பிடுத்த விருக்கும் அவன் விமரிசப்பு கிட்டத்தான்.

வெறியோடு அவன் கட்டப்படுத்துதலைச் சமுற்றி வர்த்தான், அவன் அவன் அணுகவில்லை.

அவன் காகமிருப்பவில்லை. மடி காப்புறவுக் கண்டு, அவன் கால்களில் விழுந்து வாய்க்கீட்டில் கூட்ட பின்னர் கால் அவன் அவனான்.

அவனுக்கு மூர்க்க குட்டியூது. அவன் பல்லாக முன்கொள்ள.

“ஓ... மே... குட்டு...”

அதைச் சூரிய ?

“வெய்க்கை கட்டி போல நக்கு...”

அதைக்கருவு... ; “அவன் வேற்கும் வேற்காலை நாச்சாவும் அவனை உத்திரிக்கு எழுத்தால் பிறகு எழுந்து சால்க்காதல் கட்டிறான்.

தீயோ...?”

அவன் வெய்க்கை சிறித்தான், அவன் காப்பு

ஏதுதார்கள் காண்டு அனுரக் கதவுகள் நிறுத்த கொண்டு வெளியில் பார்த்து வந்தான். வெளியில் நின்றையில் புதுச்சேராக்கி பிடிப்புற்றின் கொண்டு அயர்ந்திருந்தான்.

“பார்த்து... என் மனிக் கண்ணி தேர்த்தில் கொடுக்கிறோ கொடுக்கிறோ என்றபடி பீரங்கு வெளியில் வந்தான்.

நாதால் சுத் யானுப் பரித்தன. அப்பாற்று எவ்பு போக்குமாப் போல “பார்த்திருப்பதினாலோ” பொச்சத்தான். “தீ” என்று கால்த நுப்பிரின்று. பின்னர் அவனிடத்தாக விட்டுப் பொய்தல் கூத் தெராட்டுவிட்டுள்ள. வெளியில்கல்வதற் கிடத்து கொண்டு அவன் எதிரே ஓட்டுக் கொடுத்திட பின்னர்தான் புதுச்சேராக்கிறோ புரிந்தது.

“நாதா, தீம்...” என்றபடி நான்கால ஜூஷ் “பார்த்து... நாதா ஒடுக்கிறோ...” என்றபடி பின்னு மூற்றுத்தால் கிடும்பினால்.

புதுச்சேராக்கி நக்கார்க்கப்பட வழிந்தான். அவன் கண் கீழ்வாடுப் பல்லிக்கி ஏறி வேகமாக வந்தான்.

நாதாவதே ஜூஷி மும் சிறுகளிலே, விழியில் ஒருக்கிட நின்றிருந்த தீங்க அவனை வேற்க்கை பார்த்தான். ஜூஷி நக்கிரவு.

அவன் எனதார்க் கல்வியாது ஒடி வந்தான். ஒடித்தால்: விழுந்து எழுந்து ஆடி வந்தால் விடுப்பத்தை வூன்றில் அவன்து பிரத்தி குடுத்துக் கொண்டிருந்த தோன்றியா, அவன் அவன் க

நூல் கி. சு. திரு. நகர்தாவுக்கு என்று
ஏதேனும் விடுவது என்று என்று என்று.

அவன் கொடும் அப்படி! மேலையில்
நூல் நான் ஒன்றிடம் நான் நான் ஒடியப்பக்கமாக
விவரத்து நடந்து, மீண்டும் அவனின் நெருத்தியை நிறுத்தி.

நாரகதீஸ் அவன் பூசிவது கொந்தது.

“நாதா ரி... நான் நோன்றுவா...” என்று
அவன் அரசு நந்தாவா?

நொண்டுவாவினா நூல் அங்குக்குக் கொடு
து அவன் பந்துத்துடன் நின்றுள்ளது.

அவன்; அவன் அங்கில் ஓர் வர்தாவல்.

“ஏன்ன இப்போரிக் கன சிராமத்திற்கு
அழைத்துச் செய்துவிடவ் என்க போன்றுமிகும்
நேரத்துவிட்டுவா...” என்று அவன் அங்குவான்.
நொண்டுவா அவனை வறிடப் பார்த்தான்

“அவர்கள் நூற்று வருடினர்கள், ஜயா
நாத ஜெப்பர்கள்...” என்றுபடி நந்தாவுக்கு
அவனைக் கூறியுடேஷ்வர் குப்பிட்டான்.

“நா வா...” என்றுபடி அவனைக் கூடிட்டுத் தான்
அழைத்துச் சென்றுள்ளது.

அப்போனே—

“ஏனுமிழுங்கிடியால் வீணாக்கில் பெட்டு சுக்காட்கு
வந்தார்கள்.”

“பாட்டா, இநாலே ஒரு பெண் ஒடியதா?”
என்று நொண்டுவான்.

“ஒர் மாத்தாரா... இநான்டுவாவுடன் ஒடிய
வந்துக் கண்ணும்” என்றுள்ள பாட்டா, இநாலே ஒடிய
நொண்டா ஒன்றும் பார்த்துக்கொண்டான்.

“பிடிக்கடாதுபுனர்” என்றுள்ள பெண் இரண்டு
பேருக்கும் வெறிவாவங்க வேண்டும்.

(3)

இருப்ப பிரவேஷகள் வரவைத்தில் சஞ்சித்
தலை, நீலாகில் ஒன்று போல்க்கு கிட்டத்து
கிரவித்திருப்பிய காட்டாவங்கள் எழுந்து வெள்ளி
புறநாலை நூராக்கில் நூர் கட்டும் மரங்கள்
ஏற்பட்டு நிலின்ற காலை கத்திரி வருடநாலை

அவற்றைக் கவனிப்பதற்க் கிரவிலென் நாதாவதி
கிட்டில் அவன் நொண்டுவாவின் பேர் நந்தாள்
மொயிசெலைக் கிராமத்தை எவ்வளவு வீசுவதில்
அவன் ஈருடியபோல் அவனாவுடைய விளைவில் அவனை
நீதிடோன்றுபட்டு.

அவனுக்கு கற்பட்ட நீல வைந்தும் ஏற்பட்ட
ஒருங்கு புதியிழுராக்கி இருவைகளை பேசுவதைக்
நடந்து கொட்டுவாயான் என்க அவன் வாடிப்பாக்க
விட்டோ. அவன் என்ன ஒராது கண்ணீரவுடித்தா
நீதால் குறுப்பிடு.

அவன் நூல்வாழ்வை எவ்வாறும் சேற்று
நாசமாக்கி விட்டிருக்கான்.

அவனுக்கு இப்போது ஒருவையார் அங்கதாளி
மறி அப்பாவான் காண்டியென்றும், அவன் என்று
யிர கிட்டித்து கண்ணீர் விட்டுக் கந்நுவியென்றும்

நூல்கள் காலத்திலிருந்து மற்றும் அதன் பின்தாலில் வேற்றப்படும்.

அவர் இல்லை தீர்க்கத்தான் போன்றோர்

அவர் இதைக் குறிப்பி அடிக்கு

“நந்தா, ஒவ்வொரு நாட்டில் என் அவர்கள் தெர்த்து வரவாய் என்று சொன்னாலோ அவர் கரப்படுகிறான் அவர்களேவேசுக் கொடுத்திருக்க செல்கிறது அவற்றுக்கு நூற்றுக்கணக்கான் ஏதேனும் விரும்புகிறது தெர்த்தில் குவை ஆயுதது கிடைத்த கான் போன்றது

அவர் அழிக்காது. தீருமிகித் திருமிகி நந்தா எவ்வளவு பார்த்தான். இருமிகித் தலையுமிகீல் அல்லது அழிக்காது என்க சொல்கிறது. நூற்கணக்கான் பக்கீல் விருப்பிகள் முடிப்பாக நோக்கான் காலனான் எவ்வளவு காலனான் என்று விவரம் அம்மத்து அழிதான்.

‘என் நந்தா, ஒவ்வொரி அழுகிறா?

‘திருமிகித் தீருமிகித் தலையுமிகீல் கொண்டிடன். என் அவர்கள் காலனான் என்க கொண்டிடன். என் வாய்க்கால நாசமாகி எட்டது. என் கணவுள்ள ஆலைகள் எவ்வளவும் விழுக்கா போன்றிடன்.

‘அதுகாலனானி அப்புவிட்டு போகவிடப்படுயா அவன் மாறியுடன் அவனைப் பார்த்தான்.

‘அது உதவிக்கால ஒருபொதும் உங்களே மறுக்கமட்டுமே...’

‘நூல்நி மட்டும் போதுமா நந்தா, நான் எது செய்தோலும் நான்தாகச் சொல்லுபோ...?’

அவர் அவனை விவரிப்புவிட்டு பார்த்தான். அவன் முகம் இருங்கு கிடைக்கு அவன் மீண்டும் பெருங்கச்சுக்கல் விட்டார்.

‘நந்தா... நான் காக்கநூச் செய்திற உந்திக் குட்டியில் உபகாராக, ஒருங்கா ஒடு தட்டான்...’ என்றுபடி நொன்றியா ஏற்றுத்தன் நந்தாவிற்கு இப்போது புரிந்தது.

அவன்கள் இவ்வளவு மயங்கமானவர்களா? எந்த ஓர் ஆளுள்ள பார்த்தானிலிரும் நூற்கணக்காக பார்த்தானிற் போன்றவோயியல்லாம் கர்பழிக்கிடைய வேற்கி பார்த்தான் இருக்கின்றது. சிறுவாட்டுயா அவனை இருந்து விட அந்தான்.

‘என் தெய்வாரி...’ என்று நந்தாவதி அவனினால்.

அவன் உடல் நலுவிடாறு. ஒருங்காவா தயங்கி நின்றுநா.

‘பார்த்தாரே, நந்தா நான் உள்ளே ஒருங்கும் செய்யுமாட்டேன் உல்லை ஆக்கும் செய்யுமாட்டேன் உல்லை மடுத்துப்படுவி ம் மீதுதுங்கிடுகிறேன்

நந்தாவுவியின் நடுக்கம் விவரங்கள் நிலிக்காது ஒன்றிடன் அவனைப் பார்த்தான். நொன்றியா நல்லதுவர்கள் நொன்றிடன் அவனை ஆயிராவும் அவன் வர்கிளன் கவனிம்பா.

‘ஒன்றிடுப்படிச்சுல்லாயல் ஒருபொதும் கீழ்க்கண்ணாக இருந்துகொண்டாரா.

‘நான்... என் விளையாக நந்தாவது தொல்கூடமா இருப்பிப் பார்த்தால் புஞ்சியுரைச் சியும் பின்னும் வேகவுரை வருவது தெரிவத்து... அவர்களைப் புஞ்சியுரைக்கி வள்ளுதான். பின்னும் குப் பாக்ரியை உருந்தி நோய்யடியாகவும் குறிப் பள்ளுதான் குப்பாக்கி வெடித்தன அந்தக் கட்டுள்ள அணுமதி குளிர்த்து

நந்தாவதிலிருந்து நோய்யடியா ஒருவகைமாப் பயத்தில் பார்த்தாத் தொட்டில்லை நந்தாவதி இன்னொருந்துப்போல் காக்கபோவ போக விளி ஒடினாள்.

‘என் தெய்வமே...’ என்று அவர்களுள் நந்தா அவள் விளையார்க் காட்டிற்குள் பிழந்து ஓடிய போது, காரத்தில் போய்ந்து கொண்டிற்குத் தாரிசுக்கட்டும் அவளை விவரிப்புதலை பார்த்தது.

கூரிட்டிப் பொத்திதும் அவள் விழுத்தான் எழுத்து போது அவங்குதுப் புரிந்து அவங்குது கிணிவிலை வரி தெரியும் விளையார்களுடு... அதன்தெட்டத்தும் ஏங்கொங்கந்த... அதற்குப்பிறகு மன்ற யெட்டும்... அதன்மிருத் து... அவள் விளையார் மேல்விக்கவேலு.

ஏறுத்தான் முசிசுரக்க இருந்து ஒடினாள்

அந்தப்பாரியம் 13

(1)

நிலையைக் கடுத்து அயர்ந்து அங்கில் கொண்டிற்குத்த முடிஅப்பு நந்திதுப் பதைத்து எழுத்தான் அவள் நாக்காக்கத்தை கணித்து வேண்டுமா?

வெள்ள இரவு தான் அவள் கண்ண பேபி நோன்றுமிருதும் கொலையிருதும் கூமியானாம் முடிநித்து அவள் கொண்டுள்ள விட்டிற்குக் கொண்டுள்ள விட்டிற்கு அவள் மட்டும்தான்.

கொட்டியா அவச் சுவங்கிக்கண்ட கொரத்தும் மடுஅப்பு அது ஒருநாட்காப்காணாவப் பாரித்தான் ஒரு உருவை ஒடிவாந்து தயங்கி நின்றால்தான் அவள் காட்டும்.

‘முடுஅப்பு... முடுஅப்பு...’ அவளை அந்த கருவம் அளவழத்து.

‘யார் அது?’

‘அது நான் நோய்க்குமா...’

முடிஅப்பு நந்திதுப் பதைத்து எழுந்தான். கொட்டியானால் அட்சிலை கொண்டிற்காக ஜபி வந்தான் அவள் கடலில் முட்கள் கிரிக்கிழித் திருந்தான். முகச் சிறைத்தது.

‘என்ன... என்ன...?’

முடிஅப்பு பதைத்துக்குடன் கேட்டு என் நோய்க்குருவாள் ஏற்றும் பேசுமுடியல்லவை. மின்னார் சுங்கட்டத்துடன் நடந்தவற்றைக் கொண்டுள்ளது. நந்தாவதினைப் புஞ்சியுரைக்கியும் பின்னும் தரங்கிடக் கேள்வதையும் அவள் யக்கொகந்தப் பக்கமாக ஒடியாதவும் கொண்டுள்ளது.

‘விரைவற்று ஒன், முடுஅப்பு... குடும்பதில் சாங்கினாரு பேசுவதை அடிவைக்கின்றது தூயாக வாத அத்துப்பெண் அஸபமித்து விட்டான் அவளைச் சாதியாக வேண்டும் என்று என்ன?

காப்பாறு அரிசு வெந்தள்ளிடத் திற்கு அவளைக் காப்பதற்கு, முடிவுப்பு.

“தந்தா...” என்று மறிதப்பு அழுநினால். வீட்டிற்குள் பார்த்திவாட துப்புக்களை வரித்துச் சொன்னான். இநாட்டுப்பட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு விவரியில் பார்த்தான்.

“இநாட்டுவா யா...” என்று ஏடு காட்டிற் குள் பாய்ந்து ஓடிவாடு, மறிதப்பு அவளை கொட்டி பிரம்மதாட்டார்கள் அதனைப்பட்டுத்தான் நிறு நோன்றியா நடர்ந்தான்.

மாதுப்பூனை யெறித்துக் கொண்டது. புதுச்சூரைச் சீட்டுமூலா தீ தாங்கும்பாது பிழை கீழம் வருகிறாயா... என் நான் விரும்புகளைத் தான் வேலையாடினேன் நின்றும் விரும்புகளைத் தான் வேலையாடப் போலிருந் என் நம் வாழ்வை நான்மாக்கிய பால்வினை... என் நந்தா. வே என்னிடம் இருந்து சீத்து எடுத்துக் கொண்ட கொடுவை ஏற்றியா... உண்மைப் பழிவாஸ்கு! பேரரிசேஷன்.

அவன் கொடி கொடி புதர்களைத் துவம்பு கொட்டு கொண்டு காட்டிக்கூடிய காலிஸ் கோர்கள். அவன் காக்கஞ்சு இப்படிப்போரு கீழம் சங்கும் ஒதுந்ததினை கொட்டியா அவளைத் தொடர்ச்சுங்காமல் கங்கடிப்பட்டது.

பாலையில் குறுக்கிட சிறிய விலங்குகள் பங்குது வெருகின்ற ஒடிலை.

“நந்தா.. மருக நந்தா...” என்று பெருங்

வேலங்குதாவில் மாடுப்பு நந்தாட்டான் அவன் பெருவ்வார்க் கூடு எங்கும் எழிவிராமித்தது காட்டின் நிலையா அவன் விலங்குகள் தலையாக இப்பது.

“நந்தா... நந்தா...”

நான் நந்தபடி மாடுப்பு விலர்ந்து ஒடிலைக் கால்களில் குஸ்விய மூட்கள் மூற்கித்தன அவன் உடலிலை போதகளில் மூட்கள் கிழக்கிழித்தன. அவற்றை வெள்வப்பம் காண்றும் நிலையில் அவன் பிரிவில் புதர்களைத் தாங்கடியும், குறுக்கிட்ட மரக் கிளைகளை காண்டி பாய்ந்தும் மாடுப்பு கூடினால்

“நந்தா... நந்தா...”

பாலைக்கிடா, என் நந்தாவிற்கு உதாவது நடந்திருந்தாக உங்களைச் சும்மா விடமாட்டேன். நார் நாராக்கள் கீழ்ப் பிழிந்து விடுவேன்.

“நந்தா...”

யங்கோகந்த மங்கைக் கடந்து, மயில்கூட்டு கூடைய நெற்றிக் கொண்டிருந்த நந்தாவதீர்க்கு முனிப்புவின் குருக் கீட்டது, மிகச் சும்மாக்கக் கூட்டது. அவன் நெற்றுமிது அவன் மாடுக்கப்படான். அவன் குருக்கான் அவன் வருகிறான். மக்களைத்தெடு வருகிறான் வங்கானால் காலத்தின்குப் பிறகு அவன் சுருளி அவன் கீட்டிறுவான்.

“நந்தா... மருக நந்தா...”

அவன் கடல், உள்ளம் எல்லாம் புற்றுகளைச் சுப்பாயில்து.

“மடு...” என்று கூறினார். அவன் கால்கள் வெக்கமாக ஓட்டன. மூச்ச இனரத்தை அது நிலைய விடுவதற்குள் அவன் சரங்களுக்கிண்டீவில் விருத்து விட்டுவிட்டும்.

கூவில்வெட்டுப்போல் அவன் இறங்கியார். அவனால் நடக்க முடியவில்லை. கூவிள் கெழுகளை கூட தள்ளாதியது.

காலைக்குறிகள் அடிவாயில் ஏழுத்தன.

“நந்தா...” யிக்குறுக்கும் முழுப்புவின் அரம் ஒவித்துப் பட்டது.

“மடு...”

கூவில்வெட்டுக்கையில் முடுப்புவில்லை அதோ அதோ... அவன் நந்தா

“நந்தா...” என்று கத்தியபடி முடுப்பு அகர வேஷத்தில் ஓடுக்கின்றார்.

நந்தாவும் அவளைக் கண்டார். அவன் விழு கள் கண்ணியறப் பொழிய்தல் அவனால் ஓடு வரமுடியவில்லை அவன் ஓடிவந்தான்.

அவன் நந்தாவிமுகம் அழிந்தா.

“நந்தா... என் நந்தா!” என்றபடி முடுப்பு அவளைக் கண்ணியற்கோடு ஆரத்தழுவில்லை அவன் வியப்படு அவன் மார்புள் விழிந்தான்.

“நந்தா... நந்தா... என் மயிரே...”

உயில்தொட்டையில் தீவிரமான எஞ்சிட்ட நந்தாக் கெட்டு, குஞ்சுக்காடுகளில் அவன்

காந்தா காலைகள் கூறுகிறது அதனில்.

“நந்தா...”

அடுத்தேரத்தில் பஞ்சிலூராஸ்வியம் விழுவும் அவனுட்டுடையில் ஏற்பார். அவர்களில் கண்ணால் நந்தாவும் முடுக்குப்பும் ஜாத்தழுவியபடி முடுப்பு வெளித்து முழுகிழுராஸ்வி கொபத்தால் முடிந்தான்.

மீறுவதே மிகுந்து தூப்பாகவிலையைப் பயிற்றுக் கொண்டு என் அவர்களைக் குறியீலத்தினாலைக்காலை அவர்களுக்கு பத்தறை குழி தவறியது காற்றில் காலையான சித்தரியா.

தூப்பாக்கி யெற்ற அவர்களுக்குக் கேட்டது முடுப்பு நந்தாவை நினத்தில் விழுத் தன்னி விழுப்பு என்றதான் யெட்டுத்தக்கீக் கூடிய தூப்பாக்கால் புறுஞிழுராஸ்வி விழுத் தோட்டு ராணு தள்ளி விட்டு, பத்தேராட்டா போட முயல்வது தெரிந்தது.

முடுப்பு நன் ஆப்பாக்கினை உயர்த்தினால் தோட்டோங் அளிவத்தான்

தூப்பாக்கி யெட்டத்து முடுப்புவின் குழி காலையில்லை.

புறுஞிழுராஸ்வியை மார்பிள் கண்ணால்கள் வறிய தூப்பாக்கியின் அவன் “ஆர்போ” என்றாலிய முடு கிள்ளுக் கரித்தான் விழு தூட்டுக்கொட்டுகிறான். அத்துள் முடுப்பு தூப்பாக்கியை குறித்து மற்றுத் தோட்டாலையைப் போட்டு வெட்டுக் கொஞ்சம் தான். கண்ணாக்கள் விழுவின் காலைகளில் ஏற்றுள்ளது.

“குடாதூர் மறுபடிப் பகுரையியலி பின் சர்த்தான்.

“வேலோ...ம்...” என்று நக்கா அல்லினும் அவன் அப்படியே மனுக்கிடப் போனான்.

(2)

பிரபுவிக்க கண்ணமிட்ட மிகச் சூழ்நிதி அவனில் நிர் தூஷிக்கொண்டிருக்கும் அதன் மூலம் பதிக்கொலிஸ் மறுபடியுள்ள மதில் நந்தாவை பறுத்திருக்கான். நீண்டஞ்சூர் அப்படியே படுத் திருத்தான் குளினங் மதிலின் ஒலி மீற்றேக் கிழவிட இருக்கான்.

அவன் மதிலை நல்லையத்துப் பறிந்திருந்த நக்காவிற்கு, தன்னுயரவிலானவரம் கீழ்த்துவிட்டது பெற்றதோட் உணரிவ இப்படியே அவன் காக விரும்பினான். அவன் நல்லையிலாக கொட்டியிட்ட முனைப்பு. “நக்கா...” என்றான்.

“என்றா...”

“கிராமத்திற்குப் போலோகா?”

“வேலோம்... இப்படியோ கீழ்நிலைம் இப்படியே நான் உங்கள் மதிலை சாக்கித்தும்புகிறேன்”

“நந்தா...”

“நான் எவ்விதத்திற்கும் உண்ணாக்குப் பகுதி யாராவன் அவன் பிற்கொராக்கி என்னிக் கொடிக் காட்டி, பின்னு என்னிக் கொடுத்தான்... நான் கூடாதவன்” என்றபடி நந்தா மறுபடியும் அரு தான்.

அவன் குவளை வந்து விடுவதை இகாங்காவ் நந்தா... அவற்றினால்க் கூவிலைப்படாதே நீண்டங்கொலின் ஒன்று காலைத்தில் எனக்குத் தான் கீட்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்...”

நந்தா அவன் அணுப்பிக் கூட்டுஞ்சூர் விடை நான் அர்த மாண்புமுடிக்கொலி மானை கூவியும் வைப் போய்க்கூட விழுந்தான். இருள் கால்தாய் காட்டுஞ்சூர மதில்களுக்கு முன்னால் நந்தாவும் எழுந்தான் முடிவிலை.

“நந்தா... நந்தா... இல்லை விராமத்திற்குப் போருவாய்”

அவர்கள் எழுந்திருந்தாரான் நாரத்தில் நான் கன் முக்கீழி... கூடு பூர்த்தவரான் கூடு நீரின் முக்கீழிலெல்லா சில் கூடியிடம் பிருந்துவையும் புதுமீ அராச்சிலையும் அவன் குறித்து கொள்ளுவது பூர்த்துருக்கி நிற்கிற சில்லான் ஏலோ இழகை கூக்கினி கூமியு. ஓ அவன் நந்தான் நாகருப்போனின் நால்.

பிருந்துகிற அலு வேண்டும்.

அவர்கள் கூரை கழுதில் பேரவிக்கேவலக் கிராமத்தோல் தெருவாக்கு கொண்டிருந்தார்கள்.

பேரவிக்கேவலக் கிராமத்தோல் பிருந்துகிறபோது கிராமத்தோல்க்கு இடைவரையிலை வரலை கால்வாய்வதை கண்டாலும் மாத்தோல் திருக்கப்படுவது நந்தாவைப் பார்த்தான் பின்னர் அவர்கள் கிராமத்தோல் தேவைக்கு குத்துவதார்கள்.

ஏதநீபாயம் 14

(1)

கிராமத்தில் எவ்வளவும் காலோடும், கிராமத்திலிருந்த கூடுகளுக்கும் யானும் கிலை கருக்களில் கிடை வரித்துக்கொண்டிருந்தன. மாத்தோப்பு வெறு

கொள்டலுக்குக் கிராமத்திற்குள் புதுதான் என கொலூம் காலினால். அவன் கிராமத்திற்குள் நிலவத்தை ஏரா?

“தெய்வைச்... அப்போசி...!” என்று மடு அப்பு கத்தினா.

“புத்தா”

நீத்தாவிற்குத்தான் அக்குரவு கேட்டது அவன் திரும்பிப் பார்த்தால் ஒரு மரத்தினாலுமில் கால்களை நான்கு தீட்டிய தன்னுட்பை மரத்தின் சாலுத்துறை எரிந்து கொண்டிருக்கும் கிராமத்தினால் கண்ணிருட்டன் பார்த்தபடி யசகாரி இருக்கார்.

“ஆப்போசி...!” என்று அவனியூடு நந்த அப்பிடிம் ஓட்டுக்கொண்டுள்ள மடுஅப்புவும் அவனுக்கண்டான். அவனிடம் ஓட்டுவந்தான்.

அவர் முன் அவன்கள் பொத்தெலை இருந்தனர்.

“அப்போசி... இனால் மார் செய்தூ யார் தேவைதார்கள்? மற்றுவர்கள் என்கே?”

யசகாரி, மடுஅப்புவின் கூத்துப் பாதை குள்ள பற்றிக்கொண்டார். அவர் நூல் நடுவிலிருந்து.

“அவன்கள் இன்று மத்தியாவும் வந்துர்கவன் புத்தா, அதிகாரிகள்... அவன்களுடைய், ஸிஃபுத் துவர்களில் செல்லுவதும் கூல நான்கியூயும் நான்காற்றியாக்குவதும் மாலுமூடும் மூட்டூடு முடிர்ச்சுஞ்சுடன் அவன்கள் கொண்டுவருத் தொழிலையில் ஏறிக் கொண்டார். பொலிரார், இராணுவம்... ஆர் பிரச்சிக்குட்டன் வர்க்கவர். கிராமத்தினர்கள் ஏறிக் கொண்டார்.

“அவன்கள் கங்கள் கொடி மீறிவிக்கப்படுகிறது நிற்குத்துறை சென்றுக்கொர். அப்போசி”

“நூலிலான் அவன்களைப் போதுமெடு கொள்ளுகின்றன. அவன்களை கூட்டிருந்து, கது கொண்டு வரும் மார்த்தாந் கடுக்க வங்காள நமத்தியா? புத்தா” என்பதைமுய் கொடுப்பது நான்கிதான் சொல்லேன். செல்லும் போப்பினாலும் நமத்தியா? மார்த்தான் அவன் களைப்படுத்தி அவனுப்பு வைக்கின்றன. என்னை வாடுப்படி அவனுத்தெர்மீட்சுப்பு சொட்டிட்டுப் போய்க்கட்டான். நமத்து மாலுமூடு மூட்டூடு போவுகள் வாரு வருகிறேன். நீங்கள் மாலுமூடு போவுகள் வாரு அப்புப்பு கொஞ்சதேன்.”

மடுஅப்பு யசகாரியிலாக் கஷக்கந்திடன் பார்த்தனான்.

“நீங்களும் போகிறதென்ற முடிவு கொடுத்து விடுத்துக்கொய் அப்போசி”

யசகாரி, அவனியூடுமிகுப்பு வார்த்தார், உத்திரவுவில் புக்காலை பிரித்தார்.

“மாலு புத்தா நீந்த மாலுமூடுபினை விட்டு என்னுடல் செல்வதார் நாஞ்சுட்டுமூயிலினை...”

‘அப்போசி...’

“அதோ பார், புத்தா... அந்த இருக்கங்கூறு வார்கள், எவ்வளவாகவும் அன்றாடவெளியில் கந்திமிக்கி தீட்டுப்படக்கூறுகிறத் தீட்டிடார்கள். என் நீங்கொடுப்பு வைப்பை அப்பிடித்து விட்டார்கள்...”

‘அப்போசி... நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டா இருக்கின்றன?’

‘யேறுவேறி, புத்தா...? புதுவார்ஜனா எதிர் பார்த்துக் கொண்டாக்கள் கீச்சு விழுப்புப்போது நான் கட்டுப்படுத்த முடியுமா?’

‘அவனுகளைக் கட்டிவருவோம்... நீந்த இடத்திலேயே புதுக் கிராமத்தில் அவனுப்போர்...’

யசகாரி கிரித்தார்.

‘அப்பொர், முந்தா... அது தடக்கமுடியாதது...’

யாகாரியின் விழிகள் போர்வதை அவர்கள் கண்டனர்.

முதிரப்பு விஷபுதன், அப்போர்சி என்று அவர்களுக்கிடையில் அவர் கண்டஞ்சுடை விழிகளைத் திறந்தார்.

'புதிதா... நந்தியுடன் வீசுவதற்குமாக இருந்திவேண்டும்'

'ஏப்போர்சி'

'புதிதா... அவர்கள் பூக்கிடப்பட விருத்தத்துவி வித்தானா நீங்கள் போகல்லோன்று'

யாகாரியின் இருமுகம் வெட்டுவதைப்படியாக அவர் எங்களின் மூல அவர் ஸ்ரீ முத்துவாழ்வாராக கொல்லிந்து விரும்புவதை வரவிட்டார்கள். அவர் மூல விவேகர்கள் அவர் கூட மும் விரிந்து சாம்பவால்லிக் கொண்டிருந்தது.

முடிவுப்புண்ண விழிகள் அடிதலா.

அன்றிரை வசதால் அவர்களுடைய் பிறக்க விவேகில் அவர் கூட விழுந்தது.

(2)

UDIT கல்விகளினாலோகி கலை மேட்டுக்கள் அவர் கூட அடித்தார். தூரத்தில் விந்தப்பு கலை மிக கால பேர் வட்டிரைக்கத் திருத்தது. அடிதப்பு அம்யென் கலை ஏற்பட்டுப் பார்த்தார்.

'நந்தா...'

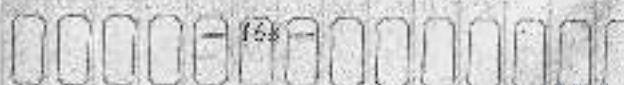
'ஏப்போர்சி'

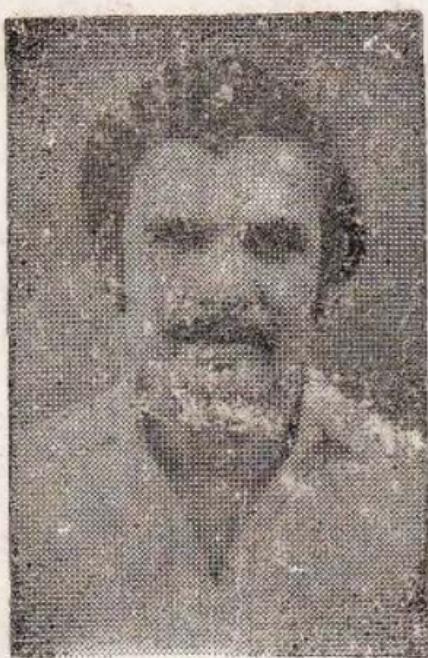
'அன்றாலே என் பாட ஒரு அடிக்கிய தலை என்றாலே மட்டு அப்பு.'

அவன் கிளித்தார்.

அவர்கள் முன்னும் காட்டி விரிந்து கீ வாக்கு கூட்டத்து.

(புதிதா)

‘இந்த மண் எங்களது
ஜன்மபூமி! இதைக் கைவிட்டு
வேறெங்கும் செல்லமாட
டோம்’ எனப் பிடிவாதமாக
இறுதிவரை குரல் எழுப்பிய
ஒருவனின் கதை இது.
புதிய களம்.
புதிய அனுபவங்கள்.